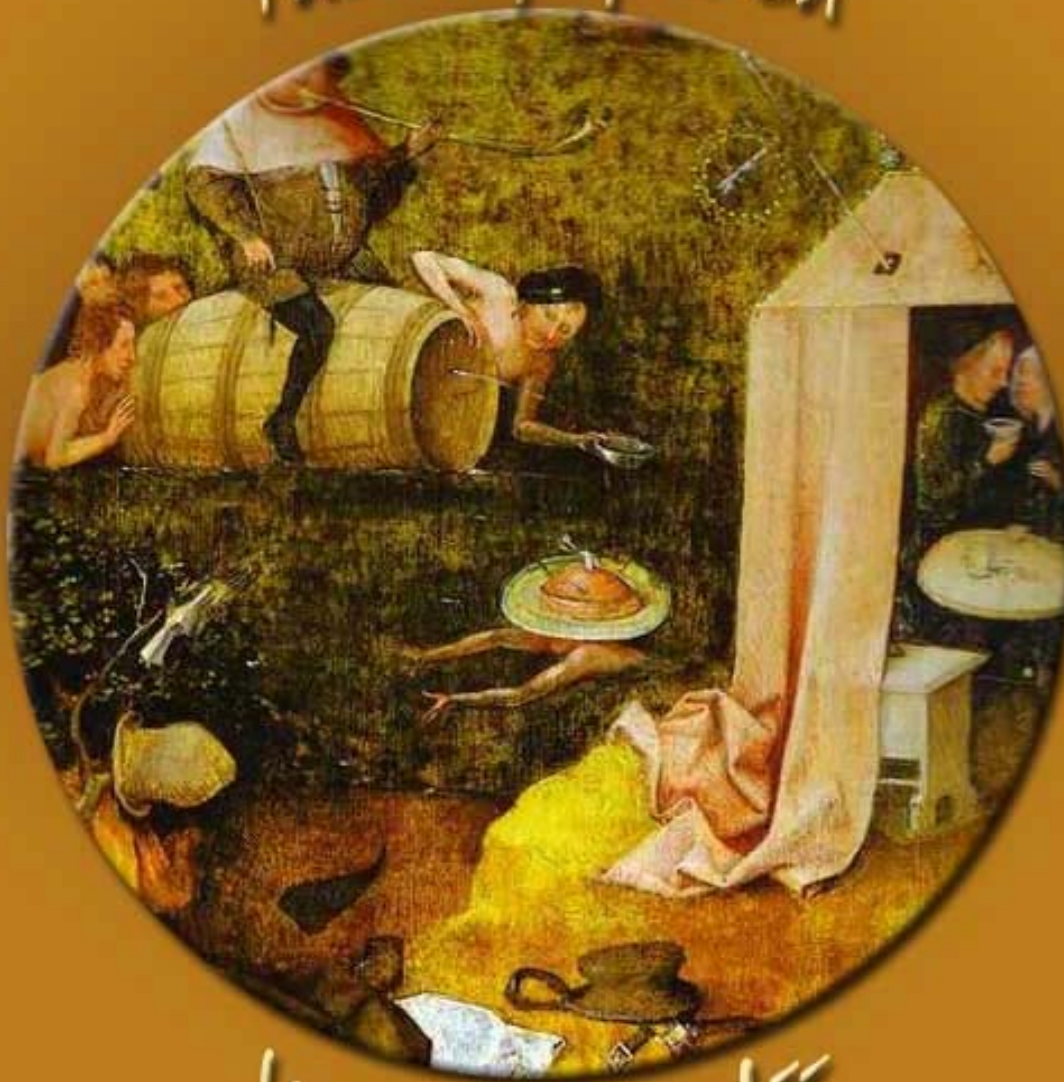

tudor popescu

4 comedii

LiterNet 2003

Redactor: Delia Oprea doprea@litternet.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader și coperta: Anca Șerban aserban@litternet.ro

Ilustrații: Hieronymus Bosch (1450–1516)

Caricatură: © Silviu Turculeț, imagine din colecția autorului

Text : © 2003 Tudor Popescu

Toate drepturile rezervate moștenitorului legal, Vlad Popescu.

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

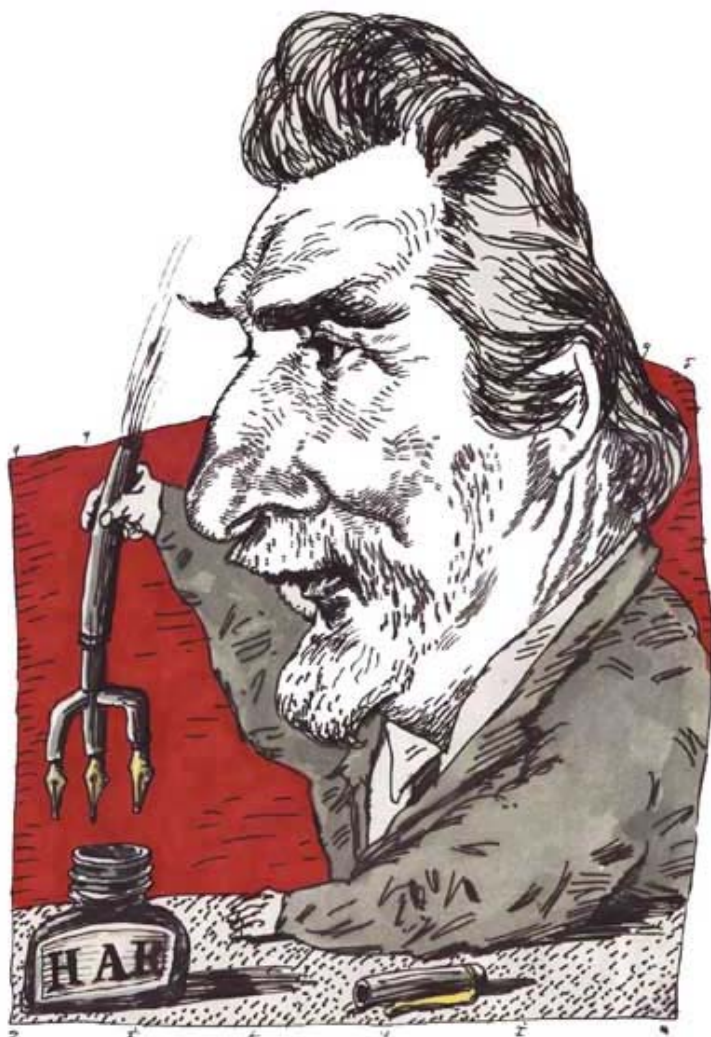
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973–8475–19–8

Editura LiterNet

<http://editura.litternet.ro>

office@litternet.ro

Tudor popescu văzut de Silviu Turculeț

NOTĂ:

Autorul a preferat să evite folosirea apostrofului, la cuvintele articulate cu "l", pentru a nu sacada un anumit ritm pe care îl imprima.

Am dorit să îi urmărim și această indicație "regizorală" dată, de această dată, editorilor lui, convinși fiind că, acest lucru, contribuie la oralitatea pieselor sale.

Redacția LiterNet

CUPRINS:

<i>CĂLĂTORIE DE VIS .....</i>	<i>5</i>
<i>MILIONAR LA MINUT! .....</i>	<i>50</i>
<i>BOALĂ INCOMPATIBILĂ .....</i>	<i>99</i>
<i>EU HOȚ, TU HOȚ, EI BANDIȚI! .....</i>	<i>144</i>

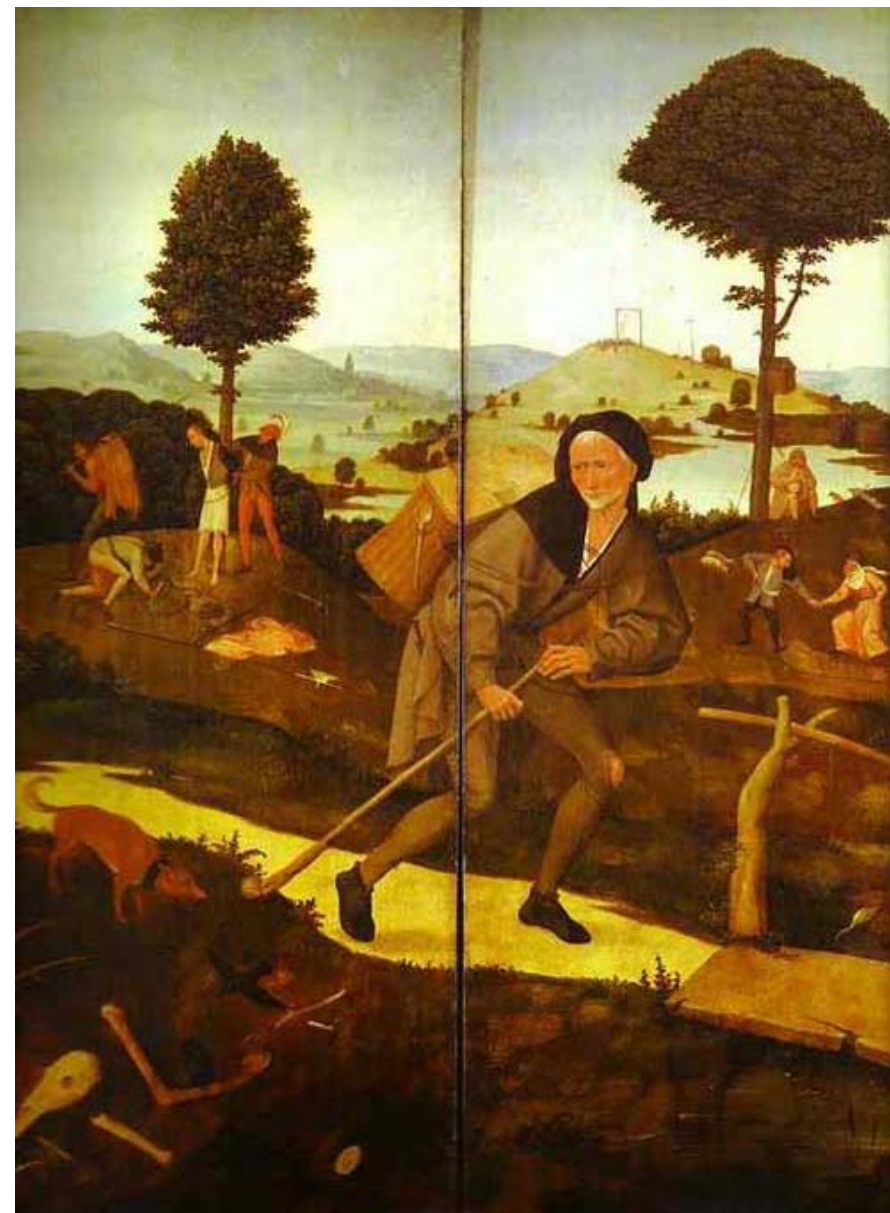
CĂLĂTORIE DE VIS

– comedie –

PERSONAJELE:

(în ordinea cuvântului):

FILIP
GABI
SEVER
RETA
CELA
RADU
MIREL
LOLA
RELY
DORU
BOBI

PARTEA I

(Interiorul unui autobuz. De fapt, sunt în scenă partea din față, cu bordul și parbrizul, "pe o parte a parbrizului se lasă ecranul pe care vor fi proiectate diapozitivele", și spatele, cu micuța cabină de toaletă, la care se poate trage perdeaua, când este folosită. Aceste două părți sunt astfel unite între ele, încât totul pare o imensă omidă, ușor de mișcat în toate direcțiile: așezată paralel cu sala, virată spre fundul scenei, așezată perpendicular pe sală etc. "Un autobuz flexibil". Se văd banchetele și plasele pentru așezat bagajele, pe care vor fi puse valize, sacoșe, pachete, cutii, ranițe etc. Banchetele sunt montate pe roțile, toate putând fi "plimbate": așezate în cerc, grupate după preferință. Există și ușile autobuzului: una în față, alta în spate. Prin dreptul ferestrelor, vor trece, din când în când, un bloc de zece etaje, un stâlp înalt de telefon sau curent electric și un copac – mereu aceleași, ca să nu solicite, exagerat, atenția spectatorului. Aceste trei elemente vor marca spațiul și mișcarea.

O dată cu ridicarea cortinei, crește rumoarea urcatului în autobuz. Înghesuială. Se desprind scurte replici: "Valiza intră aici!" "E prea mare, o să cadă!" "Piciorul!" "Trage-l de-aici!" "Mi-ai pus ranița pe el!" "Ce ai în valiza asta? Pietre de moară?" "Ce te privește?" Pe ușa din spate se grăbesc să urce viitorii călători: Doru, Rely, Mirel, Lola, Reta, Cela, Bobi, Sever. Toți cu valize, pachete, sacoșe etc. Radu stă lângă volan și privește îmbulzeala, zâmbind. Gabi se fardează și privește îmbulzeala, zâmbind. Gabi se fardează, privindu-se în oglinda retrovizoare. Întrerupe fardatul și vine la mijlocul autobuzului să deschidă un geam. Azvârlit ca de o mână nevăzută, gata să cadă, Filip se trezește pe bancheta de lângă Gabi. Neștiind ce să facă, o salută și ea izbucnește în râs. Filip râde și el. Printre turiști, e de remarcat Doru, pe care aproape că-l urcă Rely. Merge țeapăn, fără să îndoiaie genunchii, ca un golem.)

FILIP (se prezintă): Filip! Filip Ionescu!

GABI: Aha!

FILIP: Aha, ce? Mă cunoașteți?

GABI: De unde să vă cunosc?

FILIP: Mi s-a părut că numele meu vă spune ceva.

GABI: Dacă v-ar fi chemat Napoleon Bonaparte, poate că mi-ar fi spus.

FILIP: M-a indus în eroare acel "aha"!

GABI: Aha! Adică, aha!, și pe tine te cheamă Ionescu? Pe toți bărbații, când îi cunoști în împrejurările astea, îi cheamă Ionescu, Popescu, Vasilescu!

SEVER (*tip de fost militar, viguros, a ajuns lângă ei și îl ia repede pe Filip*): Aici stau eu!

FILIP (*sincer mirat*): Sunt numerotate?!

SEVER: Nu! (*Categoric.*) Aici m-așez eu! Îmi place să stau la jumătatea autobuzului! Treci acolo!

(*Îi arată lui Filip bancheta din față. Fără nici un cuvânt, Filip se ridică și se conformează, spre nemulțumirea lui Gabi.*)

GABI: Da' cine ești dumneata, de-ți alegi locul?

SEVER (*scurt, așezându-și bagajele*): Sunt! Mai vrei ceva?

GABI (*lui Filip*): Pune-l la punct! (*Filip îi face semn că nu.*) Accepti să te jignească?

FILIP (*șoptit*): Lasă-l în pace! N-o să mă bat cu el. Un tip ca ăsta...

GABI: Pentru că găsește fraieri! (*Sever se face că nu aude ce vorbesc cei doi.*) Să-mi fi vorbit mie așa...

SEVER: Gura. (*Îi dă un pachet.*) Ține ăsta, până așez valiza!

(*Toată vitejia lui Gabi s-a topit, stă cuminte cu pachetul în brațe. Filip începe să râdă și se întoarce cu spatele la ei.*)

GABI: Dumneata nu știi să vorbești frumos?

SEVER (*îi ia pachetul*): Mulțumesc!

(*Gabi pleacă, furioasă, la locul ei, și începe iar să se fardeze, în oglinda retrovizoare. Reta, femeie între două vârste, dar mai mult tânără, văduvă, disponibilă, îmbrăcată în negru – doliu – se așază lângă Filip.*)

RETA (*aferată*): Vreau să uit, să uit, să uit! Las totul în urma mea și nu-mi mai amintesc nimic! Altfel intru în balamuc! Dumneata?

FILIP: Eu abia am ieșit de-acolo!

RETA: Vrei să uiți ceva?

FILIP: Vreau să-mi amintesc ceva! Am suferit o amnezie. Doctorul mi-a spus: "Fă o călătorie, pe unde ai mai fost, poate îți revii."

RETA: Ce să-ți amintești?

FILIP: Zice că aș avea cinci copii, de la trei neveste! Le-am uitat pe toate. Dacă ești dumneata una dintre ele? Nu cumva porți doliu după mine? (*Gabi râde pe înfundate.*) Parcă ne-am mai văzut.

RETA: Cred că ți-au dat drumul prea devreme de-acolo! (*Face semn că de la balamuc.*) Roagă-i să te mai țină. (*Se ridică, fără nici un cuvânt, și își cheamă prietena spre spatele autobuzului.*) Cela! Cela!

CELA: Ce vrei?

RETA: Stăm aici! Tu aici, eu aici! (*Pe rândul opus celui pe care s-au așezat Filip și Sever.*) Pune-ți sacoșa sus!

CELA (*arătându-l pe Filip*): Cine-i ăla?

RETA: Un nebun.

CELA: Nebun, da' singur!

RETA: Singur, da' căutat de trei neveste!

CELA: Dă-l dracului! Arată ca un mitocan!

RADU (*lui Gabi*): Termină și tu cu fardatul!

GABI: Mai am un ochi.

RADU: Așază-i! Fă puțină ordine!

GABI: Până la urmă, se-așază ei, după preferințe.

RADU (*dezamăgit*): În cursa asta, cred că iar îți fac ochi dulci.

GABI: Nimic interesant pentru tine?

RADU: Două disperate, cam coapte! Astea, când pun mâna pe-un bărbat, îl sufocă!

GABI (*privind prin oglindă*): Îndoliata nu-i rea. Poți s-o preferi, în locul meu!

RADU: Dacă-mi propui... Nu mă îndoiesc de sinceritatea ta.

(Între timp, Mirel, 55 de ani, și Lola 40 de ani, s-au așezat în fața lui Filip și își aranjează lucrurile. Bobi, un tip în vârstă, dar încă bărbat, se așază pe o banchetă, o probează, săltându-se pe ea, de câteva ori, apoi trece la alta, o probează și pe a doua, în același fel. Până acum, în paralel cu tot ce s-a petrecut, el s-a îndeletnicit cu descoperirea locului ideal, cu arcurile cele mai bune. Se va opri pe rândul celor două femei, mai spre spatele autobuzului.)

GABI (*privindu-l prin oglindă pe Bobi, care saltă pe banchetă*): Ăla de ce sare așa? Ouă?

RADU: Caută un cuib. Vrea să clocească.

GABI: Până la întoarcere, scoate pui.

MIREL (*spre Filip*): Îmi permiteți să mă prezint? Mirel State. Soția mea, Lola. Călătorim, pentru prima dată, dincolo de graniță.

Suntem emoționați. Dumneavoastră?

FILIP (*cu prietenie*): Eu am călătorit. Sunt singur și...

MIREL: Ați călătorit? Extraordinar! (*Către Lola*) Dânsul a călătorit foarte mult! O să ne împrietenim! Sunteți om de știință?

FILIP: Nu.

MIREL: Eu, da. Inginer. Cercetător! (*Râde*) Tip de bibliotecă. Soția mea îmi zice șoarece de bibliotecă.

LOLA (*lui Filip*): Dacă citește douăzeci de ore pe zi! Trag de el aproape un an, până îl scot la un spectacol. Mă îndeamnă să mă uit la televizor. La televizor, ce vezi? Prostii!

RELY (*îi face vânt, cu un evantai cam mare, lui Doru, care stă răstignit pe banchetă, cu apele curgând pe el*): Altă dată nu ți-a fost rău! Ți-e rău?

DORU: E prea cald.

RELY: Cald! Cald a fost întotdeauna.

DORU: Ești lacomă!

RELY (*privește în jur*): Iar începi?

DORU: Ești în stare să mă bagi în mormânt!

RELY (*lui Filip*): Deschideți mai mult geamu ăla! Să se facă puțin curent! (*Îi face vânt lui Doru*) E mai bine?

DORU (*gâfâind*): Vrei să mă termini! În călătoria asta, o să reușești!

RELY (*o dă pe glumă*): Dacă reușesc, bravo mie!

DORU: Cu ultimele mele cuvinte, o să te demasc!

RELY: S-ajungem până acolo! Dacă nu taci, o să-ți fie și mai rău! Vorbești prostii și te enervezi.

RETA (*către Cela, făcând calcule*): Crezi că ne scoatem cheltuielile?

CELA: Depinde cum plasăm icoanele. Și dacă găsim bijuterii.

RETA: Dacă nu găsim bijuterii, luăm lenjerie de bumbac!

CELA: Am o comandă bună!

RETA (*îi arată hârtia pe care a calculat*): Dacă vindem cădelnița din secolul șaispe la nemți, luăm treizeci de umbrele automate, la juma' de preț. Dăm umbrele automate, pe lenjerie de bumbac.

CELA: Mai bine dăm monezile pe umbrele, la nemți. Pe ele, luăm sutiene lux, pe care le plasăm la Kiev. De la Kiev luăm ciorapi colanți, pe care-i plasăm, cu preț dublu, la Varșovia. La Varșovia găsim, la juma' de preț, pardesie de postăvior, croite cu gust, pe care le plasăm la noi, cu preț triplu.

RETA: Și Biblia? Trebuie să fie scumpă cărămida aia jerpelită.

CELA (*privește în jur*): Vorbește mai încet.

RETA (*șoptit*): Întâi să vedem prețurile. Tipu care ne-așteaptă e cam șmercher. Căutăm un magazin de antichități și calculăm...

CELA: Calculăm! Dacă nu-l descoperim pe "ăla", să ne dăm pe lângă el, nu facem nimic.

RETA (*privind călătorii*): Nu pare nici unu polițai.

CELA: Trebuie să fie și-un polițai de la droguri, de la contrabandă... Observă și... De unde știu ăia de la vamă să se ducă drept la bagaju în care găsesc ceva?

RETA: Pe-ăia cu droguri îi filează. Și cu dolari.

CELA: Dolarii, unde i-am ascuns eu... (*Râd.*)

RETA: Hai să-i luăm pe rând. Care crezi că-i "îngeru păzitor"?

CELA: Îl dibuim noi. Ne plasăm lângă el și nu ne mai doare capu.

(*Sever își trece câteva pachete dintr-o valiză în alta.*)

MIREL (*reia convorbirea cu Filip*): Eu mă simt bine numai în bibliotecă. Din cauza asta, am multe necazuri, în viața de fiecare zi. De exemplu, veți observa că tot ce spun, este un citat dintr-o carte.

LOLA: A citit prea mult! Nu mai poate spune nimic de la el. Când era tânăr, și declarațiile de dragoste le scotea din cărți.

MIREL: Recunosc, de la început, că aproape tot ce spun, nu-mi aparține. Cultura m-a nenorocit! Îmi place să citez din Murphy. Dumneavoastră?

FILIP: Eu nu citez din nimeni, pentru că nu citesc! E un mare avantaj, să nu știi nimic.

MIREL (*se amuză*): Lola! E un om foarte simpatic! De ce nu vrei să știi nimic?

FILIP: Pentru că, neștiind nimic, nu greșesc niciodată! Cine vrea să greșască?

MIREL: Eroare! "Greșelile sunt mai perspicace decât noi!" Cine a spus asta?

FILIP: Acum, dumneata. Vă propun să nu citați niciodată autorul. Nu vreau să-mi încarc memoria. Dacă ai multe în cap, le încurci, greșești, și trebuie să corectezi.

(*Râd amândoi. Între timp, aranjatul s-a terminat. Sunt așezați astfel: pe rândul dinspre sală, Mirel și Lola, pe aceeași banchetă, în spatele lor, Filip, urmează o banchetă liberă, apoi Sever, o banchetă liberă. Pe rândul dinpre interiorul scenei sunt: Gabi, peste două banchete, Doru cu Rely, apoi, la rând, singuri pe câte o banchetă, din cauza bagajelor și a hainelor, Reta, Cela și Bobi.*)

RADU (*lui Gabi*): Hai să-i dăm drumul! Intră pe fir!

GABI (*ia microfonul*): Stimați călători! Peste câteva momente, pornim într-o călătorie pe care o dorim cât mai frumoasă. Vom vizita orașe interesante, muzee, locuri culturale! Pe parcurs, eu, în calitate de ghid, și colegul meu, vom fi alături de dumneavoastră. Călătorie plăcută!

TOȚI: Mulțumim! O să fie minunat!

(Se așază la volan, pornește motorul, autobuzul pleacă. Încep să treacă elementele de decor. Un timp, tac toți, emoționați.)

DORU (*o oprește pe Rely să-i mai facă vânt, și i-l arată pe Sever*): Ce părere ai despre ăla?

RELY (*se întoarce, discret, îl studiază*): Nu cred că-i el.

DORU: Sunt convins că a fost militar.

RELY: O fi fost.

DORU: Și dacă o mai fi? E posibil să fie "ăla"!

RELY: Prea se vede că a fost militar. "Ăla" e de la poliție. Trebuie să pară omul cel mai obișnuit. Să juri că e funcționar la ASIROM! Mai curând e ăla. (*I-l arată pe Bobi.*) Vrea să pară indiferent. (*Bobi vrea să pară, într-adevăr, indiferent, fredonează o melodie oarecare.*) Cântă... Pare cel mai nevinovat!

DORU: Mă duc lângă el...

(Vrea să se ridice, dar Bobi, parcă-i ghicește gândul, se ridică brusc și intră în cabina W.C.-ului. Îl vedem, în cabină, cum își descalță un pantof și pune înăuntru niște bani, pe care i-a scos din buzunar. Încalță pantoful, trage apa, iese șchiopătând ușor, cu același aer distrat.)

RELY: A tras apa?

DORU: Îhî!

(Mirel se adresează lui Doru, făcându-l să tresară, speriat.)

MIREL (*numai zâmbet*): Dumneavoastră sunt sigur că ați mai călătorit în străinătate. Îmi permiteți? Mirel State! Soția mea.

DORU (*circumspect*): Am călătorit.

RADU (*care a auzit*): Numai cu mine a mai fost de vreo cinci ori!

DORU: Ești sigur? Poate că ne confunzi.

RADU: Eu recunosc ușor oamenii!

MIREL: "Dacă ceva pare ușor, este greu. Dacă pare greu, este imposibil!"

RADU: Poate!

MIREL: Sigur!

GABI (*intervine la microfon*): Stimați călători, trecem printr-o regiune foarte frumoasă! Călătoria noastră a început bine...

MIREL (*lipsit de tact*): "Ceea ce începe prost, se va termina și mai prost!" (*E privit fără simpatie, se întoarce întrebător spre Lola.*)

Am vrut să continui...

LOLA: Tu, până nu faci o gafă, nu poți.

MIREL: Asta-i legea lui Puder!

LOLA (*mai iritată*): Pe cine interesează acum legea lui Puder? Prevestiri de cioclu!

RADU: Cine sparge gheața cu ceva vesel?

MIREL (*cu neașteptată exuberanță*): Hai să vă spun eu ceva amuzant, legea lui Johnson și Laird: "Durerea de măsele începe sâmbătă seara." (*Râd Filip, Gabi, Radu.*) "Probabilitatea ca o felie de pâine cu unt să cadă cu untul în jos este direct proporțională cu valoarea covorului pe care cade!" (*Râd aceeași.*) Deducția lui Jennings!

LOLA (*enervată*): Termină cu legile tale! Plictisești oamenii!

FILIP: Să vă spun o glumă *științifică*!

MIREL: Științifică?!

FILIP: Științifică! De-a lui Păcală!

RADU: Mai trăiește Păcală? (*Râsete.*)

FILIP: Ieri trăia. L-am văzut. (*Râsete.*) Zice că Păcală l-a întrebat, într-o zi, pe Tândală: "Bre, Tândală, după câtă carte ai învățat, știi să-mi spui câte cozi de pisică ar trebui de aici și până la lună?" Stă Tândală, se gândește, nu știe...

MIREL (*a scos un calculator*): Îți spun eu! Dacă o coadă de pisică are aproximativ 35 de centimetri, iar distanța până la lună este de...

FILIP: Nu știți!

MIREL: Calculez!

FILIP: "De aicea până la lună, zice Păcală, trebuie o singură coadă de mătă, dar cu condiția să fie așa de lungă, cât de aici și până la lună!"

(Se râde, atmosfera devine plăcută.)

MIREL: De acum înainte, o să te citez și pe dumneata!

(La îndemnul Retei, Cella se strecoară, cu o sacoșă mare, în cabina W.C.-ului. Doru și Rely n-au scăpat-o din ochi.)

RELY: Ai văzut-o pe-aia care a intrat în W.C.?

DORU: S-a dus și ea, ca omu.

RELY: Cu sacoșă cât un sac, după ea?

DORU: Ce poate să aibă?

RELY: Ce nu te aștepți.

(Cella se așază pe scaunul W.C.-ului, își scoate bluza, apoi trage din sacoșă, într-adevăr mare, foarte multe sutiene, pe care începe să le îmbrace, unul peste altul. La al zecelea, are un piept enorm. Își îmbracă bluza, care abia o mai încapă, și reapare în autobuz, fumând.)

RELY: N-a tras apa! Precis a aranjat ceva!

DORU: O întrebi de adidași?

RELY *(cu reproș)*: Pentru că n-ai fost tu în stare să cauți? Ți-am spus, de-atâtea ori, să te îngrijești din timp de adidași. La Istanbul, preț dublu.

DORU: Dacă n-am găsit...

RELY: N-ai găsit. Acum se fabrică adidași la noi. Puteai să cauți la fabrică. Pe trei perechi de adidași originali, luam un aspirator Philips! Ultra!

DORU: Ești lacomă!

CELA *(lângă Reta, îi arată sânii)*: Se vede?

RETA: O să li se scurgă ochii bărbaților! *(Râd.)* Polonezilor le plac... *(Arată că le plac femeile cu sânii mari.)* Poate dai de-un vameș mai îndrăzneț, să te ciupească. *(Râd.)* Știi ce obraznici sunt, când te simt cu ceva?

CELA: Tipu de colo n-ar fi de lăpădat...

RETA *(arătându-l pe Sever)*: Scorțosu?

CELA: Îhî!

RETA: Se ține bine, da' pare cam al dracului.

CELA: Te pomenești că el o fi...

RETA: "Îngeru păzitor"? El să fie?

CELA: Nu vezi cum se holbează în toate părțile, să nu-i scape nimic? Îl miros eu!

RETA: Ia-l încet, să nu se prindă! Dă-o pe glumă!

(Cela se așază lângă Sever. El o primește surprins și suspicios.)

CELA: Dumneata fumezi?

SEVER *(după ce o studiază)*: Uneori.

CELA: Ai țigări?

SEVER: Nu.

CELA: Eu am uitat să-mi cumpăr. *(Confidențial.)* Îmi trebuie vreo douăzeci de pachete. Sunt fumătoare pasionată.

SEVER: Am câteva.

CELA: Altceva, ce ai?

SEVER: Nimic. Dumneata?

CELA: Nimic. *(Romantic.)* Am plecat și eu să văd lumea!

SEVER: Ce profesie ai?

CELA: Coafeză, domnule! *(Râde.)* Am plecat în lume, să mai văd și alte pieptănături.

SEVER: Cine crezi că sunt eu?

CELA: Cine să fii? *(Naivă.)* Știu eu? N-are importanță! *(Schimbă tonul.)* Petrecem împreună câteva zile frumoase? M-am săturat de viața monotonă pe care o duc. Atelier, acasă, atelier, acasă! Sunt singură de... *(Numără pe degete.)* Vai, ce mult a trecut! Când mă privești, n-ai crede că sunt singură de nouă săptămâni! A venit la mine beat, ca un porc, și mi-a pretins bani. Ce, dacă ești mai tânăr, trebuie să mă storci ca pe-o lămâie? L-am dat pe ușă afară... Bărbații tineri sunt niște porci! Uită câte avantaje au! Acum prefer bărbații-bărbați, în toată puterea. Crezi că la vamă fac și control corporal?

SEVER: Nu știu.

CELA: Așa... o părere! *(Confidențial.)* Nu mai spun nimănui! Ești un bărbat în cuvântu căruia cred!

SEVER: Eu, dacă-mi dau cuvântu... Am fost militar.

CELA: Ce grad ai avut?

SEVER: Căpitan.

CELA (*în extaz*): Căpitan! E altceva decât colonel. (*Râde.*) Cresc stelele, scad puterile! Asta-mi spunea un locotenent, gelos pe un colonel, care-și făcea manichiura la mine. Eu îi tăiam pielițele și el mă strângea de mână! Mă strângea de mână, se-nroșea ca o sfeclă, da' o dată n-a îndrăznit o vorbă deplasată. Își schimba doar culoarea. (*Râde.*) Căpitanu e altceva! Nici neștiutor ca un locotenent, nici neputincios ca un colonel. Bărbatu ideal!

SEVER (*supărat*): Dacă vrei să știi, trebuia să fiu colonel! La examenul de maior, m-a lucrat unu! Crezi că-n armată nu se lucrează unu pe altu? Până la căpitan, merge uns. Trece timpul, vine gradu! De la căpitan, încep lucrăturile! Trebuia să fiu colonel, cu pensie dublă decât am!

CELA (*atentă*): Ai pensie mică?

SEVER: Mă privește!

(*Răspunsul categoric o face pe Cela să se ridice și să se așeze la locul ei.*)

RADU (*lui Gabi*): E cazul să mai bagi ceva text.

GABI: Mi-e lene!

RADU: Prezintă-le itinerariul! Asta știu că-ți place.

(*Gabi trage perdelele la câteva geamuri, apoi lasă, pe parbrizul dinspre ea, un mic ecran, pe care va proiecta, dintr-un aparat portativ, diapozitive.*)

GABI: Stimați călători! Societatea noastră "Europa-Travel" vă dorește călătorie plăcută! (*Aplauze.*) Pentru că "Europa-Travel" practică turismul cultural, vă propun un joc. Voi proiecta, la întâmplare, imaginile unor puncte de atracție ale acestei călătorii. Nu le proiectez în ordinea în care le vom vizita, ca să așteptați, cu nerăbdare, fiecare nouă imagine. (*Glumind.*) Atenție!... Prima imagine! (*Apare prima imagine.*) Hazardul a hotărât să ne arate Kievul! Un foarte vechi oraș, cu poduri celebre! Iată câteva dintre ele! (*Urmează câteva imagini din Kiev.*) O nouă imagine. (*Apare casa lui Goethe de la Weimar.*) Întâmplarea ne oferă imaginea casei marelui poet Goethe, de la Weimar! (*Sentimentală.*) Vom pătrunde în intimitatea celui care a scris "Suferințele tânărului Werther".

FILIP: Și Faust!

GABI (*sentimentală*): Pentru mine, mai întâi "Suferințele tânărului Werther". Atențiune, schimbăm! (*Schimbă, apare tot Weimarul.*) Tot Weimarul! Teatrul Național! (*Urmează câteva imagini din interiorul Teatrului Național.*) Tot Teatrul Național!

(În timp ce Gabi proiectează frumusețile pe care le vor vedea, se vor auzi discuțiile, deloc culturale, ale celor din autobuz, indiferenți la ceea ce li se arată și li se spune. Singurul care ascultă este Filip.)

BOBI (*vine lângă Filip*): Ai o râșniță veche, turcească? Am promis la Berlin o râșniță veche.

FILIP (*incomodat că nu poate asculta*): N-am!

BOBI: O icoană veche, pe lemn?

FILIP: N-am!

BOBI: Ce ai vechi?

FILIP: Costumul de haine! Am vrut să-mi cumpăr unul nou, dar am dat banii pentru excursie. (*Îi atrage atenția spre ceea ce le arată Gabi.*) Ascultați! Abia aștept să intru în casa lui Goethe!

BOBI (*neîncrezător*): Da?!

GABI (*continuă prezentarea*): Am făcut un salt până la Budapesta! (*Imagini din muzeu.*) Vom vizita Muzeul Național! Priviți! Artă impresionistă... Manet! (*Schimbă imaginea.*) Degas... Monet!... La înapoiere, vă puteți completa imaginea pictorilor, mergând la Muzeul Național din București, unde sunt expuse lucrări interesante ale celebrilor pictori impresioniști.

BOBI (*iritându-l pe Filip*): Ceva de blană ai?

FILIP (*scurt*): N-am!

BOBI: Da' de mătase naturală?

FILIP (*îi arată*): Cravata.

BOBI: Câte ai?

FILIP: Una. Mi-au cumpărat-o colegii, de ziua mea! Îți place?

BOBI: Secod hand? Nu face doi bani!

FILIP: Cu atât mai bine! Uite ce Degas frumos!

GABI (*pe imagini din Budapesta*): De la înălțimea bisericii lui Matyas, vom privi orașul culcat la picioarele noastre.

RELY (*șoptit, lui Doru*): Cât vizitează ei orașul, noi dăm o fugă la Gara Centrală. Acolo schimbi câți lei vrei.

DORU: Depinde cu cât schimbă.

RELY: Oficial!

DORU: Și ce luăm?

RELY: Perdele.

DORU: Perdele luăm din Germania. "Cocoșei" unde sunt?

RELY: I-am pus bine. Rândul trecut am văzut perdele frumoase la unguri. Ungurii, când vin la noi, aduc perdele și cumpără cristaluri.

DORU: Paharele de cristal merg mai bine la Varșovia.

RELY: La Varșovia merge whisky-ul. Vara, la mare, polonezii plasează cosmetice și cumpără salam de Sibiu. Le place salamu de Sibiu.

(Gabi schimbă imaginea, apare Sofia, panoramă generală, apoi imagini din oraș.)

GABI: Am revenit în Balcani! Sofia!

BOBI *(lui Filip)*: Ceva lentile ai? Eu n-am găsit ce căutam. Dacă ai, dă-mi vreo câteva, am o obligație.

FILIP: Și mie ce-mi rămâne? Un monoclu? Fără ochelari, cad.

BOBI: Ai căzut!

FILIP: Unde?

BOBI *(ridicându-se)*: Am zis și eu așa! *(Schimbă tonul, devine oficial: tocmai se vede biserica Sfânta Sofia.)* Abia aștept s-o văd pe Sfânta Sofia! Dumneata nu vrei s-o vezi?

FILIP: Ba da. Și colecția de icoane pe lemn... O să fie foarte interesant!

BOBI: O să fie!

(Pleacă la locul lui. Gabi schimbă imaginea, apare Varșovia.)

GABI: Un nou salt! Piața veche din Varșovia! Distrusă în timpul războiului, a fost refăcută după fotografii! Câteva imagini ale acestui pitoresc colț al capitalei poloneze!

LOLA *(la urechea lui Mirel)*: Blănuri și tacâmuri! Să nu uităm tacâmurile!

MIREL *(lui Filip)*: Credeți că putem schimba niște timbre? Am la mine câteva emisiuni bine cotate.

FILIP: Nu știu ce să vă spun. N-am colecționat niciodată timbre.

MIREL: Nici eu, da' am un prieten care m-a sfătuit să iau la mine timbre. Ocupă loc puțin și au valoare mare.

LOLA *(confidențial)*: Vreau să-mi cumpăr un guler de vulpe argintie. În Polonia sunt foarte ieftine...

FILIP: Parcă vorbeați despre altceva.

LOLA: Despre tacâmuri? (*Lui Mirel*.) Dacă nu ne-ajung banii și pentru tacâmuri, luăm gulerul de blană de la Varșovia și tacâmurile de la Kiev. Alpaca argintată! Foarte frumoase...

MIREL: Cum zici tu, nu mă pricep.

LOLA: Știi că nu te pricepi. (*Lui Filip*.) Nu e în stare să facă nimic!

MIREL (*amuzându-se*): "Cine știe – face! Cine nu știe – predă. Cine nu știe să predea – îndrumă!" Eu îndrum!

(*Bobi s-a dus iar la W.C. Își scoate banii din ciorap și, după o matură chibzuință, îi pune în sân.*)

LOLA (*privind în jur*): De ce-ai vorbit despre timbre?

MIREL: Numai cu el.

LOLA: Nu trebuie să ai încredere în nimeni!

GABI (*schimbă diapozitivul*): Iată-ne în Istanbul! Celebrul pod care leagă partea europeană de cea asiatică... Celebra "Edy Cule", plină de amintiri triste pentru noi... Aspecte din bazar și din oraș.

RETA: Ia fi atentă, poate ne vedem și noi. (*Râde.*)

CELA: Am comandă pentru zece bluze cu fir auriu.

RETA: Eu, pentru basmale cu paiete și o geacă neagră, din petice de piele.

(*Doru, cu o mână la inimă, își șterge fruntea de transpirația abundentă. I se face iar rău. Se ridică și se îndreaptă spre W.C.*)

RELY: Iar ți-e rău? (*Se ia după el.*) Bea puțină apă rece!

DORU: Ți-am spus că-mi mănânci zilele.

(*Ajung la W.C., constată că ușa este încuiată. Înăuntru este Bobi. Doru bate destul de tare în ușă.*)

RELY: Hei! Ai adormit în closet?

BOBI (*dinăuntru*): Imediat!

RELY: Stai acolo de-un sfert de oră!

BOBI: Ai cronometrat dumneata? Mai uită-te la ceas!

RELY: M-am uitat! (*Arată și ceasul lui Doru.*) Am două ceasuri!

MIREL (*care asistă, ca toți ceilalți, la dispută*): "Cine posedă un ceas, știe cât este ceasul. Cine posedă două ceasuri, nu știe niciodată precis." Legea lui...

RELY (*cu reproș, lui Mirel*): Multe legi mai știi dumneata! (*Lui Bobi.*) Hai, dom'le! (*Doru leșină, cade în brațele lui Rely, care țipă,*

speriată.) Ajutor! Moare!

RETA (*intervine*): Pune-l aici! Dați-i o mână de ajutor!

CELA: Se sufocă!

RELY: Aer! Are nevoie de aer! (*Îi dă peste mână Celei, care vrea să-i descheie cămașa.*) Nu pune mâna pe el.

CELA: Se sufocă! Descheie-i cămașa!

SEVER (*energic, cu toată împotrivirea lui Rely, îl așază pe Doru pe canapea, îi scoate haina, îi desface cravata, îi descheie cămașa*):
Îl trezesc eu! Lasă-mă, cucoană! Vrei să moară? Știu ce să-i fac!... Ce are pe el?! (*Către Rely*). E în ghips?... (*Doru geme.*) E pus în ghips?

RELY: Nu-l dezbrăca!

SEVER: Moare! (*Trage cămașa de pe Doru, care rămâne înfășurat, de la gât până la brâu, și pe brațe, cu zeci de metri de mătase naturală.*) Ce are ăsta? (*Nu pricepe.*) E în ghips?... (*Doru geme.*) Moare!

RETA: Nu poate să respire!

CELA: Trage aia de pe el! Se sufocă!

(*Participând cu toții, îl desfășoară pe Doru din zecile de metri de material, care se întind prin tot autobuzul. Gabi uită de diapozitive, amuzată de îngrijirile acordate lui Doru. Filip asistă mai mult trist. Reta își destupă termosul și îl stropește pe Doru cu apă rece. Doru își revine.*)

RETA: Apa rece trezește și-un mort!

RELY: Destul! Vrei să răcească? Ți-ai revenit, mamă?

DORU (*încă amețit*): Mi s-a tăiat respirația!

RADU (*amuzându-se*): Cred și eu!

SEVER (*ironic*): Mumia lui Tutankamon!

RADU (*tare*): Priviți! Trecem printr-o pădure extraordinară! Nu simțiți mirosul pădurii? Respirați! Respirați aerul curat al pădurii!

Nimic nu e mai plăcut decât aerul curat al pădurii!

MIREL: "Ceea ce este plăcut în viață este sau ilegal, sau imoral, sau îngrașă."

RADU: Aerul curat nu îngrașă și nu e imoral! Am pierdut inteligența de a respira aerul proaspăt al pădurii!

MIREL: Știi ce zice Cole? "Pe pământ, cantitatea de inteligență este constantă, populația crește!" Populația crește! Înțelegi?

RADU: Înțeleg. (*Oprește, cam brusc, autobuzul, călătorii sunt azvârliti în față.*) Coborâți, vă rog! Un popas de câteva minute! (*Lui*

Doru.) Aerul curat o să vă facă bine! (*Îi invită.*) Poftim!

(*Toți coboară, în afară de Radu, Gabi, Filip.*)

GABI: Întârziem.

RADU: Scot eu timpul ăsta! (*Lui Filip.*) Sunteți profesor?

FILIP: Profesor de limba română, specialist în folclor. După ce v-ați dat seama?

RADU (*arătând valiza modestă*): După valiză. Veche, mică, și nici asta plină!... (*Se întoarce din ușă.*) Din câte o cunosc, Gabi este un fel de mama răniților!

GABI: Cuvintele tale m-au jignit profund.

RADU: Unul dintre noi trebuie să coboare.

GABI: Ai renunțat prea repede.

RADU: Asta am urmărit!

FILIP: Acum trei secole, un bărbat, în situația ta, și-ar fi apărut onoarea! Tu pleci! N-au trecut degeaba trei secole!

RADU: Bărbații au devenit mai înțelepți!

(*Radu coboară.*)

FILIP: Te place.

GABI: În paralel cu multe altele.

FILIP: Indirect, ți-a făcut o declarație de dragoste.

GABI: Și direct. (*Cu vagă tristețe.*) În urmă cu trei sau patru voiaje. Voiajul următor nu mi-a mai acordat nici o atenție. Amorisurile lui sunt profilate pe zece zile, cel mult două săptămâni, cât durează o excursie! Dacă am călători până în China, ar avea timp să consume două-trei iubiri, numai la dus!

FILIP: Fericit!

GABI: Într-un fel.

FILIP: Eu sunt opusul lui. Rămân hipnotizat pe obiect, ca o găină pe bobul de porumb.

GABI: Dacă ești singur, înseamnă că ți-ai revenit, totuși.

FILIP: Femeilor le plac bărbații care au realizări imediate și spectaculoase. În prim-planul atenției publice. Produsul muncii profesorului se desăvârșește greu, după foarte mulți ani, și pe nesimțite. Trece atâta timp până când "produsul" devine finit, încât

nimeni nu-și mai amintește, sau nu mai crede că acel "ceva" frumos, pe care-l numesc "un om adevărat", e opera muncii lui răbdătoare și dezinteresată. Tulburător de dezinteresată. De aceea, suntem ignorați.

GABI: Radu e profesor de științe naturale.

FILIP: Ca să scape de situația lor nedreaptă, unii profesori ajung șoferi la un travel-office! Orice agenție de voiaj își plătește mai bine șoferul, decât statul profesorul!

(Cei care au coborât din autobuz apar la rampă. Respiră adânc, trăiesc plăcerea de a fi în mijlocul naturii.)

GABI: Ești un om trist?

FILIP: Nu. Poate! În așteptare.

GABI: Ce aștepți, domnule profesor?

FILIP: O femeie care să-și focalizeze atenția pe mine. În momentul de față îmi place să cred că ești dumneata. Nu te grăbi să spui nu. Țasta e un gând al meu. În gândul meu, te porți cum îmi convine mie. Acum vorbești, foarte frumos, despre mine. "Doamne – îmi spui, în gândul meu –, domnule, n-aș fi crezut că ești un bărbat atât de interesant, sub înfățișarea asta de mic funcționar de poștă! Aștept cu nerăbdare să vizitez, împreună cu dumneata, muzeele acestei călătorii. Să atingem cu degetele o statuie a lui Donatello, deși acolo scrie clar: "Nu atingeți obiectivele!" Dar vrem să ne convingem că există! Și e atât de frumoasă, încât simți nevoia să mă prinzi de mână, pentru că, în fața frumosului, nu vrem să fim singuri. O să mângâi statuia Fecioarei cu Pruncul de Michelangelo! Carne de marmură atârând moale! Și privind-o pe Fecioară, așa cum stă cu trupul bărbatului în brațe, îmi șoptești: "Să-l ridicăm! Încă n-a murit de tot. Uite, sângele mai trece prin marmură! Dacă-l ridicăm... va deschide ochii... ne va privi... și va pleca. Și vom auzi, de-afară, de undeva de sus, un cor de copii!" *(Tac, Gabi vrea să spună ceva, el o oprește.)* Nu! Te rog! Ascultă! Poate că vom auzi și noi glasurile copiilor care vin din cer să ne dea de veste că pentru noi va începe o viață nouă... *(Cu ochii în ochii ei.)* Nu simți asta?

(Gabi fuge din autobuz. Filip e gata să plece după ea, dar se răzgândește. Dintre cei de afară, numai Bobi a observat ieșirea precipitată, din autobuz, a lui Gabi. În timp ce călătorii respiră aer proaspăt, Bobi urcă în autobuz.)

BOBI: Ai jignit-o pe-aia? De ce-a fugit așa?

FILIP: De ce s-o jignesc?

BOBI: Să nu crezi că mi-ar fi părut rău. În afară de mama, toate femeile sunt...

FILIP: Ești un măgar!

BOBI: De ce te superi?... Am avut două neveste. M-ai văzut zâmbind?

FILIP: Ești cam posac, într-adevăr.

BOBI: Posac? Trist! Amărât! Mă gândesc, câteodată: "Ei, și? Ce dacă ai muncit, Bobi, toată viața? Cu ce te-ai ales?" Zece ani am tras să zidesc o casă! Zece ani! Nu mi-am luat o zi de concediu! Am ridicat-o cu palmele mele. Când a fost gata, înainte să ne mutăm în ea, am plecat la tata, să-i mai cer bani pentru mobilă. La întoarcere, de la gară m-am dus direct la casă. Voiam s-o văd, așa goală, să-i pipăi pereții! Nevastă-mea era cu unu, lungiți pe dușumea. Dușumea bătută de mine, vopsită de mine... Mi-a strigat furioasă că sunt un bou, care nu știe decât să muncească... Mi-am pus în cap să mă schimb. Gata! Fac rost de ceva bani și... una nu iert! Nu merită! (*O vede apropiindu-se pe Reta.*) O vezi pe căteaua asta neagră? Poartă doliu! O doare-n spate de-ăla care a murit! Nici acolo!

(*Reta urcă în autobuz, privește în jur.*)

RETA: Voi nu respirați aer curat?

BOBI (*hodoronc-tronc*): După cine ții doliu?

RETA: După cățel! Ce te privește? Vrei să știi dacă sunt liberă? Da, sunt liberă. Dar nu în urma unui deces. În urma unui divorț. Doliul mi l-a *oferit* un frate.

BOBI: Și eu sunt singur. Mergi să respiri aer cu mine?

RETA: Am respirat! Cine știe ce minciuni vrei să-mi mai îndrugi!

(*Se retrag, amândoi, pe o banchetă din fundul autobuzului. În ușa apare Lola, surprinzător de bine dispusă, tânără în gesturi, trădând diferența de vârstă dintre ea și Mirel.*)

LOLA: Ești aici, domnule Filip? (*Se așază pe bancheta din fața lui Filip, scoate din sacoșă o sticlă de băutură, își toarnă în capacul ca un păhărel, bea, pune sticla la loc, fără să-i ofere și lui.*) Specialitatea lui Mirel sunt gafele! E as!

FILIP: Poate că nu alege întotdeauna citatele cele mai potrivite, dar, de multe ori, are farmec!

LOLA (*pe gânduri*): Există un fel de a fi ratat: blând și împăcat cu sine. Mirel e un om bun, i se potrivește acest fel de a-și trăi eșecul! A! Nu te-am întrebat, dacă vrei să bei. (*Deschide sticla.*) Vrei? (*El face semn că nu. Bea singură.*) Păcat că nu bei! Nu-i o băutură rea.

FILIP: Am înțeles că soțul dumitale este cercetător. Că are mai multe realizări... Că studiază... De ce spui că e ratat?

LOLA (*face semn că așa e*): Cercetător! Leafă de servitor! Pe cine mai interesează cercetarea în haosul ăsta economic? În tranziție nu se muncește. Se fac afaceri deocheate! E un ratat. Au trecut prea mulți ani de când nu mai face nimic. Mi-ar fi plăcut să fie un ratat agresiv. Există un tip de ratat agresiv, în fața căruia toți ceilalți oameni sunt vinovați de eșecu lui. E mereu ironic, îi pune pe toți ceilalți

în dificultate. Pentru că nu mai are ce pierde, nu se teme de nimic și de nimeni! Atacă! E ceva bărbătesc în disperarea lui. Mirel e copleșit de lucrurile mărunte, în care se refugiază. (*Scoate sticla, își toarnă.*) Gustă, măcar! E o băutură preparată de mine. (*Râde nefiresc, resimțindu-se după paharele golite.*) Ce mutră o să facă Mirel! (*Filip bea, se scutură de tăria băuturii.*) E tare? N-ai crede că o femeie firavă, ca mine, poate înghiți o băutură atât de tare! Arde așa de plăcut! Ca senzația unei clipe de dragoste! (*Râde.*) În locul ei! Mirel... pricepi! (*Bea, râde.*) Ai priceput?

FILIP: Nu înțeleg de ce-mi spuneți mie toate astea! Nu am vocație de confident.

LOLA: Vreau să-ți arăt niște fotografii ale mele, în tinerețe. La mare. (*Caută în poșetă, îi arată o fotografie.*) Îți plac? Vezi ce corp am? (*Filip face semn că vede; ea îi prinde amândouă mâinile, într-un gest cu totul neprevăzut.*) Spune-mi că nu-ți sunt indiferentă! (*Cu oarecare disperare.*) Spune-mi! Te rog!

FILIP: Doamnă! Vă rog să vă liniștiți!

LOLA: Dacă-mi spui că nu-ți sunt indiferentă, mă liniștesc. Îți promit că stau cuminte și te urmăresc numai cu privirea.

FILIP (*încearcă, delicat, să-și retragă mâinile*): Doamnă! Sunt foarte surprins!

LOLA (*începe să plângă*): Nu-ți place de mine... Îmi făcusem atâtea iluzii! De când te-am văzut în autobuz... (*Plină de răutate, arătând locul pe care stă Gabi.*) Din cauza fâței? Din cauza ei mă refuzi?

FILIP (*a reușit să se ridice în picioare*): Mă puneți într-o situație foarte neplăcută!

LOLA (*râde ironic*): O situație neplăcută! (*Destupă sticla, bea direct din ea.*) O situație neplăcută! Nu înțelegi că te iubesc? Te rog, să-mi spui că nu-ți sunt indiferentă... Că ai putea, în timp, să ții puțin la mine! Da' să nu mă minți! Vreau să știu adevărul! Înțelegi? Adevărul!

(*Mirel o descoperă pe Lola în autobuz. Vine grăbit lângă cei doi. Filip îl privește vinovat. Mirel înțelege imediat că Lola a luat-o razna și parează.*)

MIREL (*continuând ideea Lolei*): "Omul, câteodată, se împiedică de adevăr, dar, de cele mai multe ori, se scoală și pleacă mai departe." Ăsta-i comentariul lui Churchill. (*Blând, Lolei.*) Adevărul e lângă noi, Lola, dar alergăm după el aiurea! (*Se așază în fața ei, îi prinde palmele.*) Așa e omul făcut, să nu vadă adevărurile prea simple. Numai ce-i complicat i se pare demn de apreciat. Adevărul e, de obicei, simplu-simplu, și-l descoperim foarte greu.

(*Filip se smulge de lângă ei și coboară.*)

LOLA: Dă-mi măcar o palmă! Știu că o merit! Te rog să-mi dai o palmă! De ce-ți vine așa de greu? E foarte simplu. Nimic nu e

imposibil pentru tine.

MIREL: Nimic nu e imposibil, pentru cel ce nu trebuie să facă!

LOLA: Ai dreptate! Ai dreptate!

MIREL (*modest*): E legea lui Weiler.

LOLA (*plângând*): Are dreptate Weiler! Are dreptate! (*Țipă la el.*) De ce n-ai spus tu asta? De ce?

MIREL: Lola!

LOLA: Pentru că ești o nulitate! O nulitate!

MIREL (*privind spre Reta și Bobi*): Vă cer scuze. Soția mea nu se simte bine.

RETA (*dur*): A băut prea mult!

MIREL: Nu! Nu gustă băutura! Are unele stări depresive! Am plecat în călătoria asta, să schimbe mediul, oamenii! La înapoiere, va fi alt om! (*Lolei.*) La înapoiere, te vei simți foarte bine, Lola! Hai, liniștește-te! Pune capul pe umărul meu și dormi! Azi-noapte ai avut un somn agitat!

(*În ușa, apar Sever și Cela, râzând din toată inima.*)

SEVER: Zici că am mutră de om rău? Așa?

CELA: De mafiot! Nu cumva ești mafiot?

SEVER (*râde*): Inspir teamă? Frică? Așa?

(*Se așază mai departe de ceilalți.*)

CELA: Ai păstrat ceva din atitudinea militarului. Ordoni! Căpitan!

SEVER: Când eram căpitan, nu eram așa. Militaru trebuie să fie umil. Orice grad ai, tot e unu mai mare, în fața căruia trebuie să stai sluj.

CELA: Nu ești bățos?

SEVER: Ba da! Chiar al dracului! Da' nu din armată. Am devenit al dracului, de la bani! (*Confidențial.*) Când am prins cheag, am devenit al dracului. (*Cu dispreț, spre Mirel.*) De-alde ăștia, care face pe deșteptii, îi am la deștu mic!

CELA (*dezamăgită*): Credeam că ești căpitan. Căpitan adevărat!

SEVER: Sunt! De când sunt civil, am devenit căpitan adevărat!

CELA: Dracu să te mai priceapă: ești căpitan sau nu?

SEVER: Căpitan, da' obrăznicia am dobândit-o în civilie, după ce m-am trezit cu parale multe!

LOLA (*lui Mirel*): De ce n-ai formulat tu legea lui Weiler? De ce nu se numește, nici o lege, legea lui Mirel?

MIREL (*către ceilalți*): Soția mea suferă pentru mine.

LOLA: Știți cine a fost numit șeful secției?

MIREL: După alte criterii, Lola! După alte criterii! Asta nu poate să înțeleagă ea! Dacă aș fi făcut politică...

LOLA: Te așteptai să fii numit? Te așteptai!

MIREL: Știi că am avut, cândva, cele mai frumoase rezultate.

LOLA: Ești un biet ratat, Mirel! Un ratat blând!

MIREL (*celorlalți*): Numirea s-a făcut după alte criterii!

LOLA: A fost numit un incapabil!

MIREL: Toți știu asta! Toți! Dar a intrat în partidul potrivit!

LOLA: Visam călătorii! Credeam că o să capete un titlu pe măsura capacității lui! Compensații pentru zilele de singurătate! Aproape douăzeci de ani! (*Se așază și plânge molcom.*) O viață! O viață!

MIREL (*în șoaptă, Lole*): Ți-am promis că mă schimb! Știu că am dus o existență modestă! Am stat, ca un prost cu capul în cărți. M-am deșteptat! O să-ți cumpăr un guler de vulpe argintie! Sunt hotărât să ți-l cumpăr! Și un pardesiu frumos! La Praga vom găsi lucruri ieftine și cusute cu gust. Orice-ar fi, îți cumpăr ce ți-am promis! (*Șoptit, ferindu-se.*) Schimbăm timbrele și cheltuim toți banii pe lucruri frumoase. Pe farduri bune. N-o să mai muncesc atâta. Dacă tot nu-mi recunoaște nimeni munca... Vom deschide un laborator particular. Am vrut să-ți fac o surpriză. Suntem trei colegi. Hai să-ți spun ce intenții avem... Știu că nu mă crezi în stare. Mă voi schimba.

(*Afară, Doru, care și-a revenit complet, îi șoptește ceva lui Rely. Gabi stă, singură, pe o piatră. Doru e ceva mai departe de ea. Filip s-a așezat și el pe o piatră. Gabi se adresează, ironic, lui Filip.*)

GABI: Spuneți o glumă populară, domnule folclorist.

FILIP: De ce populară?

GABI: Va fi o glumă de bun-simț.

FILIP: Zice că un jandarm îl vede pe un moș trecând cu o sticlă în mână. "Ce ai în mână, moșule?" "O sticlă", răspunde bătrânul. "Și în sticlă?" "Vin." "Pentru cine?" "Jumătate pentru mine, jumătate pentru baba mea." "Dă-mi mie partea babei dumitale." "Cum ți-aș

mai da, cu dragă inimă, domnule jandar, da' nu pot: partea babei e la fund."

(Toți cei care au ascultat râd. În autobuz, Cela îl interoghează pe Sever.)

CELA *(lui Sever)*: Ai pensie mare?

SEVER: Nu ți-am spus că m-au lucrat? Am pensie mică.

CELA: Ziceai că ești obraznic de când ai parale.

SEVER: Când m-am trezit civil, m-am întrebat: cine o duce, mă, bine, pe lumea asta? Societatea asta, pe cine cocoloșește? Pot s-ajung și eu ca ei?

CELA: Nu ești atât de prost, cum pari după pieptănătură.

SEVER *(Râde)*: Eu, prost? Ehe!... Un fost plutonier, ajuns ștab pe la primărie, mi-a făcut rost de-o cârciumă de stat. Ia-o, stai cuminte-n ea, că la privatizare a ta este. Aranjăm cu doi prieteni o licitație. Ția vin de formă. Ne asigurăm bătrânețea. "Mie-mi dați treizeci la sută!" S-a făcut. Am bătut palma. *(Râde)* După prima zi, m-am speriat, când am văzut cât bănet mi-a rămas. Mi-am pus în gând să-mi rămână mai puțin. Parcă-mi era rușine, să câștig atâta într-o zi! Da' de unde! Așa sunt lucrurile aranjate, că te umpli de bani și când nu vrei!

CELA: Dacă omu se simte bine, lasă și el un bacșiș...

SEVER: Ce bacșiș! Bacșișu... Nici nu știi de unde vine câștigu! Când ai teșchereaua plină, devii obraznic! Nu-ți mai pasă de nimeni! Dacă aș fi rămas acolo, până la privatizare...

CELA: De ce n-ai rămas?

SEVER: N-am știut toate obligațiile. Sigur, venea Sanepidu, lua masa, inspectoru de la trust pica și el cu doi-trei prieteni, la un șpriț, masa făcea un milion, nota era de zece mii. Pompieru își lua și el tainu lui... Astea le știam. N-am cunoscut obligațiile mari. Plutonieru care m-a numit, nu mi-a spus toate obligațiile decât atunci când am pășit-o. "Iese, mă, la cârciumă?" Iese. "Atunci, de ce ești lacom? Nu trebuie să trăim toți? Tu nu știi că Poliția te apără? Garda financiară te ocrotește? Procuroru închide ochii? Credeam că atâta lucru știi! Acum, adio! Descurcă-te, dacă ești prost! Osia pe care n-o ungi, scârțâie!" M-a costat bani grei, pân-am scăpat! Norocu meu că aveam ceva cheag! Nu țin banii. Îi plimb. Afaceri pe picior. Mai o excursie culturală! *(Râde)* Dacă știi ce să cumperi, te-ntorci acasă aranjat. Asta știți și voi.

CELA: Am crezut că ești polițist, de pe la droguri, de pe la contrabandă...

SEVER *(amuzat)*: Crezi că avem vreun "înger păzitor" cu noi? De-aia te-ai purtat așa?

CELA: Îhî!

SEVER: Nu-l știi?

CELA: Nu.

SEVER: Privește valizele! Care-i goală? Aia! A cui e? A lu ăla, care zice că a plecat după muzee și după biserici.

CELA: De ce-i arde lui!

BOBI (*intervine, dovedind că, de fapt, a ascultat ce vorbeau cei doi*): Și eu, tot pe-ăla îl bănuiesc! (*Îi cheamă lângă el.*) Am dat-o pe-a lui, ca să nu-i trezesc suspiciunea! I-am promis c-o vizităm împreună pe Sfânta Sofia!

CELA (*lângă Bobi*): La Sfântu Părinte, nu vrea?

(*Intră Doru și Rely. Îi văd adunați, bănuiesc ceva în neregulă, vin și ei lângă grupul care discută. Afară, lângă autobuz, au rămas: Filip, Gabi și Radu.*)

GABI: Mai spune-o glumă.

FILIP (*recită*): Fură bine, ascunde rău,

Pică vina-n capu meu;

Fură rău, ascunde bine,

Pică vina-n cap la mine.

RADU (*intervine*): "Lăcusta puțin trăiește, dar pagubă mare face."

FILIP (*intră în joc*): Bagă-l în casă, te fură;

Dă-l afară, te înjură!

De-l prinzi cu musca pe căciulă,

Că n-a luat convins se jură.

DORU: "Lipitoarea, până nu cade, nu zice: ajunge!"

FILIP: Se jură că a glumit

Când vede că l-ai zărit.

Știe că nedovedit,

Rămâne negustor cinstit!

RADU: "Găina vecinului totdeauna-i curcă!"

FILIP: "Ori fură, ori ține sacul, tot lotru!"

GABI (*aplaudă, înveselită*): Bravo!

(*În autobuz, Mirel o lasă pe Lola dormind și vine lângă grup.*)

MIREL: Sunteți sigur că-i el?

SEVER: Crezi că sunt la prima călătorie? (*Mirel o sfeclește.*) Te-ai dat cu ceva de gol? I-ai spus ceva?

MIREL: I-am vorbit despre niște timbre!

SEVER (*grav*): Te-ai ras! (*Mirel privește, disperat, spre Lola.*) Mai întâi te orientezi și pe urmă vorbești!

MIREL: Mi se pare un om cumsecade. Eu te-am bănuț pe dumneata.

RETA: Și eu te-am bănuț, la început. (*Îl arată pe Doru.*) Pe urmă am crezut că ești dumneata.

DORU (*Îl arată pe Bobi*): Eu I-am bănuț pe el!

CELA: Și eu I-am bănuț pe el!

RELY (*o arată pe Cela*): Eu m-aș fi jurat că-i ea!

CELA (*o arată pe Lola, care continuă să doarmă*): Eu m-am gândit la ea.

SEVER (*răstît*): Liniște! (*Se face liniște.*) Toți suntem?

RELY (*după un lung timp de gândire*): El e! (*Arată afară.*) El e! Sunt sigură! L-am văzut stând bot în bot cu asta mică, în pădure!

Puneau ceva la cale!

MIREL (*izbucnește isteric*): Eu arunc tot! N-am nevoie de nimic! De nimic! Tot arunc!

SEVER (*Îl oprește*): Nu te speria! Dacă-l cunoaștem, ne descurcăm mai ușor! (*Răspicat.*) La o nevoie, știu cum să procedăm cu el!

DORU: A zis ceva despre mine? A zis?

SEVER: N-a zis despre nimeni!

RELY: Acum coace!

(*Bobi s-a retras, discret, în cabina W.C.-ului, și-a scos banii din sân și i-a pitit sub pragul de cauciuc al autobuzului.*)

SEVER: Să fim calmi și să acționăm rațional!

MIREL: "Oamenii și statele vor acționa rațional numai dacă au epuizat toate celelalte posibilități!"

SEVER (*nedumerit*): Cum, adică?

MIREL: Legea lui Katz!

SEVER (*cu reproș*): Dumneata nu poți să fii serios? Noi vorbim, aici, foarte serios!

MIREL: Păi...

SEVER: Gata! (*Celorlalți*.) Prima treabă e asta: să nu se prindă că l-am descoperit! Ne purtăm cu el ca și când ar fi unu de-al nostru! Clar?

TOȚI: Sigur! Clar! Așa e!

SEVER: Să descoperim pe cine bănuiește el!

CELA: Nu-l luăm cu noi la cumpărături!

RELY: Când vindem, să nu fie de față!

RADU: Să urcăm! Suntem aproape de graniță!

DORU (*îi vede pe geam*): Vin!

SEVER: Fiecare la locu lui!

(Se așază fiecare la locul lui, mimând o stare de indiferență și bună dispoziție. Intră cei trei de afară. Radu se așază la volan, pornește motorul. Gabi se așază pe locul ei. Se lasă o liniște suspectă. Filip rămâne câteva secunde în ușă, sesizează liniștea nefirească. Toți își întorc privirile spre el.)

FILIP: Să vă mai spun o glumă. Cică Păcală a plecat odată la târg, să vândă un miel. Pe drum, se tot gândea el cum să treacă la oraș, fără să plătească vama. Pe atunci plăteai vama, când intrai în oraș. A pus mielul în traistă, a luat câinele de lanț și a plecat. (*Când aud cuvântul vamă, ceilalți se privesc semnificativ: consideră povestea o aluzie*.) Când ajunse aproape de vamă, ascunse mielul într-o tufă, luă câinele, îl băgă în traistă și o legă. Veni la vamă. "Ce ai în traistă, Păcală?" întrebă vameșul. "Un câine." "Câine?!" Dezleagă vameșul desaga, câinele sare afară și fuge. "Văzuși ce făcuși?" zise Păcală. "Am făgăduit unui domn de la oraș să-i duc un câine, și acum îl scăpași cu vamuiala ta." "Du-te și prinde-l!" Păcală se întoarse, luă mielul din tufiș, îl puse în desagă și veni iar la vameș. "Ai noroc că am prins câinele, că aveai de furcă cu mine", îi spuse vameșului. Vameșul, încredințat că are câinele în traistă, îl lăsă să treacă... (*Râde*.) Și uite-așa, Păcală făcu, pentru prima dată, contrabandă cu carne...

(Snoava nu trezește nici o reacție comică. Se lasă o tăcere lungă, în care toți privesc drept în față, ca și când n-ar fi auzit nimic. Pe această lungă tăcere, începe să se audă zgomotul motorului. Cortina se închide încet, pe figurile lor împietrite.)

PARTEA a II-a

(Același decor. Autobuzul a încărcat până la refuz: sacoșe burdușite, cutii de aspiratoare, mașini electrice de cusut, aragazuri de voiaj, televizoare auto, colete, valize noi, toate așezate pe banchetele libere și în spațiul dintre ele. Grămezi de obiecte, care îngreunează foarte mult deplasarea dintr-un loc în altul. În dreptul lui Filip, spațiul este liber, nici un bagaj în plus, în afară de valiza cunoscută.

Pe seară. Călătorii par că dorm, dar, de fapt, trăiesc tensiunea apropierii de vamă. Discret, cei cu musca pe căciulă, îl studiază pe Filip. Se aude, monoton, zgomotul motorului. Trec, din când în când, decorurile. Cea nu mai poate suporta tensiunea și izbucnește, trădându-și încordarea interioară.)

CELA: Liniște ca-n mormânt! (*Râde.*) Ați început antrenamentul? (*Toate privirile se întorc spre ea.*) Tăceți? O fi bine pe-acolo! Cum se zice, pe "lumea ailaltă"! O fi mai vesel!... Trebuie să fie bine, că nu s-a întors nici unu de-acolo! Înseamnă că le place, nu?

RADU (*începe să cânte, pe-o melodie țigănească*):

Ah ce nasol se trăiește,
Printre cei care-au trăit!
Nimeni nu te mai bunghește,
Da' iubești ce-ai mai iubit!

CELA (*râde nefiresc, reia ultimul vers*):

Da' iubești ce-ai mai iubit!

RADU: Pe-aici viața-i monotonă,
Nu dau pe ea un chibrit!
Numai post și rugăciuni,
Și carne la șapte luni,
Post și-anafură și rugi,
Că nu știi pe un' să fugi!

Raiu nu e în mormânt,

Raiu este pe pământ!

(Cela izbucnește în râs isteric. Ceilalți nu ies din tăcerea lor încordată.)

CELA (*reia*): Raiu nu e în mormânt,

Raiu este pe pământ!

(Tuturor.) Ați auzit? "Raiu nu e în mormânt, / Raiu este pe pământ!" De-aia ne zbatem! Nu vrem să trecem prin rai fără să profităm!

SEVER (*răstit*): Mai taci din gură! Mă plictisești! A apucat-o filozofia! (*Întâmpină.*) Gura!

(Cela tace, vine la Filip.)

CELA (*îi pipăie părul*): Ai părul uscat! (*Filip e surprins și jenat.*) Dacă vii la unitatea mea, ți-l spăl cu apă de ploaie. O unitate mică de COAFOR ȘI FRIZERIE. Ai pielea prea uscată. Faci mătreață?

FILIP (*jenat*): Nu.

CELA: O să faci, dacă nu vii la mine, să-ți fac o baie de ulei cald. Ulei de porumb! (*Cu ton scăzut.*) De fapt, baia de ulei se face acasă.

FILIP: Nu cred că e necesară.

CELA: Este! Nu durează mult și e foarte plăcută. Încălzesc puțin ulei și-l întind cu o pensulă pe pielea capului. Moi un prosop în apă fierbinte, și ți-l pun pe cap, ca un turban! Căldura apei dilată porii și uleiul intră la rădăcina părului. Îți garantez un păr mătăsos. (*Râde insinuant la urechea lui.*) O să-ți stea bine cu turban. Ca un sultan. Și eu... O cadână din harem! O să fie plăcut și util.

FILIP: Problemele cosmetice mă interesează foarte puțin.

CELA: Asta ar fi partea utilă. Partea plăcută... (*Așteaptă, el tace.*) Ești cam morocănos. Păcat! Reta, prietena mea, zice că ești cel mai interesant bărbat din excursia asta. Te place!

FILIP: Gusturi.

CELA: Zice că ai mister! Taci! Știu de ce taci!

FILIP: De ce?

CELA: Ești de-ăia care cumperi. Ascultă! Observi! (*Confidențial.*) E, doar aparent, vorbesc mult. Pot să păstrez un secret! (*Șoptit.*) Dacă vrei, contează pe mine. Îți dau o mână de ajutor. Am fost cu ei la cumpărături. Știu ce-a cumpărat fiecare! Nu mi-a scăpat nimic.

FILIP: Nu mă interesează.

CELA (*insinuant*): Știi?

FILIP: Nu mă interesează.

CELA: N-ai încredere în mine? Am mai făcut servicii de-astea. Aveam un client la manichiură. Oamenii, la manichiură, vorbesc de toate! A venit cineva – pricepi? – a venit cineva și m-a rugat să aflu dacă are legături cu un tip care-a dat o țepă de o sută de miliarde și-a șters-o din țară. Nu știu unde. L-am luat pe ocolite, că am nevoie de un medicament, dacă n-are un prieten în străinătate, să-mi trimită. Am aflat. (*Îl arată pe Doru.*) Ăla! Doru! E plin de inele și ceasuri! Le-a pitit în poșeta ei. Poșeta are un buzunar ascuns...

FILIP: Ai stat tot timpul să-l spionezi?

CELA: M-am gândit că o să te intereseze.

FILIP (*uimit*): Pe mine?!

CELA: Și Bobi știi ce are.

FILIP: Nu mă interesează!

CELA: Dacă te interesează?... Eu n-am avut bani prea mulți. Am cumpărat câteva lucruri pentru mine. Nu fac bișniță.

FILIP: Foarte frumos!

CELA (*șoptit*): Mă duc la locu meu. (*Arată cu privirea.*) Să nu se prindă ăștia. Dacă ai nevoie, contează... (*Se ridică, vorbește normal.*) Pentru părul uscat, folosiți un șampon cu gălbenuș de ou. (*Tuturor.*) Vă dau rețeta. Se face un amestec din două gălbenușuri, o lingură de ulei de porumb și o lingură de rom. Ungeți bine pielea capului și lăsați o jumătate de oră... Vă interesează?...

(*Nimeni nu-i răspunde, face un gest a lehamite și se așază la locul ei, lângă Reta.*)

RETA: Ce zice tipu?

CELA: Face pe nebunu!

RETA: Ți-a luat-o altu înainte! Știe tot! Nu m-ai ascultat, să te duci mai demult!

CELA: I-am aruncat o vorbă: că-l placi! Mai târziu, încearcă și tu.

(*Lola se ridică. E băută. A scos din sacoșă o blană de vulpe argintie și o căciulă din aceeași blană. Pune gulerul la gât și căciula pe cap. Mirel n-o observă decât o dată cu ceilalți, când Lola li se adresează, privindu-se în geamul autobuzului.*)

LOLA (*ca o prezentatoare de modă*): Stimați spectatori! În viitorul sezon de iarnă, se vor purta blănurile scumpe!

MIREL: Lola! (*Privește speriat în jur.*) De ce le-ai scos?

LOLA: Degeaba ai ceva frumos, dacă nu poți s-arăți. (*Revine la tonul prezentatoarei de modă.*) O blană de vulpe argintie înnobilează orice mantou, conferindu-i eleganță și distincție!

MIREL (*disperat*): Lola! Te rog! E penibil!

LOLA: Penibil? Da, penibil! Totul e penibil! Nu-mi rămâne decât să mă bucur de această blană frumoasă! Mi-o doresc de mult! Prea de mult!

MIREL: Așază-te (*O trage pe banchetă.*) Nu interesează pe nimeni cumpărăturile noastre!

LOLA (*lui Filip*): Nici pe dumneata?... Îmi stă bine?... Nu știi ce să-mi răspunzi. Stai să-ți arăt ce mi-am mai cumpărat!

MIREL (*și mai speriat*): Lasă, Lola! Pe cine interesează? Pe dânsul cel mai puțin.

LOLA: Poate că-l interesează! Mi-am cumpărat și manșon! (*Sfidând ceea ce i se pare că știe despre Filip.*) Căciuliță, guler, manșon. Vrei să le vezi pe toate?

FILIP: Nu mă interesează!

LOLA: Dracu știe ce te interesează!

MIREL (*încearcă s-o oprească*): Lola! Lasă, Lola!

LOLA (*se așază, îi întoarce spatele lui Filip*): Este un tip ciudat! Foarte ciudat!

MIREL (*lui Filip, văzându-se dezvăluit*): Am ținut să-i ofer aceste obiecte.

FILIP: Mi-ați mărturisit că vreți să-i cumpărați ceva frumos.

MIREL (*justificându-se*): Am făcut mici schimburi... Aproape legale... V-am mărturisit... câteva timbre... Îmi pare rău că soția mea v-a pus în situația de a ști ce-am cumpărat. Acum, dacă ați aflat, sunteți obligat să dezvăluiți!

FILIP (*nedumerit*): E o problemă a vameșilor.

MIREL: Nu numai a lor. De fapt, nu sunt îngrijorat. În afară de blănurile astea... (*Arătându-l pe Sever.*) Dânsul. Sever! Bruta aia! (*Șoptit.*) A cumpărat cutii întregi de inele și brățări de aur. Vreau să vă fiu de folos!

FILIP: Mie?!

MIREL: Soția mea a creat o situație îngrozitoare... Dacă s-ar afla, la institut, că fac bișniță, aș fi compromis... Sunt un cercetător stimat. Ar fi un dezastru.

FILIP (*iritat*): De ce faceți gesturi care vă compromit?

MIREL: Nu vă enervați! Vă rog să nu luați o decizie pripită, în ceea ce mă privește. Nu cred necesară o decizie care m-ar

compromite. (*Umil.*) Mai ales că m-am oferit să vă fiu de folos! Contați pe mine! Sunt într-o situație disperată! Am văzut pe cineva cumpărând droguri.

FILIP (*se ridică brusc, îi spune lui Radu*): Dă, te rog, drumul la radio!

(*Radu deschide radioul, se aude muzică de cameră – violoncel – Mirel, speriat și umil, îl privește pe Filip. Acesta nu mai poate să-i suporte privirea și se duce să se așeze în ultimul rând de banchete. Pe fundalul sonor al violoncelului, se desfășoară scena care urmează.*)

GABI (*lui Radu*): De ce te porți așa cu mine?

RADU: Sunt atent, prevenitor, chiar elegant.

GABI: Ești rău!

RADU: Pentru că mă port exagerat de atent?

GABI: Știi că te iubesc.

RADU: Într-un mod original.

GABI: E un om foarte drăguț, dar atât.

RADU: De acord, de acord! Chiar foarte drăguț! Onest! Interesat de artă. Ați cutreierat împreună muzeele!

GABI: E plăcut să vizitezi um muzeu, cu un om avizat.

RADU (*cu ironie reținută*): Un om cult, deci.

GABI: Crezi că toți bărbații se reped în femei, ca tine? Nici la pronumele de reveranță n-a renunțat.

RADU: Și bine crescut, pe deasupra! Numai calități! Nu înțeleg de ce pierzi timpul lângă un individ care sărută o femeie, înainte să se recomande.

GABI: Nu știu nici eu.

RADU: Încearcă să afli.

(*Sever se așază lângă Filip, în spatele autobuzului.*)

SEVER: Ce ți-a spus cățeaua aia?

FILIP: Care?

SEVER: Cățeaua aia neagră! N-am nici un pic de-ncredere în ea. M-am culcat cu ea, da' e-n stare de orice, ca să se salveze. Ți-a trăncănit ceva despre mine?

FILIP: Nimic.

SEVER: Să nu crezi că mă feresc.

FILIP: Te rog să mă lași în pace!

SEVER: Ți-a propus să te-ajute? Ți-a propus?

FILIP: Mi-e greață de tot ce se-ntâmplă! Din ce în ce mai greață!

SEVER: Pentru că m-ai văzut cu ea, crezi tot ce-ți spune? M-a luat o noapte, în camera ei! Adevărat! Dar numai pe mine?

FILIP: Nu mă interesează toate cancanurile astea!

SEVER (*confidențial*): Știu că altceva te interesează. Ia întreabă cățeaua, unde și-a ascuns toate cremele și parfumurile? Peste o sută de cutii! Ailaltă e plină de medicamente. Dacă n-au și ceva țigări, mă-nțelegi de care... Ăla înfășurat cu pânza, crezi că n-are nimic? Dacă vrei, până la vamă, aflu.

FILIP (*indignat*): Te rog să nu-mi mai spui nimic!

(*Filip intră în cabina W.C.-ului și varsă de scârbă. Sever rămâne înspăimântat, apoi se duce drept la Bobi.*)

SEVER (*arătând spre cabina W.C.-ului*): Țasta ne toarnă pe toți!

BOBI: Pe mine?! Cu ce să mă toarne?

SEVER: Faci pe nevinovatu?

BOBI (*îl înfruntă*): Ce vrei? Ce insinuezi?

SEVER (*în șoaptă, dar violent, îl prinde de cămașă*): Să nu te culci pe urechea aia! Îi duc mâna drept acolo. Am observat că sacoșa asta are fund dublu!

BOBI (*tot în șoaptă*): Vrei să mă torni? Asta ai făcut adineauri? Și eu am ce să-i spun! Am văzut câți dolari ai avut la tine!

SEVER: Tu n-ai avut? Te-am pândit tot timpu. Ascunde-i în sân, ascunde-i pe la W.C. La Istanbul ai plasat mercur!

(*Se iau de piept, gata să se încaiere.*)

BOBI: Și tu ai ascuns la W.C. o sticlă de mercur!

RETA (*intervine*): Sunteți nebuni? Potoliți-vă!

BOBI: Vrea să mă toarne!

SEVER: Eu?!

RETA: Ne mâncăm unu pe altu, și el o să ne tundă pe toți! Cu chelie! Stați liniștiți! Nu mai avem mult până la graniță! (*Lui Sever.*)

Când trebuie, nu ești așa iute!

(Cei doi se așază la locurile lor. Filip e încă în cabina W.C.-ului. După un timp, ca să spargă atmosfera încordată, Cela se adresează tuturor.)

CELA: Zice că unu pleca din țară cu un câine și-o valiză. Câinele e al dumitale? Întreabă vameșu. Al meu, răspunde tipu. Ce ai în valiză? Mâncare pentru câine. Ia deschide-o, să văd. Că hâr, că mâr, că uite ceva de la mine, pentru dumneata. Nimic! Deschide valiza. În ea numai inele, diamante, bijuterii, galbeni de tot felu. Ziceai că în valiză e mâncare pentru câine? Eu asta i-am luat. Dacă vrea să mănânce, bine, dacă nu, să rabde! *(Râde numai Radu.)* Încuiați ca în excursia asta... *(Lui Radu.)* Ți-a plăcut?

RADU: Mi-a plăcut. Mai știi vreunul?

SEVER: N-am chef de bancuri!

RADU: Le spune cu haz.

SEVER *(mai categoric)*: N-am chef de bancuri!

CELA: De când n-ai mai râs?

SEVER: Gura!

CELA: De frica ta? *(Nu mai continuă, totuși, se așază lângă Radu.)* Ești combinat cu tipa?

RADU: Gabi? Prieteni.

CELA: Mie-mi spui? E moartă după tine. *(Radu neagă.)* I se scurg ochii. *(Filip iese din cabina W.C.-ului și se așază la locul său.)*

Ăsta i-a tras tot timpul clopotele. Degeaba!

RADU: De unde știi că i-a tras clopotele?

CELA: Știu eu. I-am văzut împreună. Degeaba. Tipa e prinsă de tine. O fi aflat că se ocupă cu mai multe și fata n-a vrut să se complice.

RADU: Cu ce se ocupă?

CELA: Chiar nu știi? Hai, că știi! Nu face pe prostu cu mine!

(Continuă să-i vorbească, șoptindu-i la ureche, amuzându-l. Doru se ridică, păstrând un aer indiferent, și se așază lângă Filip.)

DORU *(oferindu-i, discret, o foaie de hârtie)*: Am scris aici tot ce vă interesează. Despre fiecare. Ce a vândut, ce a cumpărat, unde are ascuns. Eu călătoresc des în străinătate. Dacă pot, dau o mână de ajutor. Ăla, Bobi! A avut bani mulți. La Berlin, l-am văzut vorbind cu un tip. Cred că i-a dat mărci. Și la Sofia a stat de vorbă cu un tip între două vârste. Când am trecut pe lângă ei – m-am dat mai

aproape –, ăla tocmai îi spunea: "Când vine omu meu la București, păstrezi ce-ți aduce, până vine unu de la Londra." Înțelegi tranzacția?

FILIP (*izbucnește*): Mizerie! Mizerie! De unde atâta mizerie? Obiceiurile unei jumătăți de secol ne-au desfigurat!

(*Izbucnirea lui i-a speriat pe toți, inclusiv pe Radu, care pune brusc frână.*)

RADU: Ce s-a întâmplat?

FILIP (*pe același ton*): Deschide ușile, să ieșim puțin la aer! E de nesuportat! De nesuportat! Vă pârați, vă pârați! De unde atâta mizerie? Cine vă-ndeamnă? Cine vă încurajează? Mi-e rușine!

(*Filip se repede afară din autobuz. Radu și Gabi ies după el, îngrijorați. Ceilalți rămân tăcuți.*)

SEVER (*concluzie*): ăsta ne rade pe toți! La vamă nu scapă unu. După câte știu că aveți prin valize, ne confiscă tot! Tot!

LOLA (*beată, țipă isteric*): Îmi ia blana? Nu dau nimic!

MIREL (*îngrozit*): Dezonoare totală!

SEVER: Cunosc bine legile. Unu dintre noi a turnat!

TOȚI: Nu se poate! Cine să fie ăla? Suntem numai oameni serioși!

SEVER (*răstit*): Atunci de unde știe tot? N-are nevoie de nici o informație! Înseamnă că știe absolut tot, despre fiecare! Înțelegeți?

Despre toți! Unu dintre noi a turnat!

TOȚI: Exclus! Garantez pentru fiecare!

SEVER: Atunci, ce facem?

MIREL (*după un timp, ezitând*): Să-i explicăm și să-l rugăm să înțeleagă...

SEVER: Intelectual tâmpit! Dacă nu stai în genunchi, nu te simți bine! (*Imitându-l pe Mirel.*) "Să-l rugăm! Să-i explicăm!"

Te-ascultă și face tot ce știe!

BOBI: Pare că înțelege și te rade! Pierd tot capitalu!

CELA: Dacă-mi ia marfa, m-a ruinat!

RELY: Noi suntem la ultima călătorie. Am investit toți banii! Toate economiile!

LOLA: Nu vreau să-mi ia blana! Îl urăsc! Îl urăsc!

MIREL: Lola!

LOLA: Lasă-mă să-l urăsc! I-aș da una-n cap! Merită! (*Țipă, din ce în ce mai beată.*) Faceți-i ceva! Sunteți bărbați! (*Lui Mirel.*)

Termină cu el, iubitule! (*Plânge.*) Nu vreau să-mi ia blana!...

DORU (*lui Rely*): Și tu ești gata să mă omori!

RELY: Pe tine? Poate pe el! Știu eu ce i-aș face!

MIREL: Pare un om înțelegător.

LOLA: Ești un fricos, Mirel! N-ai știut niciodată să-ți iei măcar un drept al tău! Din cauza fricii! În loc să bați cu pumnul în masă, rabzi! Și te frământă! Și plângi în somn! (*Celorlalți*.) Noaptea plânge în somn.

MIREL: Vise ancestrale! Visez că mă urmărește un leu, până cad într-o prăpastie!

LOLA: Plângi când ești supărat! Și explici! Argumentezi! (*Celorlalți*.) A doua zi, nu mai explică! Tace. Primește nedreptatea ca și când i s-ar cuveni!

DORU (*lui Rely*): Și tu mă chinuiești la fel! Mai facem o călătorie! Mai facem o călătorie! Bani! Bani! (*Celorlalți*.) Nici copii n-avem! De ce-o fi vrând să strângă atâta, nu știu! Lacomă!

RELY: Dacă ai trăi numai din pensie, cum ți-ar fi?

DORU: Alții cum trăiesc?

RELY (*celorlalți*): Îi place să aibă de toate la masă. Bagă-n el cât doi! Și are tensiunea douăzeci și cinci. Suntem singuri. Cine să aibă grijă de mine, dacă e... Dacă paralizezi? Să n-am nimic la C.E.C.? Păstrez și câteva lucruri de valoare...

MIREL (*rupt de realitate*): Dacă-l rugăm toți...

BOBI: Dumneata trăiești cu capu-n nori! (*Lola izbucnește într-un râs isteric.*) Habar n-ai ce vorbim!

LOLA (*râzând*): Habar n-are! Stă cu capu în cărți toată ziua!

BOBI (*răstit*): Spune-mi cum vom scăpa la vamă, cu tot ce avem la noi! Îi rugăm și pe ăia? (*Celorlalți*.) Ce să facem cu ăsta, ca să nu ne toarne?

LOLA (*aruncă*): Poate cade din autobuz! (*Toți tresar, pentru că, în inconștiența ei, a rostit gândul fiecăruia.*) Mi-ar părea foarte bine! E un tip imposibil! Eu i-aș face vânt, dacă aș putea! Să nu mai jignească pe nimeni!

CELA (*arătând locul pe care stă Gabi*): O place pe scârba asta mică. N-ai văzut cum o privește? Ea o să treacă fără să-i deschidă valizele.

LOLA: Îl urăsc! M-a jignit!

MIREL: Poate că n-a vrut să te jignească.

LOLA: A vrut! Îl urăsc!

MIREL (*celorlalți*): Eu tot mai cred că ne putem înțelege cu el. Să-i explice fiecare...

SEVER (*grosolan*): Ia du-te dumneata puțin la aer! Lasă-ne să discutăm serios. (*Mirel se ridică, jenat, pleacă spre ușă, Lola vrea să-l urmeze.*) Dumneata rămâi!

(*Lola rămâne, Mirel coboară, cu un aer vinovat.*)

LOLA (*referindu-se la Mirel*): E un om bun. Știe foarte multe. Păcat că e obsedat de nereușita lui în viață. Asta îl face stângaci și ridicol.

SEVER: Treaba lui! Ce facem noi cu "ăsta"?

RELY: Dacă ajunge o dată cu noi la vamă...

LOLA: Să nu ajungă!

SEVER: Bine ar fi să nu ajungă!

LOLA: Îl lăsăm în pădure!

SEVER: Prostii! Vă spun eu ce trebuie făcut!

(*Discută în șoaptă. În fața autobuzului, apare Filip.*)

FILIP (*încă furios, murmurând*): Mizerie! Parcă sunt nemuritori! De ce sunt atât de urâți?

(*Vin după el Radu și Gabi. Se așază pe un buștean și tac. În autobuz, continuă discuția. Sever explică ce trebuie făcut.*)

SEVER: Când am venit, am trecut peste un pod. Ne-am oprit pe el, de-am privit apa... Nu are parapet înalt... Dacă ar cădea în apă... Poate avem norocu să cadă în apă... Voi ce ați zice? (*Tac toți, acceptă ideea.*) Nu ne-ar rămâne decât să fim solidari. Să declarăm că a deschis portiera și s-a aruncat. (*Îi privește iscoditor.*) Dacă cineva crede că putem rezolva astfel, să spunem cum...

LOLA: E un tip în stare de orice!

SEVER: Nu avem de ales.

BOBI (*hotărându-se*): Știm fiecare ce avem de făcut?

SEVER: Vă spun eu.

RELY (*privind afară*): Vin!

RETA: Scârba aia mică e tot cu el!

SEVER: Coborâm și noi puțin la aer! Mai vorbim!

(Coboară toți, cu oarecare grabă, fugind, parcă, de propria lor hotărâre. Intră Gabi și Filip, pe a doua ușă. Se așază fiecare la locul lui. Tac, un timp.)

GABI: Te rog să mă ierți. Niciodată nu m-am jucat cu sentimentele cuiva.

FILIP: Orice începe cu "prima dată". S-a întâmplat să fiu eu. A doua oară, o să-ți vină mai ușor...

GABI: Nu m-am jucat. Doream să fie așa... Poate că și acum doresc; îmi dau seama că nu se poate. Îl iubesc. Să nu crezi că am încercat să-l fac gelos... Am încercat să mă eliberez. E un om neașteptat de tandru. Într-un moment de-ăsta, m-am legat sufletește de el... Dar e chinuitor să aștepți momentele lui bune. Pare un om împăcat cu propria lui situație, dar e nemulțumit de el, un nefericit, sub pojghița lui de atitudine ușuratică... Noi, femeile, unde simțim un pic de nefericire, acolo tragem. Avem vocația alinării!

FILIP *(râde amar)*: Era firesc să nu te simți atrasă de un tip realizat, ca mine. *(Preîntâmpinând.)* Nu! Nu protesta! Doar nu ne-apucăm de compătimiri reciproce... A fost frumos! O călătorie foarte reușită... Am trecut împreună prin galeriile din Dresda, am așteptat ora fixă la celebrul orologiu din Praga... Partea frumoasă a călătoriei... Restul se uită... Ustură și trece... *(Pe gânduri.)* A mai usturat, a mai trecut... Să știi că nu sunt un tip atât de slab pe cât par. Nu-ți face probleme de conștiință... *(Bravând.)* Când eram copil și mă loveam de ceva, mama îmi spunea: "Gata, a trecut! Crește băiatul!" Și a trecut... *(Scoate din valiză o mască, foarte veselă, și o pune pe față.)* A trecut! Vezi ce vesel sunt? *(Își scoate masca și i-o oferă.)* Poftim! Am cumpărat-o în taină, cu gândul să ți-o ofer acasă. Pentru că "acasă" nu mai există, pentru noi, ți-o ofer acum... Te rog s-o primești!

GABI *(ia masca)*: Vrei să mă chinuiești! Știu că merit. Am s-o pun deasupra patului... s-o văd în fiecare zi.

(Apare Radu, vede masca în mâna ei, și-o pune și el pe față.)

RADU *(lui Gabi.)* Cu asta pe față, semănăm perfect, nu-i așa?

GABI: Radu!

RADU: Suntem fericiți! *(Își scoate masca, i-o oferă lui Gabi.)* Pune-o și tu pe față! Vom fi toți trei la fel de fericiți!

(Gabi îi întoarce spatele și coboară din autobuz.)

FILIP *(spontan)*: Gabi!

RADU: N-am vrut s-o supăr! O aluzie puțin răutăcioasă!

FILIP: Nu era necesară. Cel puțin, nu acum.

RADU: O să-i treacă... Sau n-o să-i treacă... Ar fi mai bine să nu-i treacă!

FILIP: Te simți stăpân pe situație și te joci!

RADU: Am simțit că între voi se înfiripă ceva serios.

FILIP: Sperai?

RADU: Speram. Nu te grăbi să mă condamni. Legătura noastră a pornit ca o glumă... Credeam că e vorba despre o aventură banală, cum avem toți... Legăturile sentimentale, în situația noastră, se-ncheagă relativ ușor. Într-o călătorie nu ai nici o preocupare gravă, vezi locuri frumoase, fiecare își arată numai partea plăcută a firii. O călătorie este o lungă zi de duminică. Am văzut sub ochii mei, evoluând rapid, zeci de amoruri. La înapoiere, câteva lacrimi, și viața adevărată îi ajungea din urmă. Începeau zilele de lucru, cu toate ale lor. Îți spun asta ca să înțelegi ce s-a întâmplat cu mine, într-una dintre călătorii... Credeam că Gabi va schimba traseul... Altă țară, alt șofer, alt destin, altă șansă... Numai că ea nu este o fată pentru călătorie. Ia totul în serios. S-a zbatut și a plecat tot cu mine. Și iar cu mine. Gluma nu mai e glumă.

FILIP: Acum te-arăți așa cum știi că nu-i place să fii, ca s-o îndepărtezi.

RADU: Acum m-arăt așa cum sunt. Dintre toți cei care s-au învârtit în jurul ei, la fiecare călătorie, ești primul care a tulburat-o. (*Ușor răutăcios.*) Nu pricep de ce. Iau faptul ca atare.

FILIP: Te irită gândul că eu am însemnat, fie și pentru o clipă, ceva pentru ea.

RADU: Mai multă prietenie, nu-ți pot arăta.

FILIP: Ar fi în plus, n-aș avea unde s-o păstrez.

RADU: Îți dau un sfat: insistă! N-o plictisești, cum o plictiseau cei de până acum. Un om care nu te plictisește, îți place, chiar dacă nu-ți dai seama din prima clipă.

(*În ușa autobuzului apar Sever și Bobi.*)

SEVER: E timpu să mergem. Se întunecă.

RADU (*claxonează*): Mergem!

(*Chemați de claxon, apar și ceilalți. E aproape întuneric. Radu aprinde o lumină de plafon. Gabi se așază, tăcută, la locul ei.*)

DORU: Ce aer curat! Mă simt foarte bine!

RELY: Un aer minunat. Să-l vinzi!

MIREL: Mie mi-a adus un prieten o cutie de sardale, pe care scria: "Aer de Paris". Dacă o deschideai, respirai, o dată, aer de Paris!

RELY: Ai deschis-o?

MIREL: De ziua mea onomastică!

RELY: Mai bine o vindeai. Și cu o gură de aer, și fără, tot aia e!

DORU: Mai ales că aeru, la Paris, e poluat. Nu mirosea a fum de eșapament?

RADU: Gata? Plecăm?

(Autobuzul pornește. E noapte. Blocul pe care l-am văzut tot timpul are acum luminile aprinse. De stâlpul de curent electric atârână un bec.

La puțin timp de la plecarea autobuzului, Mirel intră în cabina W.C.-ului și nu mai iese. El va privi de acolo, dând la o parte un colț de perdea, tot ce se va întâmpla.

Un timp destul de lung, se merge în tăcere. Motorul autobuzului toarce monoton. O liniște prevestitoare de rău. Fiecare dintre pasageri are un fel al lui de a aștepta evenimentul. Sever privește, din când în când, pe geam, să nu scape apropierea podului. Reta înghite mai multe pastile, probabil calmante. Bobi își plimbă privirea de la unul la altul. Doru și Rely se prefac a vorbi între ei, cu spatele la ceilalți. Lola bea, turnându-și destul de des în capacul sticlei.

Pe această atmosferă încordată, izbucnește râsul isteric al Lolei.)

LOLA: Pe Mirel l-a apucat burta! Când era student, în ziua examenului, îl apuca burta. *(Râde.)* Odată era să facă pe el! Din cauza asta a pierdut examenul, cu toate că știa.

(Singurul care participă la povestea ei este Radu. Tot ce va urma, de acum înainte, până la accident, se desfășoară după un scenariu dinainte stabilit. Discret, Sever îi face semn Retei să se așeze lângă Filip. Tot el îi face un semn lui Doru, și acesta se adresează lui Radu.)

DORU: Stinge becu ăsta! Până la graniță, tragem un pui de somn.

(Radu stinge becul din plafonul autobuzului. Cela și Bobi încep să cânte, din ce în ce mai tare, până când vor ajunge să țipe, în clipa accidentului, acoperind orice zgomot. Doru și Rely cântă și ei.)

CELA-BOBI: Așa beau oamenii buni,

Așa beau oamenii buni,

De sâmbătă până luni,

De sâmbătă până luni.

(Intervin Doru și Rely):

Așa beau oamenii frați,

Așa beau oamenii frați,
De sâmbătă până marți,
De sâmbătă până marți,

RETA (*așezându-se lângă Filip*): Hai să cântăm și noi! (*Cântă și ea împreună cu ceilalți.*)

Așa beau oameni cu cecuri,
Așa beau oameni cu cecuri,
De sâmbătă până miercuri,
De sâmbătă până miercuri.

RADU (*mulțumit*): Așa, fraților! V-ați dezmoțit! Dați-i înainte!

TOȚI: Așa beau oameni ca noi,
Așa beau oameni ca noi,
De sâmbătă până joi,
De sâmbătă până joi.

RETA: De ce nu cânți! N-ai glas?

FILIP (*plictisit*): Deloc.

RETA: Parcă eu am! Să pui suflet!

TOȚI: Așa beau oamenii tineri,
Așa beau oamenii tineri,
De sâmbătă până vineri,
De sâmbătă până vineri.

RETA: Știi că ți-am cumpărat ceva!

FILIP (*mirat*): Mie?!

RETA: Nu e mare lucru, da' o să-ți placă. Vino să-ți arăt! (*Filip nu pare dispus să se ridice.*) Ești un bărbat bine crescut. Vrei să ți-l aduc eu? Vino la noi, în spate.

TOȚI (*în timp ce Filip și Reta trec în spatele autobuzului*):

De n-ar fi horincă-n sat,

De n-ar fi horincă-n sat,
Toată ziua n-aș fi beat,
Dară cum horincă este,
Eu la lume scriu poveste.

(Trecând spre spatele autobuzului, Filip își dă seama că toți ceilalți îl privesc. E convins că privirile lor se datorează faptului că e cu Reta. Ezită, e pe punctul să se întoarcă, dar merge mai departe.)

Când ajung în spatele autobuzului, corul se aude foarte tare. Sever privește pe geam, din ce în ce mai agitat. Se apropie locul hotărât.

Reta se oprește cu Filip în dreptul ușii din spate, se ciucește la podea, caută ceva într-o sacoșă. Îi face semn și lui Filip să se așeze lângă ea.

Bobi se ridică discret: se apropie și el de ușa din spate. Cântecul continuă, toți simt că a sosit "clipa".)

TOȚI: Tot săracu tată-meu,
El câștigă și eu beu,
El câștigă sutele,
Eu le beau cu miile.

RELY *(tare, ca și când s-ar bucura, dar anunțând, de fapt)*: Podul! Intrăm pe pod!

(Totul se petrece fulgerător: Bobi deschide ușa din spate, de la butonul de alarmă. Sever se repede și-l aruncă pe Filip afară. Bobi închide imediat ușa.)

Se aude țipătul lui Filip. Mirel, în cabina W.C.-ului, își acoperă fața cu palmele, copleșit de frică. Reta și Gabi încep să țipe.)

RETA: Oprește! Nenorocire!

CELA: S-a aruncat! Oprește!

SEVER: Oprește!

(Se naște o mare panică, Radu se oprește brusc.)

RADU: Ce s-a-ntâmplat? Parcă am auzit un țipăt!

CELA: S-a aruncat din mașină!

GABI: Cine?

CELA: Filip! Filip!

GABI (*îngrozită*): Cum se poate?

CELA: Era aici, lângă mine! A deschis ușa și s-a aruncat!

SEVER: A căzut în apă!

(*Radu o privește semnificativ pe Gabi, care își acoperă fața, vinovată.*)

GABI: Grăbiți-vă! Grăbiți-vă!

(*Radu deschide ușile, se reped toți afară. Nu rămâne în autobuz decât Mirel, încuiat în W.C., care bolborosește, îngrozit.*)

MIREL: Suntem prea săraci! Suntem prea săraci!

(*Izbucnește în plâns. Afară se aud vocile celorlalți, întretăindu-se. Se detașează scurte replici.*)

GABI (*țipă*): Faceți ceva! Faceți ceva!

DORU: E noapte. Nu se vede nimic.

RELY: Sunt unele... scot din minți bărbații! Atâta știu!

LOLA (*isteric*): Din cauza ei s-a aruncat!

GABI (*plângând*): Trebuie să facem ceva! Radu! Trebuie să facem ceva!

SEVER: Fără lanterne, ce putem face?

RADU: Sigur eram pe pod, când s-a aruncat?

RETA: Doar era lângă mine!

MIREL (*în cabina W.C.-ului, continuă să se căineze*): Suntem prea săraci! Prea săraci!

SEVER (*afară*): E întuneric beznă. O mai fi mult până la primul oraș?

RADU: Urmează granița.

BOBI: Să anunțăm la graniță.

GABI (*disperată*): Nu putem pleca!

SEVER: Pierdem timpul!

BOBI: La graniță, facem rost de lanterne, de felinare!

SEVER: Mai e mult până la graniță?

RADU: Vreo zece kilometri!

SEVER: În câteva minute suntem acolo! N-are nici o șansă! Ați văzut ce apă învolburată!

(Urcă toți, discutând aprins. Radu se așază la volan și autobuzul pornește, în mare viteză. Nu se aude decât plânsul resemnat al lui Gabi.)

RETA (*bombănind*): Eu nu pricep bărbații ăștia. Dacă te-a refuzat o femeie, trebuie să te omori? (*Radu o privește pe Gabi, care plânge și mai tare.*) Nu te vrea, nu te vrea! Alta!

(Urmează un lung moment de tăcere, în care se aude numai plânsul lui Gabi. Pe această lungă tăcere, se ajunge la vamă. Se vede un indicator pe care scrie: "VAMA". Lumina crește. Radu coboară, cu teancul de pașapoarte. Îl auzim vorbind afară.)

RADU: Avem nevoie de-o Salvare! Cineva a căzut din autobuz! Aici, pe pod! O echipă de prim-ajutor, cu o sursă de lumină! Repede! Vă rog foarte mult! Repede! Așteptăm! Până atunci, vizați pașapoartele!

(Se aud pașii cuiva care fuge. Radu intră în autobuz.)

RADU (*Rete*): Unde zici că stătea?

RETA (*arată*): Aici, lângă mine! Căutam ceva în sacoșă, când s-a repezit la ușă.

RADU (*lui Sever*): Dumneata l-ai văzut?

SEVER: Mă uitam la el. De fapt, mă uitam la ea, să văd ce scoate din sacoșă. Filip este lângă ea, când cineva a zis: "Intrăm pe pod!" Atunci el s-a repezit la ușă, a apăsat butonul de alarmă, ușa s-a deschis, și el s-a aruncat afară.

RADU: Cine a zis: "Intrăm pe pod!"?

RELY: Eu. Am văzut luminile și... Am făcut ceva rău?

(Ușa cabinei W.C.-ului se deschide încet, șovăielnic. Privirile tuturor cad pe Mirel.)

MIREL (*lui Radu*): Eu n-am văzut nimic! Eram înăuntru. N-am văzut nimic!

(Se duce la locul său.)

RADU (*Cele*): Dumneata l-ai văzut?

CELA: Tocmai voiam să-i spun ceva Retei. Când m-am întors spre ea, el se ducea spre ușă. Așa.

BOBI: Pe mine era să mă dărmă. S-a repezit la butonul de alarmă...

RADU: Dumneata ce căutai aici?

BOBI: Reta voia să-mi dea ceva din sacoșă.

RETA (*arată*): Niște bomboane.

RADU (*celorlalți*). L-a mai văzut cineva?

DORU: Eu. Cântam, cu toți ceilalți. Mă uitam în spate și cântam. L-am văzut stând în cumpănă, de parcă se dezechilibrase la un hop, apoi s-a repezit la ușă, când soția mea a spus: "Intrăm pe pod!"

MIREL: Eu n-am văzut nimic. Eram înăuntru.

LOLA: Nici eu. Cred că ațipisem! M-a trezit țipătul.

GABI (*care a plâns tot timpul*): De ce durează atâtă? (*Lui Radu.*) Te rog să-i grăbești!

SEVER (*categoric*): N-are nici o șansă. Apa e adâncă și curge foarte repede.

GABI: De unde știi dumneata ? (*Lui Radu.*) Grăbește-i! Te rog!

RELY (*care e mai în față*): Vine o mașină!

DORU: Cu toată viteza.

GABI: Salvarea!

(Se aude claxonul unui automobil. Toți așteaptă. Automobilul oprește în apropiere. Reta, Cela, Rely își duc palmele la ochi, îngrozite. În ușa autobuzului apare Filip, cu hainele ude, cu părul lipit pe față, furios ca o fiară hăituită. Lasă impresia că e gata să se repeadă la ei și să-i strângă de gât. Privește în jur, de parcă ar căuta un ciomag, să se năpustească asupra lor.)

RADU: Ce s-a întâmplat?

GABI (*uluită, șoptit*): Filip! (*Sare în fața lui, bucuroasă, dar el o dă la o parte, cu un gest neașteptat de dur.*) Filip!

RADU (*mai nedumerit*): Ce s-a întâmplat? De ce te-ai aruncat?

FILIP (*privindu-i, pe rând*): Am alunecat... (*Cu ochii în ochii lor.*) Am vrut să arunc ceva afară, și m-a tras curentul.

RADU (*răsuflând ușurat*): Bine că n-ai pățit nimic!

GABI: Ai alunecat?

FILIP: Am alunecat.

GABI (*se apropie*): Vino să te șterg!

FILIP (*o îndepărtează*): Lasă-mă! Vreau să-i privesc în ochi! Drept în ochi!

RADU (*cuiva de afară*): Nu mai avem nevoie de nimic! S-a terminat cu bine. Mulțumesc!

UN GLAS: Ceva probleme?

RADU: Nimic deosebit. Am întârziat. Vreau să plecăm foarte repede.

UN GLAS: Vino să iei pașapoartele.

(Radu coboară.)

FILIP: Nu știu ce să vă fac! Nu mă pricep! *(Aproape disperat.)* Nu știu! N-am puterea să vă fac iar copii! Copii!

GABI *(crezând că, șocat fiind, aiurează)*: Filip!

FILIP *(continuă să țipe)*: Să vă dau la școală! Să-nvățați tot ce ignorați acum! Încă nu știți nimic! Nu ați învățat ce merită să fie prețuit!

(Radu apare în ușă, cu pașapoartele vizate. Aude ultimele cuvinte.)

RADU *(șoptit, lui Gabi)*: E șocat! O să-și revină!

FILIP *(și-a găsit iar cuvintele, țipă și mai tare)*: Ar trebui să vă nașteți a doua oară! Oameni! Acum nu vă deosebește nimic de celelalte viețuitoare! Nu ascultați decât de instinctul foamei! Și de imboldul de a strânge. Strângeți și strângeți! *(Țipă la ei.)* O să muriți! O să muriți!

GABI: Filip!

FILIP: Lasă-mă să vorbesc! *(Se scutură de ea.)* Merită să le spun ceva!

RADU *(aparte, lui Gabi)*: Nu-l mai enerva. Se liniștește.

(Descoperind, în sfârșit, o pedeapsă, Filip ia un album mare de reproduceri de artă. Rupe foaie cu foaie, le oferă vinovaților câte una.)

FILIP: Priviți! Uitați-vă! Dacă nu priviți, vă fac cel mai mare rău! Uitați-vă! *(Retei.)* Ce vezi aici? Ce vezi?

RETA: O țărancă frumoasă!

FILIP: Ce scrie aici?

RETA *(silabisește)*: Gri-go-res-cu.

FILIP: Ai mai privit vreodată? Ai mai privit vreodată?

RETA *(aproape să plângă)*: Nu! Niciodată!

FILIP *(lui Sever)*: Ce vezi aici? Privește și spune! Spune! Citește!

SEVER *(înfricoșat)*: "Cina cea de taină", de Leo... Leo-nardo de Vinci!

FILIP: Ce bine s-a nimerit, ludo! Dacă vrei să te iert, o privești până ajungem acasă! Mult! Poate-o să vezi ceva! *(Cele)* Tu ce vezi aici?

CELA: "Grădina plăcerilor", de Hieron... Hieron... ymus Bosch.

FILIP: Ești norocoasă. Ai ce să privești! (*Lolei.*) Ce privești?

(*Lola îl înfruntă, aruncă reproducerea. Mirel o ridică repede de jos și i-o pune iar în mână.*)

MIREL: Spune, Lola!

LOLA (*sub privirea firoasă a lui Filip*): Michelangelo, "Judecata de apoi".

FILIP (*îl privește în față pe Mirel și șoptește*): Rușine! Mare rușine! (*Copleșit de tot ce a făcut până acum, Filip se așază la locul lui, cu coatele pe genunchi și cu fața în palme. Vorbește ca pentru el.*) Nu pot să vă fac nici un rău. Mă disprețuiți. Nu-l respectați decât pe cel care vă provoacă teamă! De mine o să râdeți. Mă socotiți ridicol. Și sunt ridicol, pentru că nu pot să vă fac nici un rău. Niciodată, nimănui, nu i-am putut face nici cel mai mic rău.

(*Radu și Gabi își fac semne, mulțumiți, că Filip a ieșit din criză. Autobuzul gonește în noapte. Motorul se aude monoton. Toți cei vinovați privesc fix, ca hipnotizați, reproducerile pe care le au în mână.*)

– Sfârșit –

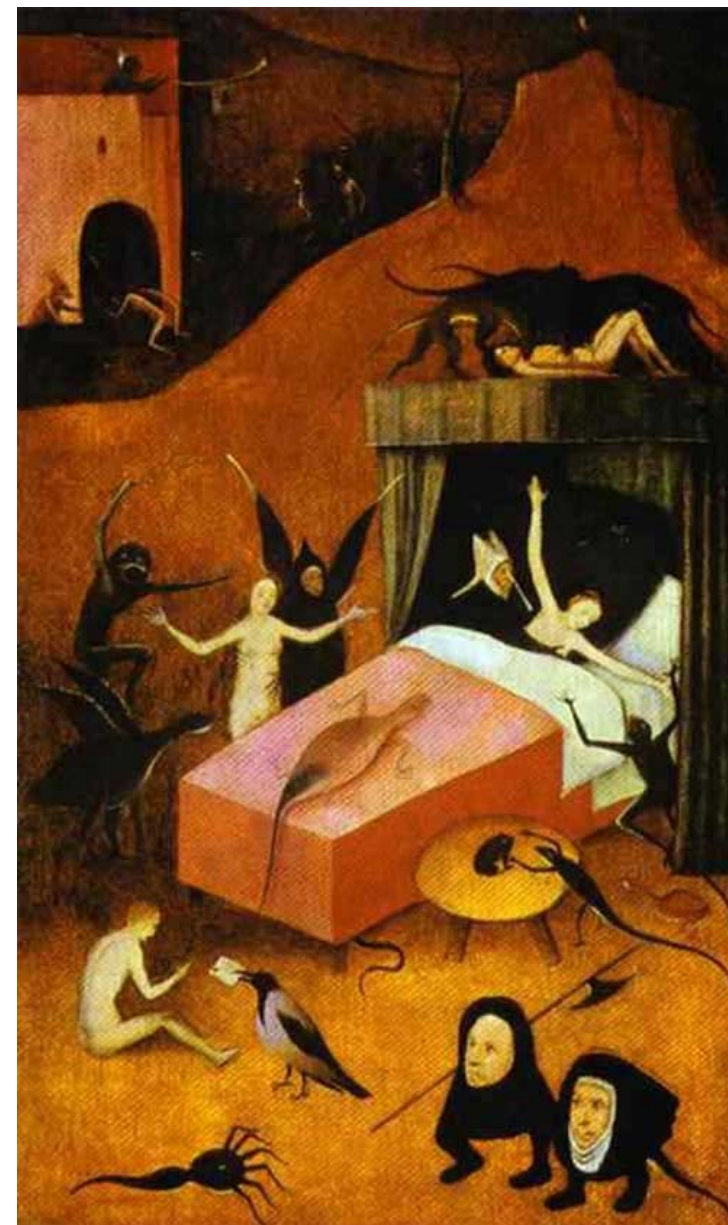
MILIONAR LA MINUT!

– comedie –

PERSONAJELE:

(în ordinea cuvântului):

DUDE
SURDU
TIȚA
IORDAN
NUȚA
CORNEL
TINCU
RADU

PARTEA I

(O cameră de zi, foarte mare, supramobilată. Bunăstare evidentă. Aparatură electronică ultramodernă. Statuete africane, asiatice etc. Întuneric.

La ridicarea cortinei, cineva, cu o lanternă, luminează camera, să se orienteze. Descoperim, o dată cu el, diferite obiecte de valoare, alături de kitsch-uri. Carpete orientale, lângă aparatură electronică ultramodernă. Mici sculpturi de fildeș. Pe masă, un teanc de cămăși noi, mai multe costume de haine pe umerase. Pe masă, mai multe perechi de pantofi noi. Într-un colț, dar la loc vizibil, pe un șevalet, un portret al stăpânului, în cărbune, aproape finisat. Pe perete, un alt tablou al stăpânului. Cel care plimbă lanterna este DUDE. În spatele lui, ținându-l a mirare, apare SURDU. Dude este un tip de aproape 60 de ani, elegant, cu o mapă diplomat în mână, ușor gaga. Surdu este mai tânăr, mai simplu, cu o valioară în mână. Între ei sunt raporturi ca de la maestru la învățăcel.)

SURDU (*când lumina cade pe haine*): Mă, al dracului! Ce de haine! (*Lumina trece pe pantofi.*) Are zece picioare, ca urechelnița! De-aia și-a cumpărat atâtea pantofi.

DUDE: Avem timp destul! Sunt plecați la cinema! (*Își consultă ceasul.*) E un film indian, lung cât două! Trage draperia la fereastră! (*Surdu trage draperiile ferestrelor.*) Aprinde lumina! (*Surdu aprinde lumina.*) Să privim cu ochi profesional.

SURDU (*sincer indignat*): Ia uite! Ia uite! Ce l-aș mai lua eu p-ăsta la-ntrebări! De unde ai, mă, toate boarfele astea? Cât costă aia? Cât costă aia? Câtă leafă ai pe lună?

DUDE: O fi și nevastă-sa încadrată!

SURDU: Bine! Câtă leafă ai tu, câtă leafă are nevastă-ta? Pune pe hârtie, trage linie, adună, înmulțește cu două; ăsta-i câștigul pe-un an! (*Citește etichetele.*) Casa de mode "Vip"! Știi cât costă un costum de comandă la "Vip"? Și mobila! Stil! Toate astea, dintr-o leafă?

DUDE: Cu leafa pe-o lună cumpăra doar ușile bufetului.

SURDU: Și să nu mai bage-n el nimic.

DUDE: Post negru!

SURDU: Post negru cu icre negre!

DUDE: Să-i mai reproșeze Dumnezeu că nu-i credincios.

(Surdu scoate din valijoară doi saci. Vor vorbi în timp ce el va goli camera, punând în saci tot ce i se pare de valoare.)

SURDU: Pe ei de ce nu-i ia nimeni la-ntrebări?! Și când pun mâna pe mine, meseriaș cinstit, vor să-i jutific și nasturii de la cămașă!

DUDE: E mai greu să fii profesionist, decât amator. El e amator!

SURDU: ăsta, amator? Dacă iei de pe el tot ce-i furat, rămâne în pielea goală! Adam și Eva! Că și ce-i pe ea, tot de furat e!

DUDE *(iritat)*: Am venit aici să facem teoria bățului de chibrit? *(Cu atitudine de șef, dă dispoziții, arătându-i lui Surdu ce să facă.)*

la vaza aia, că e de cristal! Și serviciu de ceai! Statuetele de fildeș! Sunt originale!

SURDU *(execută ordinul, mormăind supărat)*: Un hoț! Hoț! Da' nu-l ia nimeni din scurt! Dacă aș fi eu poliție, mamă-mamă, ce l-aș mai întoarce pe toate fețele! Uite-așa-uite-așa! Covoare ca-n palatele maharajahilor!

DUDE *(râde)*: Ai vizitat tu maharajahi?

SURDU: Am văzut într-un film! *(Arată un obiect.)* De unde ai avut, mă, nenorociture, bani să cumperi frumusețile astea? Că ai o leafă de funcționar de stat! Uite-l în poză! Grad baban, la Comerțu Exterior! Ajungea șef, dacă nu era uns cu toate alifiile? *(Portretului.)* Cum ai strâns, mă, milioanele astea, dintr-o leafă? Alții întind leafa, de zici că-i cauciuc, doar-doar le-o ajunge de la o lună la alta! Tranziția-i vaca ta! O mulgi... O storci! Acum se fac marile combinații!

(În timp ce Surdu împachetează, Dude a descoperit tot felul de cosmetice. Probează mai multe parfumuri, alege unul. Surdu îl privește, își clatină capul, revoltat că muncește numai el.)

DUDE: De câte ori intru cu tine într-o casă, începi cu morala: de unde are ăsta aia, cum și-a cumpărat ailaltă!

SURDU: Pentru că sunt om cinstit!

DUDE: "Probitas laudatur et alget!" Adică: "Cinstea-i lăudată, dar pătimește!"

SURDU: Am pătitit și eu destul! Până m-am recalificat, am avut numai necazuri, cu de-alde ăștia! De-aia mi se urcă sângele-n cap și i-aș lua la-ntrebări!

DUDE *(cu o foaie de hârtie în mână, scoasă din buzunar, citește, repetând de câteva ori, pe diferite intonații)*: "Munca este scopu vieții!"

(Surdu iese, revine cu o cutie de tacâmuri.)

SURDU *(se adresează portretului de pe șevalet, ca și când stăpânul casei ar fi de față)*: De unde ai, mă, serviciu ăsta de tacâmuri

scumpe, cu monogramă? Istorice!

DUDE (*în glumă, ca și când ar fi proprietarul*): Am strâns leafa pe-un an și le-am cumpărat.

SURDU: Și ce-ai mâncat, în anu ăla? Cu ce ai plătit apa, lumina, întreținerea, dacă ți-ai cumpărat tacâmuri de muzeu! Harșt, la zdup cu el!

DUDE: Sunt de argint?

SURDU (*mușcă dintr-o furculiță*): Te cred! Argint pur! Ăștia care se dau cu fața curată, ăștia mă enervează pe mine! Eu stau în celulă, număr zilele până la ieșire, mă jur că toată viața n-o să mai merg o stație, fără să perforez biletu, în timp ce ei se lăfăie în BMW! În Lancia! În Mercedes! Cumpărate pe șpagă! Pe bani nemunciți!

DUDE (*ridică unul dintre sacii umpluți de Surdu și dă un țipăt de durere*): Au! Au! Șalele mele! Au!

SURDU: Ce-ai, mă?

DUDE: Lumbago! Au! Un pas nu mai pot să fac!

SURDU: Îndreaptă-te!

DUDE: Nu pot! Au! Nenorocire!

SURDU: Cât stai așa?

DUDE: O dată, m-a ținut o săptămână!

SURDU: O săptămână?!

DUDE (*încearcă să se-ndrepte*): Au, au, au! Nu pot! Așa rămân! Ai un algocalmin, ceva? O aspirină?

SURDU (*răstit*): Ce-s eu, Crucea Roșie, să am doctorii la mine?

DUDE: Ajută-mă! Au! Un pas nu mai pot să fac! (*Vrea să ajungă la fotoliu, nu poate, Dude aduce o măsuță-bar pe roțile, îl întinde cu burta pe ea, să-l transporte.*) Încet! Ține-mă de mână! Au! Îngrozitor! Durere ca la naștere!

SURDU: De câte ori ai născut, de știi cum doare la naștere?

DUDE: Întreabă orice doctor!

SURDU: Doctoru a născut?

DUDE: Ești un tâmpit! Au! Au! Mă doare și când mișc ochii-n cap!

(*Surdu, amuzându-se, îl plimbă pe Dude cu măsuța-bar, ca pe un copil într-un cărucior, scoțând acel "șșș" liniștitor. Dude țipă de durere: "Stai! Au! Încet!" Cum stă aplecat, cu fața-n jos, descoperă, pe rafturile barului, sticlele cu băutură. Trece de la "au, au!" plin*

de durere, la "o, o!" după ce bea un gât și descoperă gustul. Toarnă pentru amândoi.)

SURDU (*se așază pe covor, să-și bea și el porția; ciocnesc*): Noroc! (*Beau.*) Ce facem! Rămânem aici, până vin ăștia?

DUDE: Nu vin așa repede! Lungește-mă pe canapeaua aia! Stau puțin întins!

SURDU: Suntem la odihnă, pe plajă, la Constanța?

DUDE: Avem timp! (*Își consultă ceasul. În apropiere, în grădina cinematografului, se aude o melodie clasică indiană, cântată de o femeie.*) La ora asta, indianca – fată săracă, din popor – l-a văzut pe el venind călare, și s-a îndrăgostit!

SURDU: El e vechilu moșiei?

DUDE: E fiu proprietarului! A venit de la studii, din străinătate! Tip fain, cu mustăcioară, cu cizme de piele...

SURDU: Te cred! La averea lui!

DUDE: O vede pe fată stând aplecată. (*Arată cum stătea eroina.*) Uite-așa! (*Are un nou acces de durere.*) Au! Au! Mă seacă! (*Nedumerit.*) Ridic mâna, și mă doare la șale! (*Revine la poveste.*) Ea, indianca, semăna orez. Rochia, la spate, cum stătea aplecată, i se ridicase pe-aici, pe sus. Și picioarele... de zile mari!

SURDU: Adică, a umblat el prin Europa, pe la Paris, la studii, și n-a mai văzut picioare ca alea?

DUDE: Nu.

SURDU: Și?

DUDE (*scurt*): A lăsat-o borțoasă!

SURDU (*revoltat, sare în picioare*): Și-a bătut joc de-o fată săracă!

DUDE: Păi cum s-o scape? Du-te și vezi filmu. Nici tu n-ai ierta-o! (*Arată sub braț.*) Picioarele pân-aici!

SURDU: N-am văzut nici un film cu picioarele... (*Arată până sub braț.*)

DUDE: Ai văzut sigur, într-un film la miezu nopții. (*Îi reamintește.*) N-ai văzut filmu cu aia pe care-o rade ăla din instinctu de bază?

SURDU: În toate filmele, unu o rade pe una!

DUDE: Un film cu ăla polițist, la care vine aia, la interogatoriu, și îi arată chiloții, pe care nu-i are de fapt, și el se face roșu ca sfecla. Tipa, adică actrița, zice s-a fost mai înainte de-alea care prezintă moda... "top model"! (*Își amintește numele actriței, îl rostește românește.*) Sharon Stone... O știi?

SURDU: Nu.

DUDE: La cultura ta, îmi bat gura degeaba!

SURDU: O știi, n-o știi... ce-i cu ea?

DUDE: Făceam o comparație! Bună și ea, nu zic nu, da' indianca...

SURDU: Eu nu mă uit noaptea la filme, să le văd picioarele... (*Arată până sub braț.*)

DUDE: Foarte rău că nu te uiți. Artă adevărată ne-ajută în profesie. Uite acum. Vezi cât ne-ajută un film bun? De la un film prost, putea să plece la jumătate și să ne găsească aici. La un film bun, face learcă trei batiste și nu se mișcă din scaun trei ore. Avem timp să operăm pe îndelete. (*Surdu îl ia în brațe, îl întinde pe canapea.*) Au, au! Încet! Ți-am spus că avem timp destul! (*Își privește ceasul, se aude iar melodia indiană, cântată de femeie.*) Acum ea naște! El e plecat iar în Europa, trimis de ta-su, și ea naște un băiat, care seamănă leit cu el! Bruneți amândoi, cu ochii negri... Indieni!

SURDU (*luând un sac*): Eu îl iau pe-ăsta, tu îl iei pe-ăla!

DUDE: Întotdeauna te repezi la ăla mai ușor! Mă vezi strâmb, țipând de durere, și tot... Dacă nu-mi trece, poate să vină și Scotland-Yardu, nu numai Poliția Română!

SURDU: Nu-i mai ușor! În sacu ăsta e vesela!

DUDE: Vezi să n-o spargi! Veselă scumpă, veche de două secole! (*A găsit, lângă fotoliu, o chitară, își plimbă degetele pe corzi.*)

Dacă se descompletează, nu luăm nici jumătate de preț!

SURDU: Le-am pus bine, în cămăși! Cămășile s-au cam șifonat.

DUDE: Le calcă Maria, nevastă-ta! Gospodină ca ea... (*Cântă vag, acompaniindu-se, cunoscuta melodie "Maria", apoi reia, visător.*) Când erai tu "acolo", de câte ori treceam pe la tine, o găseam spălând, gătind, călcând, trebăluind ceva.

SURDU (*atent*): Da' de ce treceai așa des pe la mine?

DUDE (*încurcat*): Să văd dacă ai ieșit din închisoare.

SURDU (*suspicios*): Nu știai câți ani am?

DUDE (*revoltă falsă, de întâmpinare*): Ia du-te dracului! Știam că te porți frumos! Puteau să-ți scurteze pedeapsa. Eu mă interesam de tine, țineam pontu cald, și tu mă iei la întrebări?! Îi dădeam și bani pentru pachet!

SURDU: Lasă că intri și tu "acolo"! Să vezi ce te caut și eu pe-acasă!

DUDE: Îți faci sânge rău degeaba! Important e că-i femeie gospodină. (*Vorbește, acompaniindu-se, aproape cântă, visând.*) Te spală... te calcă... îți gătește... Cum calcă ea... (*Se dezmeticește.*) Ce mai vrei?

SURDU: Nimic! Ce facem? A trecut timpul. Ne trezim cu ăștia pe cap! Te mai doare?

DUDE: Mă doare!... Nu m-am îngrijit de sănătate! Din cauza profesiei! Nu fac destulă mișcare. Avem o meserie sedentară!

SURDU: Ne prind ăștia aici! Dăm de dracu!

DUDE (*își privește ceasul, se aude, tot ca o adiere, melodia indiană*): Acum, copilul a crescut mare și e luat în casa stăpânului, să facă treabă pe-acolo. Bătrânul, proprietarul, habar n-are că puștiul e, de fapt, nepotul lui. Se poartă cu el cum se poartă cu celelalte slugi, adică fără milă... (*Povestește din ce în ce mai sentimental.*) Un copil sărman, al nimănui. Toți se poartă urât cu el, îl pun la muncile cele mai grele, îl țin mai mult flămând. Palid, doborât de muncă, și de doru de mama lui, copilul suferă în tăcere...

SURDU (*plânge molcom, impresionat de povestea tristă a copilului*): Nu-mi mai povesti! Dacă ieșim cu bine de-aici, mă duc să-l văd!

DUDE: Copilul?

SURDU: Filmul! Nu vreau să-mi tai surpriza.

DUDE: Nu surpriza contează, la filmul ăsta. Trăirea (*Apasă intenționat pe sentiment, văzând că l-a impresionat pe Surdu.*) Trăirea profundă! Are femeia niște trăiri! Cum mă vezi, am plâns, ca un copil!

SURDU (*cu neîncredere*): Tu?!

DUDE: Eu! Păi arta, când e artă adevărată, te face să plângi mai tare ca viața! Eu, fără artă, sunt mort! (*Se parfumează.*) Odată, am ratat o spargere, ca să n-o scap pe Mariana!

SURDU: O gagică?

DUDE (*ului*): Adică tu nu urmărești "Și bogații plâng"? Un popor întreg tremură de grija Mariane și tu dormi, ca un nesimțit, când ea suferă? Urmărești "Iubiri amăgitoare"?... Nu! Pe "Santa Barbara" o știi?... Nu! Da' "Valea păpușilor"?... Nu! "Trăiește-ți visu"?... Nu! Tu de ce mai trăiești, mă, dacă nu palpiți la "Aur și noroi"? Știi ce fac eu, seara, cu un pahar de vin în față? Vântur canalele televizorului: RTL, MTV, TNT, TVR, DSF, ZDF, și cultura dă buzna-n casa mea! Povești, iubiri, plus altele, după miezul nopții!

SURDU: E bună arta, nu zic nu, da' ne prind ăștia-n casă, dacă nu te scoli! Cum te mai simți?

DUDE (*încearcă*): Ceva mai bine! Mai lasă-mă puțin și...

SURDU: Ți-am spus de-atâtea ori, să te duci la băi, la Amara.

DUDE: Amara! La pensionari? Dacă mă duc, mă duc la Mamaia! La Eforie! Lume bună! Străini. Bișnițari dolidora de parale! Șmenari cu trei ghiuluri pe-un deget! Între două băi, mai lucrez ceva. Să scot măcar banii de hotel.

(Cineva bate la ușă. Surdu se trânteste pe dușumea. Dude se trânteste și el la pământ, dar începe să țipe de durere. Surdu vine de-a bușilea la el, îl freccionează.)

SURDU: Ssssssssst!

DUDE: Au! Au! M-am nenorocit! Mi s-a rupt mijlocu!

SURDU: Tac! *(Afară continuă bătăile.)* Vrei să te audă?

DUDE: Au! Nu-mi pasă! Cheamă Salvarea!

SURDU: Ești nebun? Stai liniștit, că-ți trece!... *(Bătăile continuă.)* Cine mă-sa o fi și-ăsta?

TINCU *(afară, bătând)*: Domnu Iordan! Ești acasă? Văd lumină!

SURDU: Dacă insistă, dau buzna peste el și fug!

DUDE: Și eu? Eu ce fac?

SURDU: În profesia noastră, se cere o sănătate de oțel! Fără o sănătate perfectă, riști!

TINCU *(afară, cuiva)*: O fi uitat lumina aprinsă!

(Urmează câteva momente de liniște. Tincu se îndepărtează. Cei doi, încă lungiți, se relaxează.)

DUDE: Dă-mi o mână de ajutor! Fă-mi o frecție!

(În genunchi, Surdu îl masează pe spate.)

SURDU: Numai infirmieră n-am fost!

DUDE: Au! Au! Mai jos puțin! Nu ești deloc îndemânatic.

SURDU: Asta-i îndemânarea de care am eu nevoie?...

DUDE: Profesia noastră cere o cultură multilaterală. Dacă eram femeie și nășteam, trebuia să știi să mă moșești!

SURDU: I-auzi!

DUDE: Asta, pentru un profesionist serios...

SURDU: Mai bine îți îngrijeai sănătatea! *(Surdu se așază în patru labe, Dude se sprijină de el, se ridică.)* Chiar așa, Dude! Cu sănătatea ta șubredă, cum de-ai ajuns în profesia asta?

DUDE *(cu palmele sprijinite de spatele lui Surdu, rămas în patru labe, pare un vorbitor la o tribună)*: M-am retras într-o profesie de viitor! Nici avansări, da' nici comprimări! Nici leafa la date fixe, nici impozit pe venit! Câștig net, neimpozabil! Nici șef, nici subaltern! Altfel, ce să fac? Să cumpăr un chioșc și să m-apuc de-o afacere? Azi am chioșcu, mâine apare ăsta *(arată portretul)* cu haita lui, peste

mine, și-mi ia tot la impozit. Sau vine altu, cu buldozeru, și se alege prafu de toată agoniseala...

(Surdu aduce un scaun, îl așază cu spătarul spre Dude, îi pune mâinile pe spătar, ca să se poată ține în picioare.)

SURDU: Cu ce se ocupă ăsta, la minister?

DUDE: Aprobă importuri, exporturi, purică actele. Șef!

SURDU: Cum ajunge unu să aprobe ceva, cum avem ce fura de la el! Aprobarea umple casa! *(Revoltat, se duce iar la portretul de pe șevalet.)* Că nu-l întreabă nimeni: "Cum ți-ai cumpărat, mă, vila asta, și-ai mobilat-o așa de repede? *(Revine la Dude, îl masează dur.)* De unde ai tacâmuri istorice? *(Iar la portret.)* De unde ai, mă, tot muzeu ăsta? *(Revine la Dude, mai furios, îl masează mai dur, acesta primește, resemnat, frecția dureroasă.)* De ce-ai uitat, mă, gustu țuicii și-al vinului de buturugă și bei numai whisky? *(Revine la portret, apoi iar la Dude, de fiecare dată mai violent.)* Nu vorbești tu, mă, de lege, de Constituție, de cinste? Nu juri tu că păzești țara de evaziioniști și contrabandiști? De ce închizi ochii, mă, când intră mafiotu cu camionu plin de Kent și-ți pune sub nas acte false, de zici că a cumpărat țigările de pomană! De ce storci, mă, aprobările alea, ca pe-un uger de vacă, din care curge lapte nesmântânit? Profiți din plin că trăiești în țara lui Papură Vodă, în care nu te-ntreabă nimeni, nimic? *(Lui Dude.)* Se "mânjesc" de sus și până jos!

DUDE: Iar morală? O să-l întreci pe Pestalozzi!

SURDU: Hoț?

DUDE: Un italian care avea asta cu educația, cu morala, ca și tine!

SURDU: Italian, și nu fura?!

DUDE: Sunteți cea mai incultă generație de hoți! O să duceți profesia de râpă! *(Se îndreaptă, face câteva mișcări.)* Parcă mă mișc mai ușor!

SURDU *(își consultă ceasul)*: Era și timpu. Hai!

DUDE *(privește ceasul, se aude melodia indiană)*: Nu-i grabă! Când se-ntoarce tânăru din Europa... cam peste cinci minute, îl vede pe copil prin casă. Fără să știe că e al lui, simte o atracție spre el!

SURDU: De ea, a uitat! Ziceai că picioare ca ale ei...

DUDE: N-a uitat. O caută. Da' bătrânu, șmecher, a simțit ceva și a trimis-o în altă localitate! Tot pe o moșie de-a lui. Atunci, băiatu a pus un detectiv particular pe urmele ei!

SURDU: Lasă detectivii! *(Scuipă în sân, e cuprins iar de panică.)* Plecăm! Hai! Plecăm!

DUDE: Mai răscolim puțin. Nu se poate să n-aibă ăsta niște dolari verzi pentru zile negre! Vezi prin camerele de-alături, prin

fundu sertarelor, pe sub rufe! Caută pe-ndelete!

(Surdu iese. Dude ia, pe neașteptate, poza lui gravă, și repetă, pe trei-patru tonuri: "Munca este scopu vieții!" Nu pare mulțumit.)

SURDU *(din camera vecină)*: Ce tot spui acolo?

DUDE: Vezi-ți de treaba ta! *(la din nou poza gravă.)* "Munca este scopu vieții!" Au! Au! Iar mă doare! Mă duc neapărat la băi. Boala mă stingherește-n profesie.

(Surdu revine cu două-trei obiecte.)

SURDU: Asta-mi place la tine, seriozitatea în muncă.

DUDE: Vorba latinului: "Acti laboris comes laetitia". Adică: "Bucuria însoțește munca îndeplinită!"

SURDU: Tu ai cultura-n palmă, Dude! E o plăcere să fure omu cu tine. Se-mbogățește cultural!

(Iese iar în camerele vecine.)

DUDE *(vorbește mai tare, să audă Surdu)*: Eu, cât am stat "acolo", n-am pierdut timpul în discuții sterile. Am învățat limba latină. Limba profesiei! Multă înțelepciune am dobândit, studiindu-i pe latini! Localnicii, dacii, nu practicau... *(Face gestul furtului.)* Erau cinstiți! Ciobanii! Latinii, mai umblați prin lume, puneau mâna! Țsta se trage din latinii care colindau lumea și...

(Surdu a găsit un frac al proprietarului și l-a îmbrăcat. Apare ca un adevărat Charlot, de altfel precedat de una dintre celebrele melodii ale lui Chaplin. Pe cap, are o pălărie asemănătoare cu a cunoscutului personaj. Pe braț, un baston subțire. Surdu se oprește în fața portretului. Găsește pe șevalet cărbunele de desen și, dansând, îi face portretului urechi mari, barbă, mustață etc. Își bate joc de el. Proprietarul este "pedepsit" de cunoscutul personaj, simbol al candorii.)

DUDE *(aducându-l la realitate)*: Ai căutat prin sertare?

SURDU: Mai am câteva.

(Iese în camerele vecine.)

DUDE *(își privește ceasul)*: Caută bine. Avem timp! Nu da rasol!

(la încă o dată "poza" lui gravă și repetă: "Munca este scopu vieții!" dar nici de data asta nu-i iese intonația dorită. Apare Surdu, abia ducând în cârcă o cutie mare de carton, în care a fost împachetat un televizor. Pare un adevărat Anteu, gemând cu pământul în spate.)

SURDU: Ce-o fi în cutia asta?

DUDE: Bani!

SURDU (*deschide cutia*): Bani! Dolari! Îmi cumpăr un Ford roșu!

DUDE: De ce roșu?

SURDU: Să m-alerge și pe mine tauru! (*Râd.*)

DUDE: Pe tine te-ajunge!

SURDU (*răscolește banii din cutie, îl cuprinde iar revolta*): Ia uite! Ia uite! Zeci de milioane! Miliarde! De unde ai, mă, bănetu ăsta? Ai prins un post bun? Storci contribuabilu! Că nu te pupă nimeni în bot, de dragu ochilor tăi! (*Hotărât.*) Îl dau în gât!

DUDE: Ești nebun?

(*Surdu va rosti replica următoare din ce în ce mai indignat. Își va scoate fracul, îl va pune pe șevalet, în așa fel încât capul desenat să pară că iese din haină, ca și când ar fi chiar proprietarul. În culmea furiei, dezbracă și pantalonii fracului, pe care își șterge pantofii, ca pe un preș.*)

SURDU: Să nu mai facă pe funcționarul onorabil! De ce nu duci, mă, la bancă, la C.E.C., bănetu ăsta?... Ți-e teamă că, la o adică, te ia la-ntrebări? Ai băgat mâna, până-n cot, în bugetu statului! (*Surdu iese furios. Revine, îmbrăcându-se cu hainele lui.*) Câți parai or fi în "sicriu" ăsta?

DUDE: Cinci sute douăzeci de mii! Plus-minus câteva sute! Văd și ceva lei.

SURDU (*cuprins de grabă*): Hai să mergem! Nu mai luăm nimic altceva! (*Își îndeasă, grăbit, banii în sân. O hârtie de zece mii de lei cade sub masă.*) Cu banii ăștia, îmi cumpăr o cafenea!

DUDE (*se mișcă, se simte mai bine*): Graba strică treaba! Un înțelept a spus vorba asta!

SURDU: Dacă nu te grăbești, am plecat! Ia-ți partea ta. (*Vrea să-i bage și lui Dude bani în sân. Dude, elegant, îi dă peste mână, arătându-i mapa diplomat. Surdu îi pune în ea o parte din bani.*) E cinstit?... (*Dude îl privește fix, ține mapa deschisă, așteaptă.*) Vrei mai mult? Mai na! Tu ai pregătit pontu.

(*Începe o adevărată tocmeală din priviri. Surdu pune în mapă câteva teancuri de bancnote, îl privește pe Dude, să vadă cât de mulțumit este. Dude tace, îl privește fix. Surdu mai adaugă câteva teancuri. Jocul se repetă, Surdu e din ce în ce mai îngrijorat. Vrea să închidă mapa, dar Dude o ține deschisă, zâmbind rău. Mai pune, disperat, un teanc de bani. În sfârșit, Dude închide mapa. Surdu vrea să fugă.*)

DUDE (*își consultă ceasul*): Te-agiți degeaba. Acum, el o găsește pe ea. Ea este pe patu de moarte! Detectivu...

SURDU: Lasă detectivu! (*Își scuipe în sân.*) Vorbești de funie, în casa spânzuratului! Să ne vedem cu bine!

(la cutia de tacâmuri și fuge, cuprins de panică.)

DUDE: "Pedibus tior addid alas"! (*Tare, după Surdu.*) Frica dă aripi picioarelor! Virgiliu... "Eneida", cântul VII; versul 4!

CORTINĂ DE ÎNTUNERIC

(Înainte să se aprindă lumina, intră Tița, fostă gospodină, actualmente soție de miliardar. Încă emoționată de film, suspină și vorbește pentru ea: "O iubea! Și el o iubea. Dacă nu murea, ar fi fost fericiți." Camera arată așa cum au lăsat-o hoții.)

TIȚA (*aprinde lumina, se trezește la realitate*): Săriți! Hoții! Am rămas săraci!

(Intră Iordan, atras de țipetele ei. Imediat după el, intră Nuța și Cornel.)

IORDAN: Unde? Cine-i?

TIȚA (*în mijlocul camerei, țipă disperată*): Ajutoooooor! Vecine! Ajutoooooor!

(Nu mai poate striga, pentru că Iordan îi astupă gura. Va continua să țipe înăbușit.)

IORDAN: Vrei să mă nenorocești?

(Tița cade leșinată, cu capul pe unul dintre sacii cu lucruri.)

NUȚA: Tată! Ai sufocat-o!

IORDAN (*îi dă palme Tiței*): Tița! Trezește-te (*Lui Cornel.*) Un pahar cu apă rece! (*Cornel și Nuța dispar din cameră, după apă, fiecare pe altă ușă.*) Tița! Mai bună-i sănătatea decât averea! Avere mai facem noi! Acum cinci ani eram săraci, și uite c-avem de toate!

(Cornel și Nuța revin, fiecare cu câte un pahar cu apă. Amândoi toarnă apa pe Tița, care sare, trezită din leșin.)

TIȚA (*încă zăpăcită*): Unde sunt?!

IORDAN: La tine acasă! Cu capul pe lucrurile tale. Uite și vaza! Uite și farfuriile! Dă-te mai așa, să nu spargi vreuna, că-și pierd valoarea!

TIȚA (*sare în picioare, îngrijorată*): S-a spart!

IORDAN: Nu, da' era gata-gata!

TIȚA (*căinându-se, în surdina*): Suntem săraaaaaci!

CORNEL: Nu vezi, mamă, că n-au luat nimic? Ne-am întors repede și i-am surprins.

TIȚA: Mi-e rău! Mai vreau apă!

(*Cornel și Nuța ies după apă, fiecare pe altă ușă.*)

IORDAN: Ține-ți firea!

TIȚA: Bine că n-au luat serviciu de masă! N-am apucat să mâncăm măcar o dată din el! Că nici nu știu ce să fac, cu toate farfuriile astea. (*Vede cutia banilor, goală.*) Cutia! Nenorocire! Suntem săraaaaaci! (*Țipă.*) Dolarii!

IORDAN (*o sfeclește*): Dolarii! (*Strigă.*) Pungașilor! (*Își astupă gura.*) Ce fac? Mă nenorocesc singur?!

TIȚA: Ajutoooooor!

IORDAN: Taci din gură!

TIȚA: Cum să tac? Cinci sute douăzeci de mii de dolari!

IORDAN (*o întrerupe*): Să n-audă copiii! Dacă află că-s bogați, se pun pe cheltuit! Să muncească pentru fiecare bănuț, cum am muncit eu.

TIȚA: Ai muncit degeaba... Ai muncit degeaba... Suntem săraaaci!

(*Revin Nuța și Cornel, amândoi cu paharele pline de apă.*)

CORNEL: Poftim! Bea!

NUȚA: Te simți bine? (*Tița s-a trezit cu două pahare în mână, gustă din amândouă, face semn că se simte mai bine.*) Dă-i încolo de bani, mamă! Vrei să te-mbolnăvești?

IORDAN: Muncim și-i punem la loc! "In labore nobilitat!" "Prin muncă, sufletu se înnobilează."

TIȚA: Lasă cultura, caută banii!

IORDAN: Cultura te-ajută să ieși din împrejurările cele mai neplăcute. Toți, cei de la finanțe, studiem latina! Avem un coleg, fost profesor de latină, care ne-a sfătuit: "Fiți cetățeni ai Romei, dacă vreți să muriți bogați!" De când cunoaștem latina, evaziioniștii simt că s-a schimbat ceva și au mărit ciubucurile! Toate discuțiile, pe care le am cu subalternii, le închei printr-un citat latin mobilizator: "Labor omnia vincit improbus!"

CORNEL: "Munca stăruitoare învinge totul!"

IORDAN: E bine, fiule, că ai început să înveți latina! (*Ca o concluzie, cuprinzându-i cu brațele.*) Vom munci și vom strânge alții! Asta este situația!

(*La fereastră, se aud bătăile puternice ale lui Tincu, vecinul. Iordan ridică brațele, cerându-le celorlalți tăcere. Rămâne cu brațele sus, ca unul care se predă.*)

TINCU (*de afară*): Domnu Iordan! Ești acasă? Văd lumină, pe lângă draperie!... (*Bate.*) Domnu Iordan! Am văzut doi indivizi fugind!! (*Bate.*) Sunteți acasă? Precis erau doi hoți! Unu avea sub braț cutia cu tacâmuri de argint.

TIȚA: Tacâmurile! (*Iordan îi astupă gura, ea continuă să strige, disperată, eliberându-se din când în când.*) Tacâmurile! N-am apucat să le folosim!

TINCU: Nu sunt acasă!... Mă duc la poliție! Să le ia urma cu câinele. Cât sunt urmele calde!

IORDAN (*înfuriat, s-a uitat cu palma pe gura Tiței*): Ce-l privește, pe-ăsta, dacă-mi sparg mie hoții casa?

TIȚA (*aproape sufocată*): S-a dus la poliție!

IORDAN (*o eliberează, arată sacii*): Repede! S-aranjăm casa cum a fost! Nici o dovadă că s-a mișcat ceva!

(*Tița și Cornel desfac, în mare grabă, sacii, pun o parte dintre obiecte la locul lor. Nuța participă și ea, dar se vede că nu prea pricepe ce se întâmplă. Iordan se ocupă, mai ales, de ștersul portretului.*)

TIȚA (*Nuței, care are farfuriile în mână*): Să nu le spargi! Încet! Încet!

IORDAN: "Festina lente!" Pe-asta n-o mai traduc! O cunosc toți semidoctii!

CORNEL: Dacă nu deschidem ușa?

IORDAN: Trezim suspiciuni! Legea are drepturile ei! Vom deschide ușa, dar până atunci, totu va fi aranjat. Hai, grăbiți-vă! Luați cămășile, pantofii!

TIȚA: Nuța! Ajută-mă, mamă, să strângem hainele astea!

(*Tița și Nuța ies cu brațele pline de haine.*)

IORDAN (*patern, lui Cornel*): Vezi câte neplăceri poate provoca un ajutor pe care nu ți-l cere nimeni? Ajutoru necerut e mai dăunător ca un rău intenționat.

CORNEL: Mă voi feri toată viața de cei care încearcă să mă ajute fără voia mea!

IORDAN: Sunt ajutoare din care nu-ți mai revii niciodată!

CORNEL (*privind pe fereastră*): Poliția!

TINCU (*afară*): Vecine Iordan! Am avut noroc! Pofțiți! Sunt acasă! Au venit!

(*Tița și Nuța năvălesc în cameră.*)

TIȚA: Tincu!

IORDAN: La locurile voastre! Nuța, portretu!

(Întreaga familie asistă cum Iordan îi pozează Nuței, care termină portretul de pe șevalet. Cornel cântă ceva la chitară. Atmosferă calmă, de familie. Intră Tincu și Radu în haine civile. A rămas, lângă ușă, un sac plin cu obiecte.)

TINCU: Domnu Iordan! Poliția! M-am întâlnit în colțu străzii cu domnu căpitan!

(Familia se prefacă că nu-i vede. Fata desenează, tatăl pozează, Cornel cântă, visător. Radu privește în jur.)

RADU *(se prezintă)*: Bună seara! Căpitan Radu!

TINCU *(tare)*: Domnu Iordan! Poliția! V-au călcat hoții!

IORDAN: Hoții?! *(Îi vede.)* Bună seara! Ce hoți, vecine?

TINCU: Au fost hoții la dumneata.

IORDAN: Ai văzut umbra lui Cornel proiectată pe draperie, și ai intrat la idei! *(Lui Radu.)* Domnu Tincu este mai grijuliu cu bunurile mele, decât cu ale lui. Stă toată ziua cu ochii pe ele, și le păzește! Nu mișc un deget, fără știrea lui! La el nu se adeverește vorba latinului: "Inimus esse oculus vecini", adică...

RADU: "Ochiul vecinului este viclean."

IORDAN *(surprins)*: Vorbiți limba latină?!

RADU: Noi, la poliție, toți vorbim latina!

IORDAN: Ați studiat-o la școală, sau în particular, din pasiune lingvistică?

RADU: La școala de ofițeri. E materie de bază, ca să ne putem înțelege cu latiniștii în diferite cazuri.

(Discret, Nuța iese din cameră.)

TINCU *(nerăbdător)*: Pierdem timpul. Hoții au fugit! I-am văzut eu! Pe unu l-am și recunoscut!

(Radu cercetează camera, caută dovezi. În urma lui, pas cu pas, Tița.)

IORDAN: Ce hoți, vecine? Hoții vin ca să fure. Păi, ăștia au venit numai așa, să-mi dea bună seara? Nu-mi lipsește nimic. *(Lui Cornel, rămas cu sacul la spate.)* Du sacul la bucătărie!

TINCU: N-au fost hoții? Da' vaza aia frumoasă, de-aici, unde e? *(Scoate un carnețel, citește, Cornel nu poate pleca.)* Lipsește și cutia de tacâmuri din vitrină! Te-au furat, vecine! *(Consultând carnețelul, bântuie prin toată casa, sub privirea consternată a gazdelor.)* Nici ceștile chinezești nu mai sunt!... Nici statuetele din fildeș... Nici samovaru! *(Lui Radu.)* Domnule ofițer, furt mare!

IORDAN *(isteric)*: Trebuie să-ți dau socoteală, unde mi-am pus lucrurile?

TINCU: Păi, nu mai sunt! Nici sticla de whisky, aproape plină, nu mai e!

IORDAN: Am băut-o. Le-am vândut! Le-am spart! Le-am dat de pomană! (*Printre dinți, la Cornel.*) Scoate odată sacu ăsta de-aici! (*Cornel iese, împins din spate de Tița. Ies amândoi.*)

RADU: Domnule Tincu, de ce te zbați dumneata atâta?

TINCU: Pentru vecinu Iordan! Vecinii s-ajută, nu?

RADU: Va să zică, domnule Iordan, dumneata susții că nu-ți lipsește nimic!

IORDAN: Absolut nimic!

TINCU: I-am văzut eu fugind, domnu căpitan. Vecine, controlează! Unu avea sub braț cutia cu tacâmurile alea de argint, cu coroană domnească pe ele! Tacâmuri scumpe, de muzeu! O avere!

IORDAN (*exasperat*): Nu-mi lipsește nimic! Nici tacâmuri, nici vase, nici cești, nici statueta, nimic! Erai beat și ți s-a năzărit că sunt hoți la mine.

TINCU: N-am mai gustat băutura, din ziua pensiei!

(*Radu descoperă bancnota de zece mii de lei căzută în momentul când Surdu a împărțit banii cu Dude. O ridică, ținând-o de un colț.*)

RADU: Zece mii de lei. Sunt ai dumneavoastră? V-au dispărut ceva bani?

IORDAN: Nu mi-a dispărut nici măcar un leu! Nu țin bani în casă! Micile economii sunt pe libret, la C.E.C. (*Vrea să ia bancnota, Radu o ferește.*) O fi căzut de la Cornel.

TINCU (*strigă*): Cornele! Ai pierdut zece mii de lei?

CORNEL (*de afară*): N-am pierdut nici un leu!

IORDAN: O fi a neveste-mii.

TINCU: Vecină! Ai pierdut dumneata zece mii de lei?

(*Tița intră.*)

TIȚA: Avem noi vreun ban în casă? (*Schimbă tonul, se răstește la Tincu.*) Nu ți-e rușine, vecine, să ne acuzi că ne-au călcat hoții? (*Tița și Iordan îl strâng pe Tincu între ei, umăr la umăr. Radu cercetează camera.*)

IORDAN: Ce urmărești?! "Homo homini lupus est!"

TIȚA: Așa e! Când i-a turbat câinele lup și stătea în casă, cu telefonu stricat, tu ai chemat hingherii! Acum i-a cășunat că au intrat hoții la noi!

IORDAN: Pui poliția pe drumuri! (*Tița și Iordan îi dau ghionți, cu coatele.*) Ce să găsească?

TIȚA: Nimic.

TINCU (*se eliberează dintre ei, fuge spre Radu*): Eu am văzut hoții! Domnu căpitan, pune câinele să miroasă urmele. Să vezi unde se duce! Pe unu îl cunosc din piață. Stă pe-aproape.

IORDAN: Poate sunteți prieteni!

TINCU: Ce vrei să spui?! Că am relații cu borfașii? Calomnie!

IORDAN: Tu mă calomniezi, că m-au călcat hoții!

RADU: Vă rog! În condițiile astea, nu pot lucra! Să tragem concluziile! (*Rar, explicându-le.*) Bancnota asta s-ar putea să fie un corp delict. (*O pune într-un plic.*) Și o voi trata ca atare! (*Privind covorul.*) Văd aici o urmă. O talpă foarte mare! Poate că mai sunt și alte urme. Domnule Iordan, plec pentru câteva minute, să-mi aduc trusa. Vecinul dumitale m-a cules de pe stradă, ca să zic așa. Din povestea lui agitată, am înțeles că hoții sunt în casă și trebuie să-i prind. Până mă-ntorc, să nu se miște nimic. E și interesul dumneavoastră, să descoperim dacă a pătruns cineva în casă, chiar dacă nu s-a furat nimic. Poate că au venit doar să observe.

TINCU: Au luat cutia cu tacâmurile de argint.

RADU: O să aflăm despre ce este vorba. În zece minute, sunt aici.

(Radu iese.)

IORDAN (*țipă la Tincu*): Afară! Afară din casa mea!

TINCU: Vecine! Vreau să v-ajut!

IORDAN: Cornele! Dă-l afară! De unde știi, mă, tot ce am în casă? Când le-ai înregistrat? Ieși afară! Cornele!

(*Intră Cornel, se apropie, amenințător, de Tincu.*)

TINCU (*ferindu-se*): Au fost hoții! Nu vă dați seama? Căutați lucrurile!

(*Cornel îl ia în cârcă, ținându-l de un braț, și-l scoate din casă, în timp ce Tincu se zbate, ca un gândac. Imediat după ce iese din cameră, se aude un zgomot semnificativ de obiecte izbite și sticle sparte.*)

IORDAN: Repede! Ștergeți urmele! Curățați tot! Să nu rămână o urmă pe covor! Tița, aspiratoru! (*Cornel revine.*) Cornel, desfă sacu și pune obiectele la locu lor! (*Cornel aduce sacul, execută poruncile. Tița aspiră covorul.*) Spală și paharele! Șterge clanțele!

(*Se naște o mare agitație, în care se șterg urmele. Cornel presară piper pe jos.*)

TIȚA: Ce faci? Sărezi covoru?

CORNEL: Dau cu piper! Câinele miroase, strănută, fuge!

IORDAN: Are dreptate! Lasă băiatu!

(Tincu apare iar, pe altă uşă. De fiecare dată va apărea pe altă uşă, lăsând impresia că de el nu se scapă.)

TINCU: Vecine! Am uitat să-ţi mai dau un amănunt!

IORDAN *(gata de-o crimă)*: Ce mai vrei, mă?!

TINCU: Unu era mai gras, altu mai slab! Eu îţi vreau binele.

IORDAN: Nu vreau binele tău! Binele tău îmi face rău! Afară! *(Fuge după el.)* Afară!

(Tincu dispare, familia îşi continuă treaba. Tincu apare, pe altă uşă.)

TINCU: Vecine! Nu-i păcat de tacâmurile alea?

IORDAN *(urlă, pur şi simplu)*: Nu mi-a furat nimeni nimic! Nimic! Nici un muc de ţigară! Afară!

TINCU: Eu îţi păzesc averea. O muscă nu intră, fără s-o văd!

IORDAN: Lasă muştele în seama mea ! Afară, că...

(Tincu fuge, familia îşi continuă treaba. Tincu apare iar, pe altă uşă.)

TINCU: Mai am să-ţi spun ceva. Întâi a ieşit unu mai tânăr...

IORDAN *(furie oarbă)*: Te omooooor! *(Aruncă ceva în el.)* Îl omor!

(Tincu fuge. Iordan vrea să iasă după el, Tiţa îl opreşte.)

TIŢA: Lasă-l dracului!

IORDAN: Ăsta de mâna mea moare! Nu mai pot trăi de ajutoru lui! N-am nevoie de ajutoru nimănu! Gata treaba?

TIŢA: Am aranjat cum a fost!

IORDAN: Cine ştie cum s-o termina aventura asta.

TIŢA: Se va termina bine!

IORDAN: Ar fi minunat, să se termine cum dorim noi. Presimţirile mele sunt altele. De la ajutoru lu' Tincu o să mi se tragă...

Cornele, stai lângă mine şi ascultă! Dacă nu ne-om vedea un timp, în care tu o să te maturizezi, şi o să intri în viaţă, vreau să-ţi dau câteva sfaturi. Mai întâi, află de la mine, că viaţa dulce şi îndestulată e la stat. Particularu e mândru că-i patron, da' aprobările tot de la tine le cere. *(Dur.)* Şi când l-ai prins la aprobare, să nu-l ierţi, că la stat nu contează leafa, contează funcţia! De-aia, trebuie să te realizezi. Când ştii că te-ai realizat? Atunci când ai dreptul să scrii pe cererea cuiva: "Da, se aprobă!" sau "Da, nu se aprobă!". Dacă asta

depinde de tine, ești un om făcut, indiferent unde te-ai culcușit: la primărie, la vamă, la administrația financiară, la cadastru, la, și la, și la, și la... oriunde, nu contează, dacă aprobi ceva. Și locuri de veci, la cimitir. Înseamnă că ai ce să oferi, în schimb, altuia, care scrie: "Da, se aprobă!" în domeniu lui! Tu scrii: "Da, se aprobă!" pe cererea lui, el scrie: "Da, se aprobă!" pe cererea ta.

CORNEL: Și, dacă el n-are nevoie de ce-i ofer eu?

IORDAN: Nici o problemă! Tu scrii: "Da, se aprobă!" pe cererea altuia, care dispune de ceea ce are el nevoie, și ăla scrie: "Da, se aprobă!" pe cererea celui care scrie pe cererea ta. Câteodată, se întâmplă să scrii: "Da, se aprobă!" pe cererea altuia, care scrie pe cererea altuia, care, la rândul lui, scrie pe cererea altuia, și abia ăla, poate al zecelea, scrie: "Da, se aprobă!" pe cererea celui de care ai tu nevoie!

CORNEL (*sincer uimit*): Frumoasă solidaritate umană!

IORDAN: Solidaritatea celor care scriu: "Da, se aprobă!"

TIȚA: Vorbești de parcă pleci pe front!

IORDAN: Întotdeauna e bine să pui răul în față! Mă voi lupta din răputeri cu sprijinu pe care mi-l oferă Tincu, da' sfârșitu e greu de prevăzut!

TIȚA (*privind pe fereastră*): Vin!

IORDAN: Câți sunt?

TIȚA: Ofițeru, Tincu și un polițist cu un câine!

IORDAN: Și Tincu! Îi sparg capu! Cu forța publică de față!

(*Intră Radu cu o trusă, ca o servietă, în mână și, în urma lui, curios, Tincu.*)

RADU: Am revenit...

IORDAN (*lui Radu*): Dumnealui? Sunteți împreună?

TINCUL: Mor de curiozitate, vecine!

IORDAN: Ce curiozitate?!

TINCUL: Să văd dacă au fost hoții!

IORDAN (*tipă*): Ți-am spus că nu!

TINCUL: Eu cred că da!

RADU (*constatând că urma de pe covor a dispărut*): Era, aici, urma unei tălpi de pantof! N-o mai văd!

IORDAN: Dacă era, trebuie să mai fie.

TINCU (*se trânteste la pământ, adulmecă precum un câine, tușește, strănută, de la piper*): Aoleu! Mă sufoc! Nu mai e nici o urmă!

IORDAN (*oficial*): Domnule Tincu, du-te la casa dumitale!

RADU: Poate că furnizează unele informații!

TINCU: Știu multe. (*Adulmecă iar pe jos, strănută iar, tușește, se sufocă.*) Au! Aoleu! Mă sufoc! Cineva a dat cu aspiratorul!

IORDAN: Cu aspiratorul?

TINCU (*tușind, strănutând*): Nu cunosc eu un covor dat cu aspiratorul?

IORDAN (*exasperat*): Țsta e subalternu dumitale? Ciracu dumitale? Elevu dumitale? Cine e?

RADU: Vecinul dumitale.

IORDAN: Ai vreo treabă cu el?

RADU (*amuzându-se*): Văd că e un tip foarte perspicace. Într-adevăr, covorul pare aspirat de curând.

IORDAN: Aspiratorul nostru e defect! (*Țipă.*) Defect!

TINCU (*se ridică*): Vecine Iordan! Nu te enerva! (*Lui Radu.*) Eu vreau să-l ajut!

IORDAN (*răstiț*): Mă ajută dânsu destul.

TINCU: Domnu căpitan m-a solicitat!

RADU: Domnilor! Vă rog! N-am condiții de lucru! Fără liniște, nu mă pot concentra. (*În timp ce vorbește, scoate din servietă cele necesare și caută amprente pe mobilă.*) Dumneata nu ești interesat să prindem hoții?

IORDAN: Care hoți?! Am repetat, de-o sută de ori, că n-a fost nici un hoț! Casa e așa cum am lăsat-o.

TINCU (*descoperind unele obiecte la locul lor, verifică iar, citind din carnețel*): Au apărut! Vesela! Vazele! Samovaru! Lipsește numai cutia cu tacâmuri!

TIȚA: Le-am dat la curățat! (*Lui Radu.*) Toate lucrurile sunt la locul lor, domnu ofițer de grad mare.

RADU (*precizează, zâmbind*): Căpitan, căpitan! Dacă lucrurile sunt la locul lor, asta e foarte bine... Nu descopăr nici o amprentă.

Mobila, parcă e într-un magazin! Nici o urmă pe ea!

TIȚA: Azi am șters-o. Înainte să plecăm la cinema.

RADU: Atunci îmi explic lipsa amprentelor! Domnule Tincu, poate că te-ai înșelat. Nu cumva citești cărți polițiste?

TINCU: Eu citesc numai Sandra Brown! Mi-o-mprumută un vecin cu pensia mare, că a fost necalificat.

RADU: Citești cărți valoroase! Acum, domnule Tincu, mergi la dumneata acasă. Eu mai rămân câteva minute, să întocmesc procesul-verbal.

TINCU (*îl trage deoparte*): Domnu căpitan, vă aștept în stradă! Lângă subofițeru cu câinele. (*Tița se apropie și trage cu urechea.*) Conduc eu câinele, până la vinovat. Că îl cunosc și pe hoț, și cutia cu tacâmuri de argint! Să miroasă câinele cutia și să confirme! Nu vorbesc eu limba latină, da' cu ochii pe hoți stau tot timpul!

RADU (*glumind*): Pentru că limba română e o limbă romanică! Înveți, nu înveți, puțină latină tot știi! Acum, du-te și așteaptă-mă afară! Scriu procesul-verbal și vin.

TINCU (*tare, tuturor*): La revedere!

(*Când să iasă, Cornel îi dă un brânci, de-l aruncă afară. Iese și Cornel. În secunda următoare se aude iar zgomotul unei băți.*)

IORDAN: Tița! O cafea, pentru domnu căpitan! Nuța! O dulceață!
(*Tița iese.*)

RADU (*amuzat*): Vă mulțumesc, dar sunt în exercițiul funcțiunii!

IORDAN: Da' nu e alcool. Și nici în exercițiu funcțiunii nu mai sunteți. Problema hoților s-a lămurit. N-au fost, n-au fost! N-o să inventăm hoți, de dragu lu Tincu. Acum sunteți, ca să zic așa, în vizită!

(*Tița revine, împingând-o pe Nuța, care aduce dulceață. Iordan îi face semn Tiței, să iasă amândouă din cameră. Iese tiptil. Radu scrie procesul-verbal. Nuța așteaptă, se așază, îl privește cum scrie.*)

NUȚA (*ca să intre în vorbă*): Și eu aș vrea să iau lecții de limba latină. Cunoașteți un profesor bun?

RADU (*continuând să scrie*): Sunteți prea tânără, ca să învățați limba asta.

NUȚA: Da' când se-nvață?

RADU: De obicei, la o vârstă mai avansată. După ce termini studiile și pui mâna pe un post care se pretează!

NUȚA: La ce să se preteze?

RADU: La limba latină!

NUȚA: Eu, când ar trebui să-nvăț?

RADU (*se oprește din scris*): Niciodată, domnișoară. Învață mai bine franceza, engleza... Sunt limbi cu arie de răspândire mai mare!

(*Radu scrie. Nuța nu știe cum să lege iar conversația.*)

NUȚA: Da', dacă învăț germana?

RADU: Orice limbă, domnișoară, numai latina, nu! E o limbă moartă! De ce să înveți o limbă moartă?

NUȚA: Dumneata, cum ai învățat-o?

RADU (*se oprește, o privește, o descoperă drăguță, glumește*): Am învățat-o profesional! Cunosc aproape toate limbile vechi: greaca veche, ebraica veche, turca veche, și sanscrita, care e numai veche! (*Scrie.*)

NUȚA (*după ce l-a studiat*): Sunteți însurat?

RADU: Nu, domnișoară! N-am avut timp.

NUȚA: Sunteți așa de ocupat?

RADU: Foarte.

NUȚA: Cu ce?

RADU: Cu studiul limbilor vechi!

NUȚA: Nu faceți nici o pauză?

RADU: În meseria noastră, studiem tot timpul.

NUȚA (*urmează iar un timp în care Radu scrie*): E mai plăcut să scrii, acolo, decât să conversezi cu mine?

RADU (*continuând să scrie*): Nu.

NUȚA: Atunci, de ce scrii?

RADU: Pentru că nu facem întotdeauna ceea ce ne place. Acum trebuie să scriu, deși mi-ar fi plăcut să conversez.

NUȚA: Eu fac numai ce-mi place.

RADU: Pentru că nu lucrezi în poliție. În poliție te formezi în sensul ăsta! (*O privește, glumește.*) Altfel, aș privi în ochii dumitale și aș face o comparație unică, pe care n-a mai făcut-o nici un bărbat, din toate polițiile lumii: domnișoară, ochii dumitale au culoarea albastră a cerului senin!

NUȚA: Într-adevăr, unică. Mai ales când privești o femeie cu ochii verzi! (*Râd.*) Aș fi vrut să ne întâlnim când nu ești în exercițiul funcțiunii.

RADU (*autoironic*): Noi numai când dormim, nu suntem în exercițiul funcțiunii.

NUȚA: Atunci, ar trebui să-ți apar în vis. Numai în vis poți fi găsit fără să cercetezi un caz. (*Între ei s-a creat o atmosferă prietenească.*) Sau dormi cu arma la brâu, ca să fii gata, în orice clipă, la datorie?

RADU: Am un costum de haine pe care-l folosesc drept pijama! Buzunarele sunt pline de revolvere, gloanțe, cătușe... E, am ajuns la dumneata.

NUȚA: Scrii și despre mine?!

RADU: Despre toți ai casei. Procesul-verbal trebuie să dea o imagine cât mai exactă a locului și a oamenilor. (*Citește.*) "Precum și fiica domnului Iordan, care susține, de asemenea, că nu a pătruns nici un hoț în locuință. Fiica a absolvit liceul și idealul ei de viață pare să fie..." Aici m-am oprit. Ce ideal de viață ai?

NUȚA: Sunt nerăbdătoare să trăiesc pe picioarele mele.

RADU: Motive speciale?

NUȚA: Nu mai suport să fiu cocoloșită. Dragostea obosește ca și indiferența!

RADU (*scrie*): Fiica e nerăbdătoare să se confrunte cu viața! Poate vreți să vă măritați?

(*Intră Tița, aduce o cafea, aude replica lui Radu.*)

TIȚA: Are tot ce-i trebuie, și bani pentru apartament! Ducem o viață modestă, ca să nu-i lipsească ei nimic.

RADU (*scrie*): Are tot ce-i trebuie, și bani pentru cumpărat apartament!

NUȚA (*revoltată*): Mamă! Întotdeauna vorbești în numele meu!

TIȚA: Pentru că știu ce spun!

NUȚA (*în timp ce Tița aranjează cafelele*): De ce ai scris și amănuntul ăsta?

RADU: Amănuntele pot deveni esențiale! (*Citind.*) "Are tot ce-i trebuie, și bani pentru cumpărat apartament!" Bine trebuie să se simtă omul care poate să spună: "Am tot ce-mi trebuie, și bani pentru cumpărat apartament!" Așa sunt unii oameni, norocoși! Îi ia istoria la sânul ei și-i ocrotește, și-i cocoloșește, și-i dezmiardă, și-i giugiulește, și le face vânt înainte, peste timp, de se trezesc cu decenii în fața celorlalți! Are și istoria slăbiciunile ei! Nu mă așteptam să fii atât de departe. Pornesc și eu după dumneata. Drumul e lung, o să-mi rup multe perechi de pantofi, da', în cele din urmă, când voi fi general, te ajung. Voi sta, fericit, pe marginea gropii, și îmi voi zice: "Am tot ce-mi trebuie (*arată în jos*); și apartament pe veci!"

TIȚA: Sunteți foarte spiritual!

NUȚA (*enervată*): Mamă!

TIȚA: Nu-i așa?

RADU (*Nuțe*): Scuză-mă! N-am fost prea inspirat, dar am glumit, într-adevăr.

TIȚA: Soțul meu deschide o sticlă de băutură fină.

NUȚA (*iritată*): Lasă, mamă, astea!

TIȚA: De ce? Domnu ofițer de grad mare e foarte simpatic.

RADU (*precizează*): Căpitan, căpitan.

TIȚA: Căpitan de rang mare. Să mai poftiți pe la noi!

RADU: Mulțumesc de invitație. Voi profita de ea.

TIȚA: Fiica mea e încântată că dumneata vorbești atât de frumos latinește.

RADU: Asta-i cea mai mare calitate a limbii latine: încântă tinerele femei!

TIȚA: Sunteți așa de cult! Cred că aveți mare succes în viață.

RADU: Un succes nebun! (*Tonul ironic o supără pe Nuța.*) De câte ori sunt într-o cercetare, toate femeile devin sensibile la farmecele mele! Mi-am propus ca, o dată, să-mi las acasă dantura, să-mi deșurubez brațul din lemn de brad și piciorul din inox, și să mă prezint la locul faptei așa cum sunt în realitate! (*Tița râde.*) Sunt sigur că voi avea un succes la fel de mare.

(*Nuța îi întoarce spatele și iese din cameră.*)

TIȚA (*strigă*): Nuța! Nuța! Vrei să lași o impresie urâtă?

RADU: Probabil că s-a plictisit de mine!

(*Tița iese după fată. Radu descoperă ceva pe jos: un nasture. Tița revine, dezamăgită.*)

TIȚA: Încăpățânată generație! Mereu nemulțumită!

RADU (*îi arată nasturele*): La ce haină credeți că se potrivește un nasture ca ăsta?

TIȚA: La nimic! E urât! Nu suport nasturii metalici!

RADU (*pune nasturele în buzunar*): Așa gândesc și eu!... Scriu încheierea și gata.

TIȚA: Soțu meu vă întreabă: Metaxa sau whisky?

RADU: Un ceai de tei! Nu mă simt prea bine cu sănătatea...

TIȚA: Sunteți nervos? Ceaiu de tei liniștește.

RADU: Liniștea favorizează judecata, și eu am nevoie de o judecată clară, pe care n-o dobândesc decât bând ceai de tei!

TIȚA: Nu cred că am flori de tei!

RADU: Nu-i nimic. Până la următoarea mea vizită, vă procurați! (*Îi arată foaia de hârtie.*) Acesta e procesul-verbal. Vă rog să-l

citiți și să-l semnați.

TIȚA (*speriată*): Ce să semnăm?

RADU: Am scris aici că totul e-n ordine.

TIȚA (*strigă*): Fireeel!

(*Apare, imediat, Iordan, semn că era lângă ușă.*)

IORDAN: Sunt aici! (*Are în mână tava cu o sticlă de Metaxa și trei pahare.*)

TIȚA: Dânsu zice că trebuie să semnezi procesul-verbal.

RADU: Am scris că a fost o alarmă falsă. Citiți!

IORDAN (*pune tava pe masă*): Serviți! E băutura mea preferată!

(*Citește procesul-verbal.*)

RADU (*în timp ce Iordan citește, se adresează Tiței*): E bine când se termină totul fără evenimente! Vii, vezi, faci câteva cunoștințe agreabile și pleci, fără să te întâlnești cu partea urâtă a existenței noastre. Din păcate, meseria mea mă ține într-un contact permanent cu aspectele urâte ale vieții!

TIȚA: Așa e, domnu ofițer cu grad mare!

RADU: Căpitan, căpitan!

IORDAN: Sunt de acord cu tot ce-ați scris! (*Semnează.*) Vă mulțumesc!

RADU: Și eu, pentru tratație. La revedere!

(*Radu iese, condus de Tița. Intră, curioși, Cornel și Iordan.*)

CORNEL: Cum a mers?

IORDAN: "Vir sapiens fortis est!"

CORNEL: Așa e, tată! Înțeleptul este puternic!

IORDAN: Așa e, fiule! Cunoști, din ce în ce mai bine, limba latină.

(*Intră, îngrijorată, Tița.*)

TIȚA: La poartă, aștepta polițaiu cu câinele. Ofițeru i-a dat câinelui să miroasă ceva și câinele, mișunând, s-a dus, glonț, spre casa lu Tincu.

IORDAN: La Tincu?!?!

TIȚA: La Tincu.

IORDAN: Și Tincu?

TIȚA: Tincu a alergat după câine! Pe urmă, au ieșit cu toții și au plecat mai departe.

IORDAN: L-au arestat! Tincu e hoțu!

CORNEL: A chemat chiar el poliția, ca să abată cercetările pe o pistă falsă!

IORDAN: Dobitocu! Numai de nu s-ar da de gol! Intrăm cu toții la apă!

PARTEA a II-a

(Același decor, a doua zi dimineața. În scenă sunt Iordan și Tincu. Iordan îl ține de piept pe Tincu și-l zgâlțâie violent.)

IORDAN: Ți-e frică de mine, mă?

TINCU: Domnu Iordan! Se poate? Mă trezești în zori, zici că m-ai așteptat până la miezu nopții, să stăm de vorbă, și acum mă strângi de gât? Am fost la un prieten. I-am povestit ce-ai pățit. Te-am compătimit!

IORDAN: La un prieten? Ce-ai ascuns la el?

TINCU: Nimic.

IORDAN: Eu nu sunt polițist, să te cred.

TINCU: Vecine Iordan, nu pricep!

IORDAN: Te fac eu să pricepi! *(Cu o smucitură, îl "aruncă" sus, pe canapea.)* Îți pui mintea cu mine? Eu am muncit, mă, de-am ajuns unde sunt! Șef n-ajunge oricine! Eu știu să joc pe toate sârmele, să creadă toți că sunt cu ei! Am schimbat cinci partide până am ajuns mare! Cinci! Și o să mai schimb cinci, dacă trebuie să-mi păstrez funcția! *(Iordan își dă seama că Tincu îl domină, îl trage jos, se urcă el pe canapea, să-l privească de sus.)* Prin meritele mele m-am ridicat!

TINCU *(dominat de Iordan)*: Am vorbit, de multe ori, despre meritele dumitale! Întreabă vecinii! Am făcut tot ce-am putut!

IORDAN: Și ce-ai putut?

TINCU: Ce-am făcut.

IORDAN (*îl trage, pe canapea, lângă el*): Păi, asta e. Ce-ai făcut? Asta te-ntreb și eu! Ce-ai făcut! Ia privește, așa, prin casă, poate îți amintești ce-ai făcut.

TINCU (*privește prin cameră*): Ce să fac?

IORDAN: Nu cumva o fi intrat hoții la mine?

TINCU: Păi, ziceai că nu.

IORDAN: Zic și-acuma că nu! Dar, dacă a intrat un hoț, și a luat cutia cu tacâmuri?

TINCU: Spuneai că nu ți-a dispărut cutia cu tacâmuri.

IORDAN (*îl aruncă de pe canapea. Tincu se retrage speriat*): Nu cumva știi pe unde ar putea fi? Să nu te joci cu mine!

TINCU: Dacă-ți lipsește ceva, anunță-l pe ofițeru de poliție!

IORDAN: Eu n-am treabă cu el! Eu am treabă cu tine. Mărturisește ce-ai făcut!

TINCU: N-am făcut!

IORDAN. Ai făcut!

TINCU: N-am făcut!

IORDAN (*strigă*): Cornele! Lasă antrenamentu și vino-ncoace! Avem puțină treabă!

(*Intră Cornel în pantaloni scurți, maiou, mănuși de box în mâini.*)

CORNEL: Da, tată!

IORDAN: Am văzut noi filmu ăla... în care doi răzbunători îi fac unuia de petrecanie. Oare cum au procedat?

TINCU: Vecine! Ce vrei să faci?!

CORNEL: Să-ți povestim un film! (*Se apropie, amenințător.*) Eu știu să povestesc foarte frumos!

TINCU: Nu înțeleg ce aveți cu mine! Domnu Iordan, spune clar, deschis, pe față!

IORDAN: Clar, deschis, pe față!

TINCU: Să înțeleg și eu!

IORDAN: Ce-ai vrea tu, mă, să vorbesc eu clar, deschis, pe față! Ce ți-ar mai conveni! (*Răstit.*) Tu să-mi recunoști clar, deschis, pe față!

TINCU: Ce să recunosc?

CORNEL (*cu mâna pe capul lui Tincu*): Ce ai pe conștiință! Nu-ți apasă nimic conștiința?

TINCU: Poate mă apasă ceva, da' nu-mi dau seama.

IORDAN: Nu te chinuiește nici o vină?

TINCU: Îți datorez o sută de mii. De când mi-am reparat acoperișul...

IORDAN: O sută?

TINCU: O sută. N-am uitat, zău n-am uitat...

IORDAN: Da' dacă îmi datorezi cinci sute douăzeci de mii de dolari? Și câteva milioane de lei!

(De emoție, Tincu leșină. Răsucindu-se, cade pe spatele lui Cornel, care îl ține, stând aplecat.)

CORNEL: Ține-l, tată!

IORDAN: Tița! Apă!

TIȚA *(ieșind)*: Lasă-l! Îl omori!

(Tița iese.)

IORDAN *(îl cercetează pe Tincu)*: Ai leșinat, mă, sau te prefaci?

CORNEL *(de sub Tincu)*: Să nu crape, tată!

IORDAN: După cât e de șiret, poate să mă păcălească.

(Intră Tița, aduce o pompă de plastic pentru stropit rufe la călcat.)

TIȚA: Lasă-l! Pușcăria ne mănâncă!

IORDAN: E-n casa mea! *(Îl stropește.)* Fac ce vreau cu el!

TINCU *(sare speriat)*: Plouă?

TIȚA: Ți-ai revenit, vecine?

TINCU: Ce ai cu mine, domnu Iordan?

IORDAN: M-am gândit să stăm și noi de vorbă, ca doi vecini. Ca niște oameni care au făcut o afacere împreună...

TINCU: Afacere?!

IORDAN: O afacere din care să fi câștigat cinci sute douăzeci de mii de dolari! Și toți ar fi la tine. *(Tincu leșină iar, cade pe fotoliu.*

Iordan vrea să-l stropească, nu mai are apă în pompă.) Cornel! Apă!

(Cornel iese după apă.)

TIȚA: Ia-l cu binișoru! Suferă de inimă! Lasă dracului leii! Întreabă-l numai de dolari!

IORDAN: Luăm înapoi tot ce mai are!

(Intră Cornel, cu o găleată de apă.)

CORNEL: Am adus apă! Să fie!

(Cornel ia cu palma apă din găleată și îl stropește pe Tincu.)

TINCU *(încă buimac)*: Iar plouă?

IORDAN: O fi acoperișu spart! Sau te-ai speriat de fapta criminală! Recunoști?

TINCU *(își arată capul)*: Am un gol aici!

IORDAN: Nu te așteptai să știi cum ai câștigat cinci sute douăzeci de mii de dolari, în cap!

TINCU: În cap?!

IORDAN: În cap!

TINCU: Iar am un gol aici!

(Ia singur apă din găleată și își stropește capul.)

IORDAN: Ascultă! Nu-i cinstit, când faci o afacere ca asta, să nu împarți cu ăla care ți-a oferit-o pe tavă! Cinci sute douăzeci de mii de dolari e o sumă, nu? Frumoasă afacere! Corect ar fi să te mulțumești cu jumate! Jumate tu, jumate eu!

TIȚA: Tu ieii leii, noi dolarii! Nu mai anunțăm poliția și rămânem vecini buni, în continuare!

IORDAN *(răstît)*: Două sute șazeci de mii de dolari, nu-ți ajung? Fără cel mai mic efort?

TINCU *(cu glas tremurat)*: Domnule Iordan, nu pricep nimic! Dumneata, om serios, vorbești atât de convingător, că îmi vine să mă duc acasă și să mă uit în cutia cu pensia. S-o fi petrecut vreo minune! Eu țin pensia într-o cutie de rahat. Acum știu că am cinci mii de lei!

IORDAN: Cinci mii?

TINCU *(pîrît)*: Pentru pâine. Măine primesc pensia pe luna asta. Da', mă duc să mă uit. Dacă găsesc ceva, jur că-ți ofer jumate!

IORDAN: Juri?

TINCU: Jur!

IORDAN: Ți-a venit mintea la cap! Hai, du-te! Și vino repede!

TINCU: Aduc jumate din ce găsesc!

(Iordan interpretează vorbele lui ca pe o asigurare că îi aduce o parte din bani.)

IORDAN: Aduci jumate și nu-ți port pică!

TINCU: Păi, de ce să-mi porți pică? I-ai vrea pe toți?

IORDAN: De ce nu?

TINCU: Lacom ești, vecine! Și mie să nu-mi rămână un leu? Mai am cinci mii de lei, până la pensie! S-au înrăit oamenii de tot!

IORDAN: Tu îmi spui mie asta?

TINCU: Păi, dacă-i vrei pe toți? Ar fi cinstit?

IORDAN (*izbucnind*): N-ar fi cinstit? Banii mei!

TINCU: Ai dumitale?!

IORDAN: Nu mai face pe prostu! Hai, du-te și vezi ce-i în cutia aia! (*Amenințător.*) Să nu-mi spui că n-ai găsit nimic!

TINCU: Găsesc sigur?

IORDAN: Sigur!

TIȚA: Suntem săraaaci, vecine! (*Ca să-l impresioneze, se clatină cu mâna la inimă.*) O să mor de durere.

(*Tincu ia apă din găleată și o stropește. Tița sare speriată. Tincu pleacă, împleticindu-se, complet zăpăcit. Tița constată că este udă, iese, și ea, să se șteargă.*)

CORNEL: De ce l-ai lăsat să plece? Mă duceam eu să controlez.

IORDAN: Violare de domiciliu! Nu se poate! Sunt sigur că-i aduce singur! Am vorbit noi pe ocolite, da' ne-am înțeles!

CORNEL: Și ăsta e gelos pe tine! Te porți modest, la nivelul lui, și tot te urăște. Pentru că ai reușit în viață...

IORDAN: Să nu trezești invidia nimănui! Asta trebuie să fie preocuparea permanentă a celui care izbutește în viață și în funcție. Mai ales când izbutește în funcție, că funcția realizează și viața! Aici apare invidia, pe care nu e bine s-o zgândări în sufletele oamenilor. De-aia sunt necesare draperiile groase la ferestre și comportarea modestă. Că în viață, fiecare om are altă șansă!

CORNEL: Știu, tată! Am înțeles că, în viață, oamenii sunt înarmați cu un cuțit. Unii au doar un biet briceag, alții au o sabie Ninja. Între ei, stă o pâine mare, albă, rumenă! Și toți se reped să taie din ea. Ția cu briceagu taie o-nghițitură, abia se satură, ăia cu Ninja taie ditamai coltucu!

IORDAN: Fiecare după posibilități și necesități!

CORNEL: Și atunci, harșt, taie mai mult.

IORDAN: Să tai mai mult, da' să se vadă puțin! Că oamenii sunt răi! Dau cu legea în tine! Reclamă! Toarnă la poliție!

CORNEL: Știi ce vreau să aflu eu, tată? Cum să procedezi, ca să pui mâna pe sabie, și nu pe un amărât de briceag?

IORDAN: Frumoasă întrebare și venită la timp! Dragu meu, ca să pui mâna pe o Ninja și să tai coltucu, trebuie să înveți, cât mai bine, și cât mai repede, arta ghicitului.

CORNEL: În ce să ghicesc?

IORDAN: În ce vrei, numai să ghicești, întotdeauna, ce răspuns așteaptă șefu la întrebare. El te-ntreabă, tu te-ntrebi, mai înainte să-i răspunzi: ce răspuns i-o fi plăcând lui să audă? Trebuie să discerți între răspunsu adevărat și răspunsu dorit. Ca să descoperi răspunsu dorit, trebuie să te ferești, ca dracu de tămâie, de opinia personală. Opinia personală roade dragostea șefului, cum roade rugina tabla automobilului.

CORNEL: Adică nu suntem niciodată atât de puternici, încât să avem altă părere decât el?

IORDAN: Nu! El are, întotdeauna, cuțitu mai mare decât al tău!

CORNEL: Cu care poate să-ți taie un transfer...

IORDAN: Cu care poate să-ți taie o incompetență, o restrângere de activitate, găsește întotdeauna un motiv legal să te zboare! Și pâinea aia mare, și sabia sunt în mâinile lui! Trebuie să-i răspunzi în așa fel, încât să nu ridice niciodată sabia deasupra capului tău!

CORNEL: S-o țină-n teaca ei.

IORDAN: Bravo! Ai răspuns ca un bărbat cu experiență!

(Intră Tița.)

TIȚA: Vin! Ofițeru cu încă doi!

IORDAN: Și Tincu?

TIȚA: Tincu, nu!

IORDAN *(dând instrucțiuni)*: Nu recunoaștem nimic! N-am descoperit nici o lipsă.

(Intră Radu, urmat de Dude și Surdu, care rămân, cuminți, lângă ușă.)

RADU: Am revenit...

IORDAN: Vă așteptam, domnule căpitan!

RADU *(arătându-i pe cei doi)*: Domnule Iordan, îți prezint doi vechi prieteni. *(Cei trei se salută.)* Pofțiți încoace! Amândoi acești prieteni sunt exagerat de consecvenți în obiceiuri. I-am rugat, de multe ori, să-și mai schimbe modul de viață, dar ei, nu și nu, sunt mulțumiți de existența pe care o duc. "Vulpes mutare difficile est!"

DUDE: "Nemo sine crimine vivit!"

RADU: Ce surpriză plăcută! Toți vorbim latinește! Fericită împrejurare! Constat că sunt din ce în ce mai mulți cei care studiază această limbă, convinși că: "Vita sine litteris mors est!" (*Lui Cornel.*) Ai înțeles ce spun?

CORNEL: "Viața fără învățătură este moarte!"

RADU: Excelent! Și dumneata ești un latinist în devenire! Cu atâția latiniști de față, totul va merge rapid! (*Arătând hârtia de zece mii de lei.*) Această bancnotă a prilejuit plăcuta noastră întâlnire! Câinele a mirosit-o, s-a îndreptat spre locuința vecinului Tincu, mi s-a părut că intră în curtea lui, dar a pornit, brusc, fără nici o ezitare, spre locuința dumnealui. (*Îl arată pe Dude.*) Am dedus că bancnota, pe care am cules-o din această cameră, îi aparține, sau a avut-o în mână! (*Din spatele lui Radu, Iordan îi face semn lui Dude să nu recunoască.*) Unde ați fost aseară?

(*Iordan își arată sânul cămășii, sugerându-i răspunsul, pe care Dude-l pricepe. Cornel iese, discret, cu găleata cu apă, urmat de Tița.*)

DUDE: În sânul familiei.

RADU: Soția, copiii erau acasă?

SURDU: N-am soție și copii.

RADU: Aveți familie, dar nu aveți soție și copii! Cu cine locuiți?

DUDE: Singur.

RADU: În cazul ăsta, a sta în sânul familiei, înseamnă a sta în propriul dumitale sân!

DUDE: Exact!

RADU: Ești un familist excelent.

DUDE: Pentru mine, familia e sfântă!

RADU: Celula societății!

DUDE: Vorba asta nu mi-a plăcut niciodată!

RADU: Din cele spuse, reiese că ești propriul dumitale martor!

DUDE: Depinde la ce oră! După ora douăzeci, a venit la mine prietenu meu Surdu, aici de față!

RADU (*lui Surdu*): Dumneata, unde ai fost aseară, până la ora douăzeci?

(*Pe la spatele lui Radu, Iordan îi face semne ciudate, arătându-și mijlocul, sugerându-i că a fost în mijlocul familiei. Surdu*

pricepe, în cele din urmă.)

SURDU: În mijlocu familiei.

RADU: Între soție și copii.

SURDU: N-am copii. Numai nevastă. Da' e plecată! Și-a luat boarfele și...

RADU: Fiind singur acasă, înseamnă că erai în mijlocul propriului dumitale mijloc!

SURDU: Singur cuc.

RADU: Cunoști limba latină?

SURDU: Începător.

RADU (*ironic*): Păi, studiază, dom'le! Studiază!

SURDU: Mă străduiesc!

RADU: Străduiește-te, că merită. Latina dă mari satisfacții morale și materiale! (*Recapitulând, ca pentru el.*) Va să zică, erați acasă (*Arată spre Dude.*), în *sânul* familiei...

DUDE: În sân!

RADU (*arată spre Surdu*): În *mijlocul* familiei!

SURDU: În mijloc!

RADU: Foarte bine plasați. După care, la ora douăzeci (*Arată spre Surdu.*), dumneata te-ai smuls din *mijlocul* familiei dumitale și ai venit (*Arată spre Dude.*) în *sânul* familiei dumnealui!

SURDU: Exact!

RADU: După care, ce ați făcut?

DUDE: Am jucat șah.

SURDU (*în același timp cu Dude*): Am jucat table.

RADU: Șah sau table?

DUDE-SURDU: Și șah, și table.

RADU: Dar mai întâi?

DUDE: Șah.

SURDU (*în același timp cu Dude*): Table!

DUDE (*ca s-o îndrepte, se ia după Surdu*): Table.

SURDU (*din același motiv, o schimbă și el*): Șah!

RADU: Înseamnă că unul juca șah și celălalt table!

DUDE-SURDU: Exact!

RADU: Care juca șah?

DUDE (*arată spre Surdu*): El.

SURDU (*în același timp, arată spre Dude*): El.

RADU: Care juca table?

DUDE (*arată spre el*): Eu.

SURDU (*arată spre el*): Eu.

RADU (*pe tonul cel mai firesc*): Înseamnă că fiecare jucați, în același timp, și șah, și table.

DUDE-SURDU: Șable.

RADU: Se mai limpezesc lucrurile! (*Radu tușește și, imediat după el, tușesc, identic, Dude și Surdu.*) După ce ați jucat șah, table și șable, ce ați mai făcut?

DUDE: Am jucat tot timpul!

RADU (*lui Surdu, după ce-l studiază o vreme*): Dumneata suferi de parkinson?

SURDU: Nu.

RADU: Îți tremură mâna.

SURDU: Nu-mi tremură.

RADU: Îți tremură.

SURDU (*arată*): Tremur eu, tremură și ea. La parkinson, tremură numai mâna!

RADU (*observându-l*): Ai dreptate. Tremurați amândoi! De ce tremurați?

SURDU (*fâstâcit, nu știe ce să răspundă*): Explică-i tu, Dude, pe latinește!

DUDE: A avut friguri în armată. Din când în când, mai tremură. Văd că i s-a accentuat boala. O să-l duc la doctor!

RADU: Malaria a fost eradicată!

DUDE: Malaria, da, tremuratu, nu! Se tremură ca înainte de eradicare. (*Mărturisește pierit.*) Mi s-au tăiat picioarele.

RADU: Cum le simți?

SURDU: Parcă mi le-a dat un dușman, cu defecte de fabricație!

(Înfuriat de felul cum decurge ancheta, Iordan are un gest de exasperare și iese din cameră. Dude tușește scurt, apoi, imediat, Surdu și Radu.)

RADU: Știți ce nu înțeleg eu? Nu înțeleg cum a ajuns bancnota asta în această cameră, după ce a fost în mâna voastră! Dacă găsim o explicație plauzibilă, totul e-n regulă.

(Afară, oprește o motocicletă. Intră Tița.)

TIȚA: Domnule căpitan de grad mare, vă caută un domn cu motocicleta. Pofțiți până afară.

RADU *(celor doi)*: Mă scuzați, câteva minute!

(Iese. Tița vrea să-l urmeze, dar Surdu o prinde de braț.)

SURDU: Cheamă-l imediat pe bărbat'ătu aici! *(Ea vrea să protesteze, dar el îi face semn să tacă.)* Vorba!

(Tița iese, mânioasă.)

DUDE: Ai luat-o prea repede!

SURDU *(pornit)*: Merită și mai rău! Din cauza lor, am început s-aud iar scârțâitu ușii de la celulă! *(Tare, amenințător, după Tița.)* Că sunt plini de bani, și-ți aruncă tentațiile-n față! Când mă trezesc cu ele sub nas, ce să fac? Să le dau cu picioru? Sunt și eu un copil sărac!

DUDE: Liniștește-te! Suntem înghesuiți! Mai bine nu scăpai hârtia aia pe jos. De la bancnota aia, ni se trag toate.

SURDU: Tu ai scăpat-o! La tine acasă a venit javra aia de câine!

DUDE: Javră, cât un vițel?!

SURDU: Tot javră!

(Surdu se plimbă, nerăbdător, Dude, așteptând, își ia poza lui de orator și repetă: "Munca este scopu vieții!" Surdu face semn că Dude a luat-o razna, apoi își amintește propriile necazuri.)

SURDU *(cu amărăciune)*: Iar o să stau cu brațele sub cap, și-o să mă gândesc: acum, ăia de-afară beau câte-o halbă de bere rece!... se plimbă cu femeile la braț... se duc la un meci de box... știe să se cocoloșească la pieptu lor... *(Schimbă tonul.)* Și eu stau între patru pereți!... Îl ascult cum sforăie pe-ăla din patu de deasupra mea, în timp ce tu mă cauți pe-acasă, Poate mă cauți în fiecare zi, poate și de două ori pe zi... *(Îl privește pe Dude, continuă ironic.)* Cum te văd eu, mă cauți o dată pe săptămână!

DUDE: Iar ești gelos?

SURDU: N-am motive?

DUDE: N-ai! (*Visând, furat de amintiri.*) Știi ce bine gătește nevastă-ta! Și ce cămăși calcă! Artistă! Cum calcă ea... (*Se trezește, continuă răstit.*) Și tu umbli cu prostii!

(*Intră Iordan, agresiv.*)

IORDAN: Voi sunteți, mă? Care tâmpit a pierdut bancnota? Dacă nu știi să faci o treabă, nu te-apuci de ea, că nenorocеști oameni nevinovați!

SURDU (*Îl înfruntă*): Nevinovați?! Ascultă sfatu meu: nu te mai da mare! Tu ești de vină, că habar n-ai să-ți ascunzi banii!

DUDE: Prieteni! Lăsați cearta! Cearta atrage discordia, discordia atrage pedeapsa! Singură unirea, în fața acestui tânăr polițist, cam băgăcios, ne poate salva! Unirea! Dragostea curată! Sinceră! "Amor timere neminen verus potest!"

SURDU: Iar vorbești latinește? Vreți să mă-nfundați? Nu încercați, că nu vă merge!

DUDE: Am făcut un înțelept apel la prietenie! La dragoste! "Dragostea curată nu se teme de nimic!" Asta am spus!

SURDU: De ce n-o spui pe românește?

DUDE: Ți-am repetat de-o mie de ori: latina e limba profesiei! Nu sunt eu de vină, că tu n-ai fost în stare să-ți faci o cultură profesională! Taci și-ascultă! Semidoctule! Incultura aduce prejudicii oricărei cauze! (*Lui Iordan, în timp ce Surdu se plimbă furios.*) Cum ieșim din încurcătură?

IORDAN: Trebuie să justificăm mirosu hârtiei!

DUDE: Fă o presupunere!

IORDAN: Foarte simplu! Am cumpărat, și eu, și voi, căpșuni din piață.

SURDU: Ce-are căpșuna cu...

IORDAN: Eu am cumpărat pe la ora șapte, înainte de film. Voi ați cumpărat pe la șapte fără zece. (*Lui Dude.*) Tu ai plătit căpșunile cu bancnota de zece mii de lei. Peste câteva minute, am cumpărat și eu căpșuni, de la același negustor: un țăran! Când i-am plătit, țăranu mi-a dat rest hârtia de zece mii. Mi-a dat bancnota pe care o avea de la tine.

DUDE: De la ce negustor am cumpărat? Să nu ne contrazicem.

IORDAN: De la un țăran cu pălărie neagră și cămașă albastră. Jumătate dintre țărani au pălării neagre și cămăși albastre! Ai priceput?

DUDE (*cu admirație*): Ai dreptate, Surdule! E profesionist!

SURDU: Numai că lucrează în alt domeniu: în domeniu de stat.

DUDE: Cum explică el, scăpăm!

IORDAN (*îl trage de rever*): Scăpăm, da... facem pe din două!

SURDU (*revolta*): Adio! Noi muncim și tu vii la de-a gata? Să fii bucuros că scapi fără pârnaie!

IORDAN: Tu ai muncit?!

DUDE: Am riscat! Cine mai riscă, azi, fără să câștige gras?

IORDAN: Eu am muncit! Cu palmele astea, am câștigat tot. Am făcut zeci de controale! Am descoperit sute de evaziونيști fiscali. De-asta m-au avansat. Eram inspector la Administrația Financiară și m-au transferat la Comerțu Exterior! Să-ți arăt decorația pentru merite în serviciu?

SURDU: Decorație pentru viteza îmbogățirii, nu ți-au dat?

IORDAN: Am strâns leu cu leu. Mașina de-afară, toată lumea știe, nu-i a mea. Mercedesu mi l-a împrumutat un unchi!

SURDU: Cunoaștem problema! Și toate boarfele astea? Statuile! Mobila!

IORDAN: Câteva lucruri, după o viață de muncă!

(*Intră Tița, aude ultimele lui cuvinte.*)

TIȚA: Moștenire!

DUDE: Surdule, lasă rechizitoriu! Cazu trebuie rezolvat prietenește!

IORDAN: Cine câștigă, dacă intrăm cu toții la apă?

TIȚA (*tânguindu-se*): Suntem săraaaaaci!

IORDAN (*răsti*): Taci din gură!

TIȚA: Vreți să ne lăsați fără nimic?

IORDAN: Merităm, măcar jumate...

SURDU: Nu dau nimic!

TIȚA: Ne tocmim, pe banii noștri?

DUDE (*escroc rafinat*): S-ar putea să fie o neînțelegere! Din punctu de vedere al filozofului Kant, nu știm niciodată dacă există, cu adevărat, ceea ce credem că ne aparține! (*Tița îl urmărește cu gura căscată.*) Poate că banii erau o plăsmuire a simțurilor voastre, care

doreau să aibă această sumă! Între noi și realitate se interpun, ca o barieră, simțurile, și ele ne pot juca tot felul de renghiuri. Uneori ne mint! Dacă s-a întâmplat asta și cu suma pe care pretindeți că ați avut-o?

SURDU: E o nenorocire să furi cu un intelectual: nu mai știi dacă ai furat ceva, sau ți s-a părut doar!

TIȚA (*nedumerită*): Eu vorbeam despre banii noștri!

DUDE: Și eu, tot despre ei vorbeam, din punctu de vedere al filozofului Kant, pe care-l citesc seara, când privesc la televizor. Dacă milioanele alea erau o plăsmuire a simțurilor voastre?

IORDAN: Îți bați joc de noi?! Umbli cu glume de prost-gust?

DUDE: Nu sunt eu de vină că dumneata ești incult. Eu am studiat un an filozofia și-am învățat că un obiect este și nu este, în același timp! Al vostru nu mai este!

IORDAN: Adică, hocus-pocus, dispare?

DUDE: Asta-i filozofia! Dacă nu mă crezi, îți dau broșura s-o citești! Pe mine m-a ajutat în viață!

SURDU: Explică-i mai pe scurt, Dude, că nu mai vede nici un chior!

DUDE: Pe scurt, banii sunt la noi, filozofia la tine! Clar?

SURDU: Noi am riscat!

IORDAN: Eu n-am riscat? Mie mi-au venit pe tavă? Am tremurat zi de zi și ceas de ceas! Mi-am făcut o reputație proastă: internă și externă! Crezi că eu nu știu ce părere au despre mine toți contrabandiștii ăștia, care-mi bagă plicu-n buzunar? Cât mă disprețuiesc? Am strâns un munte de dispreț, până am agonisit cutia aia mare de bani!

SURDU: Fiecare cu riscu lui!

TIȚA: Femeile visează să se-mbrace elegant! Să iasă în lume, la un spectacol! Să fie văzute! Admirate! Degeaba ai lucruri, degeaba ai bani, dacă nu te bucuri de nimic! Parcă nu-i ai! (*Cu mare tristețe*.) Dumneata crezi că viața mea e frumoasă? Că mă bucur de ceva? Nu știu decât să strâng, și să strâng, și să strâng... Sunt în pragu bătrâneții și, dacă mă-ntrebi ce-am făcut, toată viața, nu știu ce să-ți spun; decât că am pus ban lângă ban și-am tremurat de frică. (*Plânge*.) Și dumneata vrei să-mi furi toată viața! Pentru că banii ăștia, și lucrurile astea sunt viața mea! În ele sunt băgați anii tinereții mele! Nu se cade să fii atât de rău...

DUDE (*impresionat*): "Nec sunt beati quorum divitias nemo nevit!"

TIȚA (*suspînând*): Eu nu știu latinește!

DUDE: "Nu sunt fericiți cei ale căror averi nu le cunoaște nimeni!"

(*Enervat, Iordan iese din cameră.*)

TIȚA: Romanii ăștia au fost grozavi.

DUDE: Da, doamnă, un popor deosebit de înzestrat. Au făcut de toate: și bune, și rele! Și despre toate s-au pronunțat adecvat! Pentru că erau foarte inteligenți! Aveau o inteligență vie, foarte potrivită profesiei noastre. Cei din nord, suedezii, finlandezii, nu pun mâna, doamnă. Nu sunt dotați, de la natură, pentru profesia asta grea. Și eu, când m-am apucat de ea, m-am întrebat: "Dude, ai calitățile necesare?" (*Se prezintă, elegant, Tiței.*) Dude este numele meu. (*Se apleacă, să-i sărute mâna, și rămâne strâmb, dând un mic tipăt de durere. Surdu intervine calm, îi pune genunchiul în spate și-l îndreaptă. El continuă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Curtezan experimentat, un pic "gaga", el își așază brațele pe umerii Tiței, privind-o seducător. Tița rămâne hipnotizată, poate că și fericită. Nu simte că Dude, de fapt, vorbindu-i seducător, îi deschide clipsul colierului, i-l ia și, cu un gest lent, i-l dă, în spate, lui Surdu, care a priceput ce face și a venit la "primire". Cu aceleași gesturi liniștite, îi scoate cerceii și, în punctul culminant, îi trage jacheta, ca o vestă, pe care o poartă peste rochie. Vesta e prinsă pe umăr cu două capse, care se desprind ușor. Dezbrăcată, furată, Tița îl privește fericită. Surdu pune vesta și bijuteriile în sân, apoi se duce și își toarnă un pahar de băutură bună.*) "Da, Dude, mi-am răspuns, ai toate calitățile! Mintea îți merge, ești iute de mână, miroși proștii de la distanță. Ar fi păcat să nu exploatezi aceste daruri primite de la natură!" Eu, doamnă, sunt naturist! Cred în natură mai mult decât în orice altceva! Cu mine, natura a fost prea generoasă, ca să-ndrăznesc s-o neg! De aceea, îl citesc pe Kant, da' cred în Darwin! Broșura cu Darwin a fost mai convingătoare, că explică pe-nțelesu omului!

SURDU: Te-am văzut făcându-ți cruce!

DUDE: Numai la-nghesuială! Când ești la mare înghesuială, apelezi la oricine!

(*Intră Iordan, îngrijorat.*)

IORDAN: Vine!

DUDE: Să uităm tot ce ne desparte! Unire! Dragoste! Înțelegere! Numai prin ele supraviețuim!

(*Intră Radu. Tița, în toată scena care urmează, plutește, încă, sub impresia "sensibilității" lui Dude. Îl soarbe din ochi pe pungaș, păstrând pe față un zâmbet fericit.*)

RADU: Ei, cum stăm? S-au lămurit lucrurile?

IORDAN: Da, domnule căpitan. E foarte simplu!... Eu am cumpărat căpșuni din piață!

DUDE: Și eu am cumpărat căpșuni din piață!

RADU (*înțelegând jocul*): Pricep! Ați cumpărat de la același negustor!

IORDAN-DUDE: Același!

RADU (*lui Dude, punându-i degetul pe piept*): Dumneata i-ai dat negustorului bancnota de zece mii!

DUDE: Exact!

RADU: Dânsul a primit bancnota. Aceeași.

IORDAN: Exact! Am primit-o rest!

RADU (*lui Surdu, prinzându-l de umeri*): Așa a fost?

SURDU: Exact așa!

RADU: Ce simplu era, și câtă bătaie de cap ne-a dat! E foarte logic. Și era gata-gata să cred că sunteți prieteni și v-ați împrumutat de bani.

IORDAN (*ușor jignit*): Prieten cu ei? E prea mult!

RADU: Cunoștințe!

IORDAN: Din vedere.

DUDE: Din piață.

RADU: Notez explicația asta importantă și... (*Își caută stiloul prin toate buzunarele, nu-l găsește, pricepe ce s-a întâmplat, se duce la Dude, îi bagă mâna în buzunarul dinăuntru al jachetei, își ia stiloul, constată firesc.*) L-am uitat la dumneata.

SURDU: Adineauri...

RADU: Mi se-ntâmplă, de multe ori, să-mi uit obiectele prin buzunarele prietenilor. (*Schimbă tonul glumeț.*) N-ai mai fost niciodată în camera asta?

SURDU: Nuuu! Ce să caut eu aici?!

RADU: Asta mă-ntreb și eu: ce să cauți aici, dacă nu sunteți prieteni. (*Bagă mâna în sânul lui Surdu, scoate jacheta Tiței. Calm și fără nici un comentariu, i-o înapoiază. Tița constată, abia acum, că a fost furată, îl seceră cu privirea pe Dude.*) Nu vă cunoașteți, măcar?

SURDU: Din vedere, de la piață!

RADU: A, da! Faceți târguielile la același negustor de căpșuni! (*Se apropie de Surdu, îi arată că are un nasture lipsă la bluză. Cât îi vorbește, stă cu palmele pe propriile lui buzunare.*) Ți-ai pierdut un nasture!

SURDU: Trebuie să-i schimb pe toți! Nasturi de metal, cu modelu ăsta, n-am mai văzut. Și nu știu unde l-am pierdut.

RADU (*scoate nasturele, i-l oferă*): Îți spun eu unde l-ai pierdut: în camera asta! Fii mulțumit că am ochiul bun și l-am văzut. Nu mai trebuie să-i schimbi pe toți. (*Arătându-l pe Dude.*) Pe noi, vă rog să ne scuzați, câteva minute. Însoțește-mă până afară! (*Lui Surdu.*) Dumneata ne aștepți aici. Nu întârziem mult. De acord?

SURDU: Aștept!

RADU (*Țițe*): Doamnă, până revenim, vă rog să-i coaseți acest nasture. Îl recunoașteți, sper! Dânsul este norocosul proprietar! (*Lui Dude, protocolar.*) După dumneavoastră!

(*Dude iese, mergând ca un om amețit. Radu îl urmează.*)

SURDU: Ușa pușcăriei este larg deschisă! Intră, Surdule, pentru un nou concediu! Mai lung! Concediu de recidivă! (*Răstit, lui Iordan.*) Nu ți-e rușine, să ții atâția bani în casă? Nu știi că există bănci? Cine-ți dă dobândă, dacă păstrezi banii ascunși în cutii? Mi-ai aruncat ispita-n față! (*Schimbă tonul.*) Vă torn! Să intrați și voi o dată cu mine!

IORDAN: Stai, dom'le, nu-ți pierde firea!

SURDU: Altceva, nu mai am de pierdut. Poate urma! Da' n-am cum să mi-o pierd, că stă ăla cu javra la poartă! Știu unde vrea să mă ducă!

IORDAN: "Sapientia ars vitae est"! "Înțelepciunea este arta vieții!", ne învață latinu!

SURDU: Ia mai dă-l dracului și pe-ăsta! El nu intră la pârnaie, ca mine! M-am săturat de-atâta latină! O fi bună, când nu te paște pușcăria!

TIȚA: Mai încet! Se-aude în stradă!

SURDU: Ce v-aș face eu! Toată averea țării s-a scurs pe lângă voi! Numai cine nu vrea, nu jefuiește țara asta! (*Iordan vrea să protesteze.*) Gura! Sunt furios! Abia am ieșit de-"acolo" și, din cauza ta, o să mă văd iar în costum reiat, cum zice Dude! Pentru o sumă ca asta...

IORDAN: De ce să recunoaștem suma? Recunoaștem câteva sute de mii de lei. N-a găsit dolarii. Orice om poate avea, în casă, două-trei sute de mii de lei!

SURDU: Trei sute de mii!

IORDAN: Cinci sute de mii!

SURDU: Cinci sute sau cinci milioane, pentru mine este tot una! Eu tot acolo mă-notrc. Da' o să vii cu mine! O să mă-nveți și pe

mine limba latină, că timp de studiu, o s-avem destul! Ajungem academicienii! Savanții!

TIȚA (*intervine*): Ne înapoiați măcar două sute de mii de dolari și tacâmurile de argint!

SURDU: Tacâmurile?

TIȚA: Vă rog! N-am apucat să mâncăm niciodată cu ele!

SURDU: Zgârciți!

TIȚA: Sunt tacâmuri istorice! Nu te purta urât cu noi. Nu ți-am făcut nici un rău! Sunt zestrea fetei! Vrem s-o mărităm. (*Strigă.*)

Nuța! Nuța! Vino, te rog!

(*Intră Nuța. Surdu o privește cu interes.*)

NUȚA (*privindu-l de sus pe Surdu*): M-ai chemat, mamă?

TIȚA: Spune-i și tu că sunt tacâmurile tale. Roagă-l să ni le înapoieze!

NUȚA: Să-l rog?! Pentru lucrurile noastre? Îl dau pe mâna poliției!

SURDU (*râde amuzat*): Aș vrea s-o văd și pe-asta!

TIȚA: Nuța, mamă! Vorbește frumos cu dumnealui!

NUȚA: Să-i vorbesc frumos?! Un hoț!

SURDU: Profesionist care-nfruntă viața! Nu manglitor care-ți vâă mână-n buzunar, când te prinde la ananghie! Nici în branșă, n-am suferit șuții de buzunare! Ce-ar fi să spun că bancnota ți-am dat-o mită, că așa a ajuns aici?

IORDAN: Domnule! Mergi prea departe! Te dau afară din casă și nu recunosc nimic!

SURDU: Și nasturele? Cum a ajuns nasturele ăsta aici? (*Îl oferă Tiței.*) Te rog să mi-l coși! (*Tița ia ață și ac și îi coase nasturele la bluză, în timp ce Surdu vorbește.*) Eu anunț poliția, domnișoară! Am cu ce să vă dau în gât! Mă iei de sus, în loc să vii lângă mine, recunoscătoare? (*Tița îl înțeapă.*) Ah! Dumneata mă înțepi intenționat? Nu-i nevoie să-l coși prea tare. Îmi schimb curând îmbrăcămintea. Aia nouă are nasturii prinși cu sârmă! (*Cu necaz.*) Mai bine-i legam și pe-ăștia cu sârmă! (*Răstit, lui Iordan.*) Dacă vrei să scăpăm, explică-mi cum a ajuns nasturele de metal aici. Asta, dacă-mi explici, suntem salvați. Explică-mi și pe latinește, numai să fii convingător!

(*Intră Cornel.*)

IORDAN: Și eu îmi bat capu să găsesc o explicație. E întrebarea cheie. Prieteni nu suntem, cunoștințe nu suntem, pe fata mea n-o cunoști, pe Cornel...

SURDU: Stai! Porumbel ți-a ieșit din gură! (*O privește lung pe Nuța.*) Pentru ea am venit! Pe ea o cunosc și voi habar n-aveți! O iubesc și mă iubește. Adică suntem combinați. Fără știrea voastră, intram la ea pe fereastră!

(*Surpriza propunerii e așa de mare, că nimeni nu-l întrerupe, până se aude strigătul Nuței, disperată.*)

NUȚA: Tată! Cornel!

TIȚA: Nu ți-e rușine? Ai ridicat ochii la fata mea?

IORDAN: Mizerabilule!

CORNEL: Dacă te legi de sora mea, nu ieși întreg de-aici!

(*Toți se apropie, amenințatori, de el.*)

SURDU: Altă posibilitate nu există! (*Lui Iordan.*) Vrei pușcărie? (*Tiței.*) Îți convine să rămâi singură, vreo cinci ani? (*Lui Cornel.*) Te grăbești să scapi de ei, ca să moștenești mai repede toate astea? (*Nuței.*) De ce faci pe jignita? Nu sunt un bărbat de care să-ți fie rușine. Când ai tăi erau plecați de-acasă, eu veneam aici, la giugiulit!

(*Cornel îl pocnește. Se încaieră. Bătându-se, Cornel repetă, furios: "Te legi de sora mea? De reputația ei?" Iordan îi desparte.*)

IORDAN: Ești nebun? Cum poți să propui așa ceva?

CORNEL: Îl schilodesc!

TIȚA: Să nu te-atingi de reputația fiicei mele!

CORNEL: Îl omor!

SURDU: Vă mai zic una, ca să vă iau mau de tot! Dacă îmi dau drumu la gură și vorbesc despre punga de bijuterii, din fundu lăzii? Am lăsat-o la locu ei, neatinsă, ca să mă-ntorc singur s-o iau, Dude-i lacom, vrea peste jumate, că știe latinește!

IORDAN (*șoptit, speriat*): Nu știi nimic, nu știi nimic!

SURDU: E? Vi s-au lipit buzele! Ați priceput că în închisoare n-o să vă fie bine? În în-chi-soa-re!

NUȚA: Tată! Ce vrea ăsta? Despre ce vorbește?

CORNEL (*Nuței*): Nu știi tu, ești prea mică!

NUȚA: Ne amenință și voi tremurați de frica lui?! Tată, dumneata tremuri în fața unui borfaș?! Cine ești dumneata, și cine este el? De ce admiți să mă jignească?... (*Disperată.*) Doar nu ți-e teamă de el?! Dumneata ești cineva, în orașul ăsta! Respectat. (*Lui Surdu.*) Să-ți arăt de câte ori a scris ziarul local despre tata?

SURDU: Și despre mine a scris, în "Evenimentu zilei". Mai bine tăcea! După ce-a scris, am intrat în vacanță prelungită!... Nu

pricepeți că ne amenință închisoarea? (*Nuței, răspicat.*) Închisoarea, domnișoară! Pe toți! Pe toți! (*Îi privește pe rând.*) Ați amuțit! Cred și eu! (*Lui Iordan.*) Imaginează-ți ce bine o să-ți stea în boxa acuzaților! Cu prietenii veniți să te vadă în costum reiat, cum zice Dude! Reputația dumitale de om serios o să se cam șifoneze! (*Lui Cornel.*) Vei fi și tu la tribunal. La fel de stimat! O să depui ca martor! (*Nuței.*) Și dumneata, domnișoară, vei fi martoră în acest proces! N-o să mă mai privești de sus, ca acum! (*Răstit.*) N-ai motive, domnișoară, să mă privești așa!

NUȚA (*izbucnește în plâns*): Îngrozitor! (*Vrea să iasă. Surdu o prinde de braț.*) Lasă-mă!

SURDU (*Lui Iordan*): Spune-i să rămână! (*Îi dă drumul.*) Adică, poți să pleci! Eu am mai fost pe-acolo, sunt învățat. Ce-o să faceți voi, oameni onorabili! Cum o să te simți dumneata, care te-ai plimbat prin toată lumea! Celula o să ți se pară și mai mică!

(*Nuța vrea să plece. Iordan o oprește.*)

IORDAN: Nuța!

NUȚA: Tată! Vrei să rămân?! (*Iordan își coboară privirea.*) Sunt cea mai umilită fată din lume! (*Arată obiectele din cameră.*) Toate astea, nu vor șterge, niciodată, amintirea de-acum! La ce sunt bune, dacă și-un individ ca ăsta își permite să mă jignească?

IORDAN (*ezită*): E... un simplu joc, în fața ofițerului de poliție! După aceea, totu va intra în normal!

NUȚA: Tu, mamă, ce spui! (*Tița se uita la Iordan.*) Ce vor spune colegii... vecinii... despre mine, nu te interesează! (*Lui Cornel.*)

L-ai bătut pe Victor numai pentru că a îndrăznit să-mi spună un cuvânt necuviincios.

TIȚA: Salvăm lucrurile tale! Pentru tine le-am strâns.

NUȚA: Cu prețul ăsta? Nu-mi trebuie nimic!

TIȚA: Te rog, mamă! E munca noastră! Mai întâi m-am speriat și eu... da' tata are dreptate. E vorba de munca noastră. N-arată rău! Vreau să spun că n-o să-ți fie rușine... E un bărbat tânăr...

NUȚA: Dumneata îmi spui asta?

TIȚA: Trebuie să salvăm ceva!

NUȚA: Vrei să mă umilesc în fața lui?! (*Surdu zâmbește, satisfăcut.*) Bine, mamă! Sunt un copil ascultător! (*Se duce lângă Surdu.*) Mă simt foarte bine lângă el! (*Lui Surdu.*) Te rog să fii drăguț cu mine! Dacă vrei, rămânem împreună toată viața!

TIȚA: De ce ne chinuiești?

NUȚA: E un bărbat foarte plăcut! Realizăm două probleme deodată: salvăm lucrurile și îmi găsesc bărbatul mult visat.

TIȚA: De ce ne chinuiești?

IORDAN: Te rog, Nuța, să fii rezonabilă! E o situație disperată...

TIȚA: Vrea să ne chinuiască!

IORDAN: În asemenea clipe, se cuvinte să ne arătăm atașamentu unu față de celălalt! Cornele! Explică-i și tu! Sunteți frați! Vă iubiți! Pe tine o să te înțeleagă mai bine... Spune-i părerea ta!

CORNEL (*cu privirea în pământ*): Nu putem justifica dolarii. O să ni-i confiște... Să nu crezi că-mi vine ușor... Poate că merită să încercăm ceva, ca să-i păstrăm!

NUȚA (*se lipește de Surdu*): Fiți liniștiți! Sunt fericită lângă el! (*Surdu o prinde cu brațul pe după umeri, privindu-i victorios și rău pe ceilalți*.) Mă socotesc o femeie norocoasă.

(*Afară, se aude Tincu.*)

TINCUL: Vecine! Unde ești? (*Până să-l întâmpine Iordan, Tincu intră, arată o cutie.*) Uite cutia de rahat, în care-mi țin pensia. Numai cinci mii de lei. Bani mei, până la pensie! Jur!... (*Dă cu ochii de Surdu.*) Hoții! Țasta-i hoțu! L-am văzut eu fugind! Avea cutia cu tacâmuri sub braț!

IORDAN: De el vorbeai dumneata? (*Râde.*) Nu e hoț, vecine!

(*Surdu o strânge la piept pe Nuța.*)

TIȚA: Poate așa... că a furat inima fetei!

TINCUL: Cum, vecină, Nuța și dumnealui...

TIȚA: I-a venit și ei rândul! Are vârsta! Noi o tratam ca pe-o fetiță, și ea pune la cale logodna...

TINCUL: Asta era?! (*Nuței.*) Să te ferești tu de mine! (*Lui Surdu.*) Și dumneata, te vād om în toată firea, să fugi așa?... Să vii aici pe furiș! Trebuie să ai curaj: "Tată socrule, o vreau!" (*Se îndreaptă spre Tița, să-i vorbească. Surdu, din spate, îi fură o bancnotă din cutie.*) Ce-o să se mai mire vecinu Cristescu, și madam Mușat, și doamna Firescu, și domnișoara Ciupe, și nașu Guțu, și madam Ilie...

IORDAN: Cine te obligă să-mprăști în tot cartieru?

TINCUL: Păi, o bucurie ca asta...

IORDAN: Așteaptă, să se facă mai întâi logodna. Până atunci, să nu vorbești nimănui!

TINCUL: Dacă nu vrei să vorbesc... tac! (*Lui Surdu.*) Da' ce aveai sub braț, când fugeai? Aș fi jurat că era cutia de tacâmuri.

IORDAN: Lasă, vecine, investigațiile! Treaba lui ce avea sub braț! S-a lămurit misteru cu hoții?

TINCUL: S-a lămurit.

IORDAN (*autoritar*): Atunci, du-te acasă! Vezi-ți de treabă!...

TINCU (*îi arată cutia în care își ține pensia*): Și cu asta, cum rămâne? Nu sunt în ea decât cinci mii de lei! (*Privește în cutie.*) Nu mai sunt cinci! Atâția erau!

IORDAN: Nu sunt, nu sunt! Înseamnă că m-am înșelat.

TINCU (*cu regret*): Dacă nu te-nșelai, ehe! Jur că făceam pe din două!

(*Afară, oprește o mașină. Tița privește pe fereastră.*)

TIȚA: Au venit!

TINCU (*curios*): Cine, vecină?

IORDAN: Ce te interesează pe dumneata? Niște rude! Cornel! Dă-l afară!

SURDU: A sosit vărul meu!... Hai, șterge-o!

(*Intră Radu și Dude. Tincu se ferește după mobile, nu iese.*)

IORDAN (*înghesuindu-l pe Tincu*): Pleacă, mă, acasă!

RADU: Sper că n-am întârziat prea mult!

TINCU: Și pe dumnealui îl cunosc!

(*Tincu nu apucă să spună mai multe că, dintr-un gest, Cornel îl aruncă afară din casă.*)

RADU (*îl arată pe Dude*): Trebuie să vă spun că noi ne-am lămurit...

TIȚA: Și noi, domnu ofițer de grad mare!

RADU: Căpitan, căpitan! Și dumneavoastră?!

TIȚA: Nuța noastră a crescut!... Noi, părinții, că e copil... că e mică... și uite că ea se îndrăgostise...

RADU: De cine?!

TIȚA: De dumnealui! Noi plecam de-acasă... la un prieten... la un film... la piață... și el venea la noi, pe furiș. (*Radu și Nuța se privesc, fata își lasă ochii.*) Acum, că s-au dat în vileag... ne-a cerut mâna... O căsătorim...

RADU: Dumnealui... logodnic?! (*Lui Surdu.*) Păi, parcă erai...

SURDU (*îl ia vorba*): Nu mai sunt! Adică, vreau să spun că sunt în divorț. Nu v-am mărturisit că a șters-o de-acasă?

IORDAN: Ești însurat?

SURDU: Am fost! Sunt despărțit. (*Lui Radu, luând-o de umăr pe Nuța.*) Ne iubim. Lângă ea, vreau să-mi refac viața!

RADU: Nu știu, domnișoară, dacă e cazul să vă felicit! Să nu fie prea devreme.

NUȚA: Nu e... (*Jordan o prinde imediat de braț, ea continuă, resemnată.*) Nu e prea devreme...

RADU: Trebuia să-mi închipui. Mi-ai mărturisit dorința de a fi independentă... Nu bănuiam că totul e aranjat. (*Nuța se întoarce cu spatele la el, se trezește cu fruntea pe pieptul lui Surdu.*) Nu mă surprinde că ai făcut o taină din această dragoste. Dacă n-aș fi în exercițiul funcțiunii, mi-aș permite să-ți spun mai multe. Dar noi, numai când dormim, nu suntem în exercițiul funcțiunii! (*Se îndreaptă spre Jordan.*) Încep să pricep cum a ajuns nasturele aici.

IORDAN: E al lui. Venind mai tot timpul prin casă, l-a pierdut. Așa se explică...

RADU: E limpede... Foarte limpede... Se pare că totul se termină cu bine! (*Se duce la fereastră și se adresează cuiva de afară.*) Dă-mi, te rog, pachetele alea! (*Cineva îi dă un pachet.*) Cutia cu tacâmuri! (*Tiței, arătându-l pe Dude.*) Era la dânsul! (*Pune pachetul pe masă.*) Paguba a fost recuperată!

SURDU (*izbucnind, lui Dude*): Tâmpitule!

DUDE (*explicând*): "Ita lex scripta est". Așa prevede legea! Are ordin de percheziție! Când e treaba legală, nu mă opun!

RADU: Foarte frumos, Dude! (*Lui Surdu.*) Legea e lege! De ce te superi! (*la de la cel de-afară un alt pachet, se adresează lui Jordan.*) Aici sunt cei cinci sute douăzeci de mii de dolari! Îi pusese într-o cutie de țigări. Nu știu de ce, aproape toți ascund banii în bax-uri de țigări. Câinele ne-a dus drept la ei. (*Jordan vrea să ia bax-ul, dar Radu îl oprește.*) Corpus delicti! (*Îi dă o hârtie.*) Semnați declarația că sunt ai dumneavoastră... El a semnat! (*Îl arată pe Dude.*) A recunoscut!

(*Jordan semnează, Radu înapoiază pachetele celui de afară.*)

SURDU: Imbecilule! Ai luat și partea mea de bani, să-i ascunzi tu bine!

DUDE: Nu se mai putea face nimic! Eu, domnule căpitan, regret fapta și mă căiesc! (*Arătându-l pe Surdu.*) Și el! (*Lui Surdu.*) Căiește-te, mă!

SURDU: Mă căiesc, domnu căpitan! Vă rog să consemnați în procesul-verbal: "Inculpatu Surdu s-a căit!"

RADU: Dacă recunoști, și te căiești, consemnez!

SURDU: Recunosc și mă căiesc!

RADU: Atunci, e bine. Înseamnă că sunteți doi oameni serioși!

(*Încurajat de cuvintele lui Radu, Dude scoate foile de hârtie din buzunar, își ia poza lui de orator și rostește, grav, ceea ce a repetat de mai multe ori.*)

DUDE (*citind*): "Munca este scopu vieții!" (*Reia pe alt ton.*) "Munca este scopu vieții!"

RADU: Ce-i asta, Dude?

DUDE (*arătându-i textul*): Titlu conferinței pe care urmează s-o țin la "Asociația Foștilor Infractori", al cărui președinte am onoarea să fiu! Vă rog să rețineți că am preocupări educative!

RADU (*râde*): Cum să nu te rețin, Dude! Numai că o să amâni puțin conferința. Anunțăm noi la "asociație" că mai ai de scris paragrafu despre căință.

SURDU (*răutăcios, Nuțel*): Trebuie să amânăm puțin logodna! Imaginează-ți că sunt un navigator solitar, și am plecat cu o corabie în juru lumii! O călătorie ca asta durează... (*Privește întrebător spre Radu.*) Vreo cinci ani?!

RADU (*Nuțel*): E bine că nu m-am grăbit cu felicitările! Totuși, cât timp face el înconjurul lumii... vreo șase ani... dacă apare un om de ispravă, nu ezita să-l uiți pe navigatorul ăsta. (*Nuța fuge din cameră.*)

TIȚA: Nuța!

(*Cornel vrea să iasă după ea, Radu îl oprește.*)

RADU: Las-o! (*Continuă trist.*) "Errando discitur!" (*Lui Cornel.*) Ai înțeles ce-am spus?

CORNEL: Din greșeală învățăm!

RADU: Adevărat! Pe toate le știau romanii! (*Lui Iordan.*) Va trebui să veniți cu noi, să dați o declarație! Să răspundeți la câteva întrebări!

(*Iordan se uită disperat la Cornel, la Tița.*)

DUDE: "Abyssus abyssum invocat!" Așa e! O greșeală atrage altă greșeală și, fără să-ți dai seama, trăiești numai în greșeală!...

RADU: Acum, să mergem!

SURDU (*cabotin, brusc "recuperat", face un pas înainte și ia inițiativa*): Coloană! Cu cântec înainteee... marș!

RADU: Ce să cânte, Surdule?!

SURDU: Marșul plimbării de fiecare zi: "Așteaptă-mă, mândra mea!" Dă tonu, Dude! Tu dădeai cel mai bine tonu!

RADU: Așa e, Dude?

DUDE: Am ureche muzicală. Aș fi ajuns un mare chitarist, da' n-am avut timp să exersez. (*Scoate din buzunar un diapazon, îl lovește, cu eleganță, de masă și, ascultând sunetul, repetă, până găsește tonul exact.*) Mândra... mândra... mândra mea... (*Către Surdu.*) Așteaptă-mă, mândra mea... Un, doi... și!

DUDE–SURDU (*cântă*):

Așteaptă-mă, mândra mea,
Pedeapsa mi-o va scurta!
Nu te ține cu-alt bărbat,
Că mă-ntorc recuperat.

(Cântând, cei doi ies. Se vor auzi, din ce în ce mai departe. Radu îl privește semnificativ pe Iordan, îi arată să pornească după cei doi. Cu fruntea plecată, Iordan iese. Radu îl urmează. Tița a rămas cu mâna la gură, Cornel a împietrit. La fereastră, apare Tincu, privește îngrozit, fuge strigând.)

TINCU: Nenorocire! Madam Mușat... doamna Firescu... domnișoara Ciupe... nașu Guțu... madam Ilie... Nenorocire la Iordan! Nenorocire!

(Cortina coboară, în timp ce Tincu țipă, informând vecinii. În cameră, Nuța, Tița și Cornel au rămas nemișcați, incapabili de cea mai mică reacție.)

– Sfârșit –

BOALĂ INCOMPATIBILĂ

– comedie –

PERSONAJELE:

(în ordinea cuvântului):

VEVE
DIDINA
DORA
MAESTRUL
PELIN

PARTEA I

(*O cameră obișnuită. Veve stă în genunchi, în fața unei icoane agățate pe perete și se roagă. E furios.*)

VEVE: Doamne, Tu, care le știi pe toate, învață-mă cum s-o omor, fără s-o doară! Merită să-i fac de petrecanie, da' sunt un prost și nu vreau să se chinuiască! Ea habar n-are de suferința mea! "Te doare? Să te doară, dacă ești prost!" Știi, Doamne, de câte ori m-a insultat așa? "Să te doară, dacă ești prost!" Adică să mă doară sufletu! Că asta-i mărturiseam că mă doare: sufletu! (*Scoate un sunet nu prea elegant.*) "Mă doare-n cot de sufletu tău!" Auzi, Doamne, unde-o doare? Că zice cot și se gândește la altceva. Sfătuiește-mă, Doamne, cum să procedez! Acum sosește și nu știu cum s-o trimit la Tine! Pe la ora asta, îi dă drumu nenorocitu ăla, să vină acasă. O călărește de la cinci la șapte, și, la șapte, apare, proaspătă și neprihănită, lângă mine! "Ni-ni-ni, am sosit, iubițel, ce să-ți dau să mănânci? Întâi mâncăm, și pe urmă... sau întâi pe urmă și apoi mâncăm?" E flămândă tot timpul, n-o satură nici un regiment de vânători de munte! Cei mai antrenați soldați! S-o strâng de gât? Am văzu în filme, ce ușor o mierlește unu strâns de gât. Hâc! și gata. Da' o doare, Doamne? O doare? Spune-mi Tu! S-o arunc pe fereastra? S-o otrăvesc? Răspunde-mi! Eu sunt credincios, nu-ți ies din cuvânt! Cum mă sfătuiești, așa fac! (*Se aude Didina, afară, descuind ușa.*) A sosit! Zi-i repede, Doamne, că e la ușă. Nu știi ce sfat să-mi dai? Atunci, mă descurc singur. Tu doar să-mi ierți păcatu!

(*Intră Didina, pendula bate ora șapte.*)

DIDINA: Te sărut, iubitu!

VEVE (*aparte*): Exact ora șapte! (*Reproș.*) Știi cât e ceasu?

DIDINA: Ora șapte fix!

VEVE: Ce-ai făcut până la ora asta?

DIDINA: De la cinci la șapte mă distrez prin oraș!

VEVE: Nu vrei să mă informezi și pe mine cum te distrezi?

DIDINA: Privesc vitrinele, probez lucruri frumoase... (*Oftează.*) Mă gândesc că, odată și-odată, voi putea să le cumpăr! Îmi procur mici plăceri.

VEVE: Mici. (*Arată.*) Atâtica!

DIDINA: Pentru mai mari, n-am posibilități. De când sunt cu tine.

VEVE: Doar plăceri mici! (*Sinistru.*) Ei bine, pentru plăcerile mici și mari, pe care ți le procuri, prin alte părți, termin cu tine!

DIDINA: Te sinucizi?

VEVE: Nu! Astăzi schimb macazu: te omor pe tine!

DIDINA (*râde*): Bună schimbare! Și de ce n-o faci?

VEVE: Nu știu cum. Nici Dumnezeu n-a știut să-mi dea un sfat competent!

DIDINA: Ai greșit adresa. Pentru sfaturi de-astea, adresează-te lui Scaraoțchi. El e specialistu. Dumnezeu ce te-a sfătuit?

VEVE: Se face că n-aude! Eu întreb, El tace! "Doamne, cum s-o omor, fără s-o doară? Fără să sufere!" Că sunt un tâmpit, mi-e milă de tine. Nu sunt fiară, cum ești tu. Aș suferi, dacă aș vedea că te doare.

DIDINA (*pătrunsă de cuvintele lui*): Bietu meu Veve! (*Îl mângâie, îl sărută.*) Băiețelu meu! De ce te chinuiești, mamă, ca un prost? Știi că te iubesc.

VEVE (*copil bosumflat*): De unde să știu?

DIDINA: Nu-ți cheltuiesc eu toți banii?

VEVE: Până la unu.

DIDINA: Ce dovadă mai sigură vrei? Tu îi procuri, eu îi spânzur... Din dragoste, puișor. Ți-am explicat, de-atâtea ori, că nu sunt de-alea care profită de bărbați.

VEVE (*oftând*): Să nu-ți bați joc de mine!

DIDINA: Cum să-mi bat joc de bărbatu care m-a cerut de nevastă? Astăzi, bărbații nu vor decât să-ți pună SIDA-n poală și s-o șteargă!

VEVE (*o sperie, șiret*): Am auzit că, mai nou, microbu trece și prin preservativ!

DIDINA: Trece și prin palton, mamă! S-a modernizat! Și prin tablă galvanizată! Microbu dracului!

VEVE: Doar n-o să facă prezervativele din oțel: crom-vanadium!

DIDINA: Poate să le facă din orice, că s-a șmecherit, a învățat să ocolească! Tu pui tabla aici și microbu, hop!, ocolește prin spate. Să fii cuminte, mamă! Să nu te lași atras de vreo pațachină!

VEVE: Și tu. (*Brusc enervat.*) Că habar n-am pe unde-ți procuri "mici plăceri". (*Arată.*) Sunt mici, sunt atâta, de unde să știu eu?

DIDINA: Iar începi, mamă! Ești bolnav, puișor, și gelozia e o boală grea!

VEVE: Nu-s bolnav, da' nu-s nici prost, să cumpăr tot ce-mi vinzi tu!

DIDINA: Ești bolnav, mamă! Și asta nu-i o boală pentru profesia ta. La profesia ta, gelozia e dezastru! Boală incompatibilă!

VEVE: La ce profesie-i bună?

DIDINA: La poezi, mamă. Poetul gelos oftează în versuri și scrie capodopere! Tu scrii poezii?

VEVE (*iși scuipe în sân*): Ești nebună?

DIDINA: Știu, mamă, că tu ești bărbat serios. Nici când te-am cunoscut, nu mi-ai scris măcar o strofă. Vreau să spun, în prima săptămână, când eram noi în călduri!

VEVE (*enervat*): Așteptai poezii?

DIDINA: La banii pe care-i câștigai atunci, nu mai aveam nevoie de poezii.

VEVE: Unu cu banii, altu cu poezia, de la cinci la șapte!

DIDINA (*exasperată*): Iar? Iar? Iar? Crezi că nu știi ce urmărești? Acuma îmi dau și eu drumu la gură!

VEVE: Ce vrei să spui?

DIDINA: Să-ți spun despre nenorocita aia, la care te zgâiești pe fereastră. Crezi că n-am văzut?

VEVE: Ce nenorocită?

DIDINA: Tipa care s-a mutat, acum o săptămână, în aripa ailaltă a blocului, și-o privești cu binoclu, când intră-n baie.

VEVE: Eu? Ce să văd la ea?

DIDINA: Vezi tu ceva. Altfel, nu-ți cumpărai binoclu.

VEVE: Pentru arma de vânătoare. Să văd ciorile.

DIDINA: Vezi cioara-n baie, da' n-o împuști, că stă pitită între picioarele stăpânei!

VEVE (*râde*): Ești nebună! Adică s-o-mpușc!

DIDINA: Te-ai băga tu-n cadă, la-mpușcat! C-am văzut cum te zgâiești!

VEVE: Mă zgâiesc!

DIDINA: Nu te-oi prinde eu, în braconaj, vânătorule, că rămâi și fără gloanțe, și fără pușcă! Zgândăre-o tu pe Didina!

VEVE (*pe alt drum*): Tu unde-ai fost, de la cinci la șapte? Ă? Umbli cu cioara vopsită, prin străini?

DIDINA: Te-am perpelit, că meriți! Acum îți spun. Ai uitat că astăzi mergem la nașa? Nașa care mi-a promis că ne pune pirostriile-n cap!

VEVE: De ce azi?

DIDINA: Pentru că e ziua ei. Împlinește niște ani, pe care-i ține secret. Dacă n-ar aștepta un cadou gras, nici n-ar spune că e ziua ei.

VEVE: Și ce i-ai cumpărat?

DIDINA: Un rahat!

VEVE: O să-i placă?

DIDINA: Pentru atâta am avut bani. Că atâția mi-ai dat! Tu, care câștigai cât un ministru, când ne-am cunoscut... De când te-a pălit gelozia, stai lipit de fundu meu și îți neglijezi profesia. (*Răspicat.*) Suntem săraci, Veve! Acțiunile alea nu vrei să le vinzi.

VEVE: Nici dacă mor de foame! Le am de la tata.

DIDINA: O să ne facem de râs la nașa. Știi ce persoană fină e. Am răscolit tot orașu, să-i cumpăr ceva frumos și ieftin. Numai hoți! Peste noapte, dublează prețu! "De ce ați ridicat prețurile?" "Azi-noapte, iar a fugit dolaru!" "Legați-l dracului de-un gard, că nu mai putem cumpăra nimic."

VEVE: Ce-ai vrut să-i cumperi?

DIDINA: Mă gândeam la un inel frumos, cu un diamant cât al nenorocitei de vizavi, la care te zgâiești cu binoclu.

VEVE: Are inel?!

DIDINA: Te faci că nu l-ai văzut? Așa un diamant! Cât aluna! M-am nimerit cu ea în lift, într-o zi! Înainte să te ții de coada mea, te-ai fi dus și i l-ai fi umflat, în doi timpi și trei mișcări! Nu ne făceam de râs la nașa! Să te văd eu cum îngroși din obraz, în fața ei, femeie fină!

VEVE: Dacă zici că are inel așa frumos, mă duc să-l "cumpăr". Pe ce deget îl are, să nu-i umflu unu greșit.

DIDINA: Altu nu mai are.

VEVE (*se răzgândește*): Nu mă duc!

DIDINA: Adică, de ce?

VEVE: Să încep iar cu cioara... cu binoclu... Nu mă duc!

DIDINA: Haide-haide, lasă teatru, că n-avem cadou pentru nașa! Nu ți-am spus să i-l umfli când e-n baie?! La treabă! Te-ai dezobișnuit?

VEVE: Dă-mi mustața și șperaclu!

(*Didina îi lipește o mustață și îi dă câteva chei.*)

DIDINA: Cum te schimbă! Nici eu nu te mai recunosc! Hai, fugi!

(Veve ia revolverul, și-l pune la curea.)

VEVE: Nu stau mult. Îmbracă-te!

(Iese.)

CORTINĂ DE ÎNTUNERIC

(Un colț dintr-o cameră. O ușă în stânga, o ușă spre ieșire. O fereastră în dreapta. Prin fereastra asta privește Veve la vecină. Dora, o femeie încă tânără, vorbește la telefon. Vorbește, plânge, reproșează: e geloasă. Nu aude și nu vede nimic din tot ce se petrece în jurul ei.)

DORA: Am terminat! Nu mai suport! Nu țip, nu țip! *(Se răstește și mai tare.)* Am terminat! I-am spus și mamei: gata, mamă!... Eu geloasă? De unde ai mai scos-o și pe-asta? Ha-ha! Nu-mi pasă! Mai bine învaț-o să-și epileze părul de sub braț!... N-o bârfesc și nu sunt geloasă, da' o femeie cu păr sub braț e dizgrațioasă. Bine, n-are păr sub braț! Ai văzut-o dezbrăcată?... Astă-vară, la plajă... Uite că vorbesc foarte calm. *(Vorbește liniștit, normal.)* Și nici nu ridic tonu. Ești de acord că vorbesc normal?... Termină cu tâmpenia asta, că sunt geloasă! Nu-mi pasă de ea. Nu-mi pasă nici de tine. Dacă vă găesc pe-amândoi în pat, îmi cer scuze și mă retrag. "Pardon, scuzați! Am intrat fără intenție. La revedere!" *(Răstit.)* Și vă las, să vă faceți de cap, cât vreți!

(Se aude șperaclu în broasca ușii, apoi apare Veve, cu revolverul într-o mână și cheile în alta. Absorbită total de conversație, Dora nu-l observă. El se oprește în spatele ei, amenință cu arma, dar Dora nu-i dă nici o atenție. Cât timp vorbește, la telefonul celular, se plimbă de colo-colo, își toarnă, furioasă, de băut, caută o nouă sticlă etc., Veve se ține după ea cu revolverul. Străbătut de un gând, el se uită pe fereastră – își face semne cu Didina – revine în spatele Dorei, o împunge, discret, cu țeava revolverului. Nu reușește s-o intrerupă. Începe să fie interesat de ceea ce spune ea: când este de acord, când nu este.)

DORA: Dacă vrei să știi, e și neglijentă. Șleampătă! Se îmbracă fără nici un pic de gust. Când am văzut-o ultima dată, avea un fir dus la ciorap. Brr! Oribil! Nimic nu e mai oribil, la o femeie, ca un fir dus la ciorap! *(Veve aprobă.)* O să-și cumpere ciorapi? Să-și cumpere și picioare, că de la genunchi, în jos, sunt două paranteze. Cred că și-a făcut zece operații, până i le-au mai îndreptat doctorii, cât de cât. *(Veve se îndepărtează, îi privește picioarele, pare mulțumit, apoi iar îl apucă teama, se duce la fereastră, privește spre casă, de unde îl pândește, desigur, Didina. Ca să scape de obsesia ei, închide fereastra și trage perdeaua. Între timp, Dora a turuit furioasă.)*

Iar mă insultă cu gelozia ta? N-am pe cine să fiu geloasă! Vrei să țip, să audă toată lumea, că nu sunt geloasă? (*Dora deschide fereastra, țipă cât poate de tare.*) Nu sunt geloasă! Nu sunt geloasă! Nu sunt geloasă! (*Veve, îngrozit, e gata s-o tragă de la fereastră, nu vrea ca Didina să creadă că se petrece altceva. Când Dora revine la telefon, el se duce la fereastră și are o conversație, prin semne, cu Didina, încearcă s-o convingă că Dora e nebună. Stă cu palmele ca la rugăciune. Închide iar fereastra, trage perdeaua, e distrus. Revine în spatele Dorei, amenință, mai hotărât, cu revolverul, dar ei nu-i pasă.*) Poftim, am anunțat tot orașu! De ce să fiu geloasă? Știi cum arată picioarele mele și cum arată parantezele ei! Să-ți fie rușine, că îi iei apărarea, în fața mea!... N-o urăsc, o iubesc! Noi, femeile, avem solidaritatea noastră. Ca să vă rezistăm. Numai o femeie proastă mai plânge, astăzi, după un bărbat. (*Veve nu este de acord.*) Mai ales când bărbatul o înșală cu un cal troian! Că așa arată, ca un cal troian, în care au stat ascunși spartanii, sau romanii, sau costobocii, sau cine au stat, că sunt furioasă și nu-mi amintesc lecția asta de istorie!

VEVE (*șoptit*): Grecii!

DORA (*automat, repetă, continuă conversația*): Grecii! Degeaba o să-i spui că seamănă cu Calu Troian, pentru că n-o să știe cine s-a ascuns în el, acum două mii de ani! E incultă și proastă, așa cum vă plac vouă femeile, numai de la glezne până la gât! De-asta are succes proasta asta în care s-au ascuns gepizii, și hunii, și spartanii, și avarii.

VEVE (*șoptește, se repetă jocul*): Grecii!

DORA (*automat*): Și grecii! Una de-asta îți place, că habar n-are cine a cotrobăit prin ea, secole la rând, până în ziua de azi! Și degeaba! Tot n-a învățat să se epileze sub braț și umblă cu foloștinele alea de păr, dizgrațioase, la subțioară! (*Veve dă semne de nerăbdare, o împunge iar, ușor, cu țeava revolverului, în spate, să-i atragă atenția că e timpul să tacă. Dora întinde brațul în spate, și-l îndepărtează, turuind mai departe. Jocul se repetă de câteva ori. Dora se așază pe o canapea, își toarnă băutură, vorbește, Veve îi bea băutura: când Dora ia paharul, constată, în trecere, că e gol, își toarnă iar, bea. În timp ce vorbește, Dora își plimbă mâna cu inelul, Veve o pândește, se repede de mai multe ori să i-l smulgă, dar ea tocmai atunci își mișcă iar mâna.*) Astea nu sunt bârfeli, cum le spui tu. Sunt adevăruri, pe care le știe oricine. Chiar dacă se dă ea cântăreață... Cântăreață este, da' glas, cât un măgar! Mai mult hârâie, decât cântă!... Așa e modern? Ha! Dacă nu se-ncurca, la șaispe ani, cu impresaru ăla, mai era modernă? Rămânea la cratiță, că altceva nu știe, decât să gătească! Cu glasu ei băut și fumat, altele cântă doar în bucătărie, așteptând să fiarbă fasolea! Tot un prost ca tine a făcut-o vedetă! (*Veve o împunge, și mai hotărât, în spate, cu țeava revolverului.*) Lasă-mă-n pace! (*Îl împinge fără să-l privească.*) Nu ți-am spus ție. Cui i-am spus?! Nu știu. (*Se întoarce, dă cu ochii de Veve, se repede furioasă la el, își descără nervii.*) Vrei să spui că n-am dreptate? Îi iei apărarea? Vă învăț eu minte pe toți! (*Își scoate papucul și-l lovește, răzbunându-se pe toți bărbații. Veve se*

ferește, chiar fuge prin toată camera, îi tot arată revolverul, dar ea nu realizează, din cauza furiei, ce se petrece, de fapt.) Nici tu nu ești mai breaz ca el! Toți sunteți la fel! *(El încearcă, mai hotărât, s-o amenințe cu revolverul, ea i-l ia din mână, deschide fereastra și îl aruncă afară. Veve țipă, se uită, pe fereastră, la Didina, îi face semne de neputință.)* Nu știți nimic, altceva, decât să amenințați! Pun eu mâna pe mătura cu coadă! Îți sparg eu capu! Unde-i mătura cu coadă?

(Iese după mătură.)

VEVE *(ieșind și el, pe cealaltă ușă)*: Numai ghinioane! Numai ghinioane! O să ajung muritor de foame!

(Fuge, trântind ușa în urma lui. Apare Dora, cu o mătură cu coadă în mână. Nu-l mai vede pe Veve, se repede la telefon.)

DORA: Ai fugit? Lașule! Toți sunteți lași! Toți!... Spune ceva, fricosule! Ai amuțit? Vă dați mari numai până... *(Se oprește brusc, probabil întrebată de la celălalt capăt al firului.)* La cine mă răstesc? La... *(În sfârșit, realizează că cineva a fost lângă ea.)* Cine a fost la mine?... A fost cineva! S-a ascuns! E-n casă! Mă pândește! Revolverul! Mă omoară! *(Îngrozită.)* Ajutooor! Banditu! *(Aruncă telefonul.)* O fi-n dormitor! Criminalu! Ajutooor! E criminal! Mi se face rău! Leșin!... Am leșinat!

(Cade, leșinată, la pământ. Intră Didina, o vede, se sperie.)

DIDINA: A-mpușcat-o! *(Strigă.)* Veve! Unde ești? De ce-ai omorât-o? Nu mai știi să furi un inel?

(Dora se ridică, brusc, în șezut.)

DORA: Unde-i criminalu?

DIDINA: Nu ești moartă?

DORA: Unde-i criminalu?

DIDINA: Ce criminal? De unde criminal? Văd că nu ți-a făcut nimic. L-ai speriat și s-o fi ascuns, pe-aici, pe undeva. *(Strigă.)* Veve!

Mai ești aici, mamă? Ghinionistule! Ieși, mamă! Am venit să te iau, că nu mai am încredere-n tine!

DORA: Cine ești dumneata?

DIDINA: Ce te privește?

DORA: Ai intrat în casa mea!

DIDINA: Ei, și? Îmi caut bărbatu! Acum strig, și te fac de râs în tot blocu!

DORA: De ce să strigi?!

DIDINA: Că te-ai înhăitat cu bărbatu meu! *(Țipă.)* Vrea să-mi fure bărbatu! Imorala!...

DORA *(încearcă să explice)*: Doamnă! Te rog! Am și eu reputația mea!

DIDINA: Dacă sufli o vorbă... Țip că-mi furi bărbatu!

DORA: Eu?! A intrat peste mine!

DIDINA: L-ai tras în casă! Îți plac bărbații frumoși!

DORA: Frumos?!

DIDINA: Ce n-are? L-ai momit! (*Țipă.*) Vecinii! Ajutor!

DORA: Te rog! Sunt logodită!

DIDINA: Vrei reputație? Mucles! Tăcere! Vine poliția, nici o vorbă! S-a dat la tine? Asta să-mi spui! A fost măgar?

DORA: Nu mi-a făcut nimic. Eu vorbeam la telefon...

DIDINA: Dacă vorbeai, vorbește! Cine te oprește să vorbești? Dacă nu te muți, urgent, din blocu ăsta, viață bună, cu mine, n-o să mai ai! Și nici cu vecinele. Că cine nu-și păzește sursa de venituri. Pricepi? Te-ai mutat aici, ca să ne furi bărbații? Pramatie! (*Iese trântind ușa.*)

DORA (*își duce mâna la inimă*): M-a jignit!

(*Leșină iar.*)

CORTINĂ DE ÎNTUNERIC

(*Acasă la Veve. Intră Didina, furioasă.*)

DIDINA (*țipă*): Veve!... Veve!... Veve!... Unde te-ai ascuns, mizerabilule! (*Îl caută.*) Știi că nu scapi, mai bine ieși singur! (*Străbătută de un gând.*) Doar nu te-ai spânzurat, nenorocitul! (*Caută în camerele vecine.*) Cel puțin știam unde ești. (*Revine.*) Sau te-ai întors la boarfa aia? Văd că-i bine, la dușumea! Veve!... Veve!... Veve!... (*Intră Veve.*)

VEVE: Ce țiți așa? Doar știi unde am fost.

DIDINA: Unde? Nu erai acolo!

VEVE: Mi-am căutat revolveru. L-am găsit în flori. Nebuna mi l-a aruncat pe fereastră. Ai văzut.

DIDINA: Ce-am văzut? Am văzut că ai închis fereastra și ai tras perdeaua. M-ai făcut să viu, val-vârtej, să vă prind în faptă!

VEVE: Nu puteam să-i julesc inelu, dacă știam că mă privești.

DIDINA: Ai vrea să te cred!

VEVE: Am așteptat să termine conversația. Vorbește ca tine. Cred că și ea plătește un milion telefonu pe lună.

DIDINA: Noi, adio, nu mai avem cu ce să-l plătim!

VEVE: Ți-am adus atâtia bani!

DIDINA: Acum șase luni! Când munceai! I-ai adus, s-au dus! La mine, banii sunt în trecere, ca acceleratu prin haltă!

VEVE: Parcă-i mănânci cu polonicu!

DIDINA: Aduci tu bani pentru polonic? Pentru linguriță! În ultimul timp, nu te-ai mai ținut de treabă! M-ai tras de fustă, să nu mă pierzi. Degeaba-ți explic, în toate felurile, că gelozia nu-i pentru profesia ta. Când n-o să mai avem bani nici pentru linguriță, adio!

VEVE: Mă părăsești!

DIDINA (*joc*): Dacă nu ești în stare să mă întreții...

VEVE: În sfârșit, ai mărturisit! Asta urmărești, să scapi de mine! Vei scăpa!

DIDINA: Te sinucizi?

VEVE: Mă sinucid! Am tot ce-mi trebuie.

(*Scoate, din trusa profesională, o funie, o trece pe după un cârlig prins în tavan. Are lațul gata făcut. Didina îl privește zâmbind ironic.*)

DIDINA: Ia să mă așez eu, și să văd spectacolu!

VEVE: Am ajuns actoru tău preferat!

DIDINA: Vreau să văd cum joci scena!

VEVE: M-am saturat să mă tot frământ, alergând prin cameră, de la cinci la șapte. Două ore de chin, zilnic! (*Și-a pus lațul de gât.*)

Adio! Știu tot! Mai bine rece!

DIDINA: Dă-i drumu!

(*Își dă drumul, dar funia se rupe și Veve cade pe covor.*)

VEVE: Nenorocito! Mi-ai tăiat funia!

DIDINA (*întâi râde, apoi îl mângâie, drăgăstoasă, îl sărută, îi scoate lațul*): Iubitule! Scumpule! Nu te lasă mama să sucombezi! (*Veve, bosumflat, se răsfăț ca un copil.*) Nu mai avem cu ce trăi, mamă! Vrei să murim de foame în casă?

VEVE: Dacă-i mănânci...

DIDINA: I-ar începi cu polonicu? Vreu să lucrezi, mamă! Nu vezi că toată lumea muncește? Ai meserie fină. Dacă nu exersezi, pierzi îndemânarea. Pierzi curajul. Te-ai dus la nenorocita asta de vizavi. Ce-ai făcut? Ai ascultat convorbiri telefonice, în loc să-i umfli inelul. Pentru că nu mai ai încredere-n tine. În meseria ta, dacă n-ai încredere... Te ții de fusta mea și-ți faci praf cariera! (*Cu ton.*) Nu pricepi că avem nevoie de bani? Trebuie să muncești! (*Drăgăstoasă.*) Fetița ta stă cuminte și te-așteaptă. Ia-ți trusa, băiețel, și fă ceva! Suntem în sapă de lemn! (*Îl ridică.*) Nu te îngrijești tu de fetița ta? (*Îi pune trusa pe umăr.*) Te-aștept, puișor! Când lucrai tu, ca un băiat vrednic ce ești, într-o oră-două, te întorceai plin ca o albinuță! Încărcat!

VEVE (*mărturisește*): Nu mai am noroc! Nimic nu-mi mai iese! Ghinion după ghinion! Un an nenorocit!

DIDINA: Fugi de-aici, mamă! Ești retrograd, să crezi în ghinioane?

VEVE: Am citit, într-un horoscop, că anu ăsta îmi merge rău.

DIDINA: Eu am citit, în altu, că-ți merge bine! E o modă, mamă, cu horoscoapele astea. Bagă omu-n sperieți!

VEVE: Am auzit că în Franța, în America, nimeni nu se mișcă, nu întreprinde o afacere, ceva, până când nu consultă horoscopul!

DIDINA: La ei, dacă funcționează economia de piață, funcționează și horoscopul! La noi se fură de stă horoscopul-n coadă! L-au zăpăcit și pe el, săracul! Vreau să spun că dă-l dracului de horoscop, și du-te la treabă! Să vezi tu ce bine o să-ți meargă azi! Crede în horoscopul Didinei, și-o să aduci ceva, de-o să fie nașa mândră de tine! Mai întâi de cadou ei să te-ngrijești.

VEVE: Dacă întârzi...

DIDINA: Te aștept la nașa. Mă duc eu, mai înainte, să nu aștepte, că-i femeie fină. Îmbracă-ți costumul bun și vii direct acolo. (*Îl împinge, discret, spre ușa camerei vecine.*) Dacă te-ntorci repede, îți fierbe mama spaghetti, că atâta ți-a mai rămas, din originea ta italiană: plăcerea de-a mânca spaghetti! (*Veve iese în camera vecină.*) Te îmbraci și ieși prin spate! (*La icoană.*) Doamne, dă-i mintea și curajul prostesc pe care le-avea, când l-am cunoscut! Cinci lumânări îți lipesc, Fecioară Maria, dacă-i dai o mână de ajutor! (*Cruci mari.*) Zece lumânări! Și cinci pentru el. Că e credincios, ca orice macaronar!

(*Cineva bate la ușa de la intrare. Didina deschide. Intră Dora, privește în jur.*)

DORA: Domnu care... domnu pe care l-ați căutat la mine...

DIDINA (*pornită*): Ți-o fi căzut cu tronul și te-ai gândit să-i faci o vizită.

DORA (*scoate, din geanta pe care o are pe umăr, un revolver*): Am venit...

DIDINA (*speriată*): Nu-i acasă. A plecat... a plecat la cumpărături. A fost măgar și vrei să te răzbuni?

DORA: Un bărbat foarte manierat.

DIDINA: Toți bărbații sunt manierați, când nu-s acasă. Manierele se măsoară la nevastă.

DORA: Cu dumneata nu-i manierat? Imposibil! Cum, te supără?

DIDINA: Se spânzură!

DORA: Se...

DIDINA: ...Spânzură! Una-două, își pune lațu de gât.

DORA: N-aș fi crezut!

DIDINA: Nici eu.

DORA: Poate că-i dai prileju...

DIDINA (*o intrerupe*): Știi ce? Lasă insinuările! Bagă-ți pistolu în geantă și șterge-o! Până când nu-mi aduc aminte că a închis fereastra și-a tras perdeaua. Iar țip!

DORA: Nu! Te rog! Nu vreau să-i fac nici un rău. Am venit să-i ofer un pistol.

DIDINA: Pentru care motive? O femeie nu face cadouri, fără să urmărească ceva.

DORA: Ascultă, nu te mai da filozoafă cu mine! M-am gândit că are nevoie de revolver! Pe-al lui i l-am aruncat pe fereastră și poate că are nevoie. Eu știu ce-i trebuie unui profesionist!

DIDINA: Te-ai deranjat degeaba. Și-a găsit pistolu-n flori.

DORA: L-a găsit? (*Își pune revolverul în geantă.*) Se-ntoarce târziu?

DIDINA: La cumpărături, știi când pleci. Uneori te-ntorci după cinci ani!

DORA: Vreau să-i propun ceva.

DIDINA: Intim?

DORA: Oarecum.

DIDINA: Oarecum, ce?

DORA: Vreau să dea o lovitură în contu meu.

DIDINA (*surprinsă*): Știi să faci propuneri! Veve n-a furat niciodată la comandă. Lucrează numai pe cont propriu. (*Îi vine o idee.*)
Ia stai. Acum e într-o pasă rea. Poate că propunerea dumitale o să-l stimuleze. Ești în stare să-l stimulezi?

DORA: La vârsta mea, nu-i decât o primejdie: să-l stimulez prea tare.

DIDINA: Lasă laudele! Par eu de-alea de sparg semințe? Spune despre ce este vorba.

DORA: Îi cer să dea o lovitură foarte ușoară. Cunosc toate obiceiurile proprietarului. Îi descriu casa centimetru cu centimetru. Îi desenez unde sunt bijuteriile. Pe deasupra, îi dau și cheia ușii de la intrare.

DIDINA (*circumspectă*): Dacă știi toate astea, de ce mai apelezi la el? Dă dumneata lovitura. Văd că te descurci.

DORA: E vorba de păgubaș. Cu el, dacă nu ești profesionist de prima mână...

DIDINA (*dezamăgită*): Și l-ai găsit tocmai pe Veve!

DORA: Nu e profesionist?

DIDINA: Amatorii fură din hobby! Noi din asta trăim. Veve-i a cincea generație, doamnă! În familia lor, hoția-i ca la regi, se transmite...

DORA: Asta caut: un profesionist.

DIDINA: Profesionist sadea, da' în pasă neagră! l-a intrat în cap că zodia lui, anu ăsta, are numai ghinioane. Citește horoscoape și tremură.

DORA: Sunt false!

DIDINA: l-am explicat în toate felurile. Degeaba! Poate-l convingi dumneata! Cine este persoana despre care mi-ai vorbit?

DORA: Un mârlan! Om de afaceri necurate!

DIDINA: Import-export?

DORA: IMPEX SRL.

DIDINA: Țștia de la import-export mănâncă milionu la micu dejun! Cereale?

DORA: Tot ce vrei, de la fulgi de găscă la bombe atomice! Exportă mitraliere și importă gumă de mestecat. Exportă grâu ieftin, toamna, în Suedia, și importă scump, primăvara, din America. Face pe dracu-n patru s-avem recolte proaste de grâu și sfeclă, și pe urmă salvează poporul importând făină și zahăr!

DIDINA: E de-ăia care ne tot salvează!

DORA: Și-a descoperit daru ăsta. "Am vocația salvării!"

DIDINA: Dacă nu ne-ar salva, nu i-ar merge așa bine! Din mărinimia asta, își trage milioanele!

DORA: Schimbă secretarele, cum schimbă cămășile: secretară la cămașa albă, secretară la cămașa albastră, secretară la cămașa-n dungii...

DIDINA: Poartă și-n dungii?

DORA: De ce nu?

DIDINA: De obicei, ăștia fug de îmbrăcămintea-n dungi.

DORA (*blestemă*): Îngroșa-i-s-ar, de două degete, dungile cămășii! (*Didina își scuipe în sân.*) S-a hrănit din trupu meu!

DIDINA: O fi vampir!

DORA: Ce vampir, doamnă! Amărății ăia de vampiri se mulțumesc cu sângele. Țsta sugă orice: sugă stațiuni balneare, sugă fabrici, sugă hoteluri, sugă magazine și, mai ales, sugă bani, și din piatră seacă! Numai impozitu îi rămâne-n gât! Mi-am lăsat logodnic serios, acum, când sunt cu-n picior în patruzeci, și m-am lipit, ca proasta, de "salvatoru neamului". (*Scurt.*) M-ajută, sau nu? Să-i lase casa goală-pușcă, așa cum m-a lăsat el pe mine, și pe dinafară, și pe dinăuntru! Știu de unde să oprească sistemul de alarmă.

DIDINA: Atunci, se face!

DORA: Sigur?

DIDINA: Sigur. Cum vine de la piață, aranjez. Lasă-mi numărul de telefon.

DORA: Ce număr? Mă uit pe fereastră. Cum îl văd acasă... La revedere! (*Ieșind.*) Vedeă-l-aș cu pantalonii reiați, de două dește!...

CORTINĂ DE ÎNTUNERIC

(O parte dintr-un dormitor. În pat, doarme Maestrul – 60 de ani – sforăie puternic. Veve apare, precaut, tresare la fiecare sforăit. Deși are pe umăr geanta-trusă, pe care i-a dat-o Didina, e îmbrăcat elegant: costum de culoare închisă, cravată asortată, poate chiar papillon. Într-o mână, revolverul cunoscut, în cealaltă, lanterna. Înaintează în salturi scurte, pe muzica din "Pantera roz". Cu lanterna, luminează pereții, caută ceva. Constată, pentru el: "N-are icoană! E de-ăla rău!" Se apropie de pat. Așteaptă ca individul să se trezească, dar degeaba. Se hotărăște să-l zgâlțâie, amenințându-l.)

VEVE: Trezește-te! Sus mâinile!

MAESTRUL (*speriat*): Cine-i? Cine-i?

VEVE (*răstit*): Sus mâinile! Ești surd? Sus mâinile!

MAESTRUL (*reacție neașteptată: se așază pe marginea patului, cu mâna la inimă, și meditează, nepăsându-i de amenințare*):

Comunismul e de vină! Nu mai avem specialiști! Concepția, neghioabă, că oricine poate face orice, ne-a rămas de la comuniști. Ei credeau că un specialist poate fi înlocuit de un oarecare, și treaba să nu sufere. (*Răstit.*) Suferă! (*Veve tresare, întinde, amenințător,*

revolverul spre el.) Valoarea trebuie respectată!

VEVE: Ești șmecher, sau nebun? Ce ți-am cerut eu, și ce-mi spui tu!

MAESTRUL: Boule!

VEVE (*jignit*): Ascultă!

MAESTRUL: Ce să ascult? Dobitocule! (*Reacție Veve.*) N-ai priceput nimic, din tot ce ți-am spus. Ai fost membru de partid?

VEVE: Mă iei la mișto? Eu membru de... (*Își face cruce.*)

MAESTRUL: ...De partid! N-ai auzit de partidu comunist?

VEVE: Am auzit, da' eu, membru... La profesia mea?! N-am renunțat niciodată la profesie.

MAESTRUL: Atunci, de ce faci asta, dacă nu te pricepi? Sau minți?

VEVE: Zău! (*Își face cruce.*) Asta fac de când mă știu: fur...

MAESTRUL: Și, ce? Ai fi primul hoț dintr-un partid? Toate partidele au hoții lor! Altfel, se duc de răpă! Nu citești ziarele? Pline de hoți din partide! Pe unde ai intrat?

VEVE: Pe fereastra de la baie.

MAESTRUL (*sare furios*): Prost! Dacă lăsam în contact sistemul de alarmă? O zbârceai? O zbârceai! (*Lecție.*) Va să zică, ai intrat în camera mea, ca să furi! Da?

VEVE: Da.

MAESTRUL: Foarte bine! Până aici, nimic de reproșat. (*Răstit.*) Da' de ce te-ai repezit, ca un dobitoc, să mă sperii? Așa se trezește un om din somn: Țipi la el? Dacă-mi stătea inima, de frică? Doarme omu, liniștit, în casa lui, și se trezește că urlă un imbecil la el: "Sus mâinile!" Puteam s-o mierlesc pe loc!

VEVE: Doamne ferește! (*Iar vrea să se-nchine, caută cu privirea o icoană pe pereți, îi reproșează, rămas cu gestul la jumătate.*)

Om în toată firea și n-ai o icoană-n casă! Ateule!

MAESTRUL: Eu ateu? Vino-ncoace! (*Scoate din lada unei canapele mai multe icoane vechi, pe lemn.*) Am?

VEVE (*se-nchină*): Biserică!

MAESTRUL: Învăță să cauți! Și să te porți!

VEVE: Adică, ce trebuie să fac? Eu întâi mă închin...

MAESTRUL: Și pe urmă te repezi la om!

VEVE: Să te trezesc. Sforăiai...

MAESTRUL: Sforăiam! Nu trebuie să țiți. Să fi avut la tine un spray de adormit, să-mi fi dat puțin gaz pe la nas, cât să adorm buștean, vreo trei ore, și pe urmă, să mă lași în curu gol, fără nici o teamă. Eu dormeam aici, tu, în camera ailaltă, umflai tot! Asta înseamnă să lucrezi modern. În profesia noastră, nu se mai țiță, mă, ca-ntre cele două războaie mondiale! Câte filme vezi pe săptămână?

VEVE: Nu mă duc la cinema.

MAESTRUL: La televizor.

VEVE: Nu prea vād, că adorm.

MAESTRUL (*în culmea indignării*): Adormi! Dobitocule! Televiziunea se străduiește să dea lecția-n casă, la pat, și tu dormi? Așa apreciezi tu strădania lor? În loc să fii fericit, că înveți meserie, stând în papuci, tu dormi? De-aia nu știi nimic! Măcar zece filme pe săptămână să vizionezi. Să afli și tu unde-a ajuns profesia noastră.

VEVE: Zece filme?!

MAESTRUL: Zece? Douăzeci! Treizeci! Sunt atâtea posturi, fiecare cu lecțiile lui!

VEVE (*schimbă foaia*): Ascultă, eu n-am venit aici să-nvăț ciordeala modernă! Vrei s-o-ntorc? O-ntorc! Ce dacă te speriai și crăpai? Crăpai, crăpai!

MAESTRUL: Ai venit aici profesionist, într-o branșă nobilă, și plecai un criminal odios! Hoțu nu-i criminal, mă! Nu-i o brută. E artist! Practică a 8-a artă, după a 7-a, care-i filmu! Arte înrudite! De ce crezi că a 7-a se ocupă de-a 8-a, îi dă lecții! Respectă-ți profesia!

VEVE: O respect. Noi, din tată-n fiu, aceeași meserie!

MAESTRUL: Atunci, de ce nu știi cum se trezește un om din somn, fără să dea boala lui Calache peste el?

(*Maestrul își îmbracă halatul, își aruncă elegant o eșarfă în jurul gâtului: elegant ca în anii `30.*)

VEVE (*se scuza*): Dacă n-am spre...

MAESTRUL: Tot nu urli, ca un cretin... Faci un mic zgomot, ca din întâmplare. Tușești discret! Căhî-căhî-căhî! Să se trezească omu ușor. A! După ce-l vezi treaz, după ce se dezmeticește și pricepe ce-i cu tine acolo, atunci îi pui problema: "Nu te mișca! Sus mâinile!" Și nici atunci, nu țiți ca-n Parlament. Omului să-i vorbești frumos, normal, firesc, să i se pară că nimic deosebit nu se întâmplă. Îi ceri, prietenește: "Domnule, asta-i situația, vreau să-mi spui unde ai banii, bijuteriile de preț sau ce mai ai de valoare prin

casă." Și omu e înțelegător, dacă vede revolveru în mâna ta. Ai priceput cum să procedezi?

VEVE: Am înțeles.

MAESTRUL: De ce-ai intrat pe la baie?

VEVE: E mai ferit.

MAESTRUL: Ești un bou! Ușile și ferestrele ferite sunt cele mai păzite. Uite, aici, la mine. Ușa de serviciu, fereastra de la baie, fereastra de la bucătărie au conectate fire de alarmă. Acum e întrerupt sistemul, că sunt acasă, dar dacă nu eram? Sună direct la poliție! N-ai să umpli o valiză, și casa era înconjurată! Ai copii?

VEVE: De la altă nevastă. Un băiat. E la mă-sa.

MAESTRUL: Poftim! Ai și copil! Tată inconștient! Când ai copil, trebuie să te porți ca un profesionist capabil. Să nu riști, ca prostu, și să-ți rămână copilul pe drumuri, ani de zile. Ai mai fost condamnat?

VEVE: De trei ori.

MAESTRUL: Nu mă mir. Acum te-ai fi condamnat a patra oară. (*Se parfumează, se piaptănează în oglindă: un bărbat cochet.*) Ai văzut, din curte, o fereastră mică, la nivelul pământului?

VEVE: Aia care dă în beci?

MAESTRUL: Aia. Pe-acolo trebuia să intri. Ajungeai în beci. Din beci, pe scara de serviciu, ieșai drept în bucătărie și în casă. De ce n-ai intrat pe-acolo?

VEVE: M-am gândit să intru pe-acolo, da' sunt îmbrăcat în costumul ăsta.

MAESTRUL (*cercetează, cu privirea, costumul elegant*): Păi, tu vii, la furat, în haine de sărbătoare? N-ai salopetă de lucru?

VEVE: Am, da', de-aici, plec direct la nașa. E ziua ei onomastică și ne-a invitat. Femeie fină, a trebuit să mă îmbrac tuț, cu costumul de Paște.

MAESTRUL: De ce n-ai amânat lovitura. Lovitura se dă în condiții optime.

VEVE: N-avem bani de cadou. Ce m-a beștelit Didina... Didina e asta de-a doua. Dacă nu găseam nimic pe-aici, îi cumpăram ceva de la magazinul non stop, din colț. Am încercat să-i procur un inel cu briliant, da' n-a ținut. Am ghinion.

MAESTRUL: Meseria-i meserie! Nu faci greșeli de dragu nașei. Că nu stă nașa la mititica. Ce-i aia care se vede ieșind din geantă?!

VEVE: "Gură de lup"! Deschid cu ea. Hai, nene, te faci că nu cunoști "gura de lup"?

MAESTRUL: Am și uitat cum arată vechiturile astea! Cine ți-a dat-o?

VEVE: O am de la bunicu. Noi, din familie...

MAESTRUL: Bravo, mă! Sculă de la bunicu! S-a umplut lumea de computere, de aparatură electronică, de unelte sofisticate, și tu ai rămas, ca industria românească: ne rugăm de străini s-o ia gratis, și ei strâmbă din nas! (*Studiază, cu dispreț, unealta.*) la uite! Piesă de muzeu! Mă, deșteptule, cu vechitura asta, ce randament vrei să ai? Sau nu pricepi cum e cu productivitatea! Faci politică?

VEVE: Nu.

MAESTRUL: Foarte bine. Politica are alt stil de ciordeală, nu e cazul să ne băgăm peste ei. Noi ne vedem de-ale noastre.

VEVE: Care noi?!

MAESTRUL: Noi, profesioniștii serioși! Tu, când dai o lovitură, nu te interesezi, mai întâi, cine locuiește acolo, ce obiceiuri are, ca să fii sigur că nu-l găsești acasă? Nu ai o schiță a apartamentului, să te duci la sigur?

VEVE: N-am eu așa ceva.

MAESTRUL: Atunci, cum procedezi?

VEVE: Păi, când văd ceva pus rău, sau o fereastră deschisă, o ușă veche... intru.

MAESTRUL: Te mai miri de ce ai fost proptit de trei ori. Puțin! Ai merita să stai numai acolo! Comunismu ne-a distrus meseriașii! I-a învățat pe oameni să dea rasol! Fușeriști! Munceai, nu munceai, erai capabil, nu erai capabil, aceeași leafă! Poftim rezultatele! Fușeriști ca tine! Nu mai lucrează nimeni temeinic, ca englezii! Tu știi, mă, cum lucrează englezii?

VEVE: De unde știi?!

MAESTRUL: Incultura! Incultura ne distruge! Englezii sunt mai serioși ca nemții, mă. Au cultu meseriei. Eu mă laud, că sunt școlit în Anglia. Acolo am învățat meseria. Am fugit acolo, am stat cinci ani la specializare, m-am întors în țara mea! Un englez, când fură, parcă nici n-a trecut pe-acolo! Elegant! Mâini de aur! Profesioniști care se respectă! Noi? Dăm rasol! Nu scăpăm de mentalitatea asta nenorocită: "Treci zi, treci noapte, apropie-te leafă!" Mă, acum lucrăm pentru noi, nu mai lucrăm pentru stat. Câți bani îți trebuie, pentru cadou nașii?

VEVE: Vreo trei-cinci sute de mii.

MAESTRUL: Ți-ajung?

VEVE: Cinci-șapte, cred că da.

MAESTRUL (*scoate bani dintr-un sertar cu încuietoare secretă*): la un milion! N-ai văzut sertaru ăsta!

VEVE: Se poate, tocmai eu care profit?

MAESTRUL: Treci vineri pe-aici, să stăm de vorbă.

VEVE (*ia banii, schimbă tonul*): Mulțumesc! Nu vă supărați: cu cine am onoarea?

MAESTRUL (*indignare fără margini*): Ce-ai întrebat, mă? Boule! Dobitocule! Cretinule! Nu cunoști personalitățile din domeniu?

Liciu Pliciu!

VEVE (*a auzit de Dumnezeu, e gata să cadă în genunchi*): Dumneavoastră sunteți?! Maestre! (*Își face cruce.*) Doamne, ce noroc! De când vreau să vă cunosc! Dacă aveam cinstea asta, nu făceam gaură de trei ori. Poate aveți grijă și de mine! Mă urmăresc ghinioanele! Nu-mi mai pot practica meseria. Câteva lecții, măcar.

MAESTRUL: Bine. O să te țin pe lângă mine, un timp. Nu-mi mulțumi. Întâi să văd dacă ai stofă! La ce oră te duci la naș-ta?

VEVE: Peste vreo două ore.

MAESTRUL (*își consultă ceasul*): Bine. Mai ai timp. În bucătărie, găsești un teanc de farfurii murdare. Tacâmuri, veselă, rămase de la petrecere. S-a îmbolnăvit femeia de serviciu. Iubita m-a părăsit... (*Pentru el.*) Era timpul s-o schimb, că-și făcea vise... (*Lui Veve.*) Spală tot ce-i murdar. Lună să le faci! Nu suport vasele murdare.

VEVE: Mulțumesc, maestre! În urma mea, întotdeauna rămâne curat. E o cinste pentru mine să... Maestre, am o idee! Dacă nu vă supărați, aș chema-o și pe Didina. Să deretice și ea!

MAESTRUL: Tu nu știi?

VEVE: Eu, ca bărbatu. Didina e o gospodină ca la carte... Casa noastră-i un pahar! Vrednică în toate alea... Ar fi păcat să nu se bucure și ea de norocu ăsta.

MAESTRUL: Câți ani are?

VEVE: Douășcinci! Cu caș la gură.

MAESTRUL (*interesat*): Bine, să spele și ea.

VEVE (*la telefon*): Didina? Bine că te-am prins acasă. Vino urgent aici! Unde?... Maestre, fii drăguț, nu știu adresa.

MAESTRUL (*reproș*): Puteai să știi! (*Veve, gest de vină.*) Cârligului 13. Să sune de trei ori.

VEVE: Cârligului treișpe. Suni de trei ori. Grăbește-te! Ce surpriză! Minune! (*Închide.*) Maestre, un șorț este, în bucătărie? Vine luxoasă, ca pentru nașa.

MAESTRUL: Este. Un șorț roșu.

VEVE: Când o vedea ce noroc a dat peste noi... Maestre, la plecare, vă mai deranjăm?

MAESTRUL: Dacă ațipesc, plecați în vârfu picioarelor. Să nu te prind că faci vreun zgomot!

VEVE (*umil*): O dată greșește omu!

MAESTRUL: Când mă trezesc, îmi place să aud muzică. Ceasu pornește casetofonu, muzica se-aude din ce în ce mai tare, până când mă trezesc. Numai jazz! Și nu orice jazz. Blues! Ești prea tâmpit, ca să înțelegi.

VEVE: Bucătăria e acolo!

MAESTRUL: Văd că știi. Bravo! Acolo.

VEVE: N-am școală multă, da' puțină practică... Tata n-avea nici el studii superioare. Se vede după scule. Ca să folosești scule electronice, trebuie să fii tobă de carte! Dacă aveam atâtea diplome, și simțeam chemarea spre ciordelă, mă vâram în politică! Îmi scria Didina discursurile și m-alegea deputat, că Didina-i bună de gură, ce nu s-a văzut!

MAESTRUL: Vorbești mult! În profesia noastră, tăcerea e de aur. Du-te la treabă!

VEVE: Maestre, dacă găsim ce ne trebuie, putem găti ceva a-ntâia? La "mititica", m-am fofilat la bucătărie, lângă un bucătar de lux. Am învățat multe de la el. Didina, și ea, parcă-i bucătăreasă cu diplomă.

MAESTRUL: Bine, încercați! Sare puțină!

VEVE: O să ne-ndrăgești, Maestre!

(*Se aude soneria de trei ori.*)

MAESTRUL: A venit. Apeși, întâi, butonul roșu, din stânga. Altfel, nu se deschide ușa.

(*Veve iese. Revine cu Didina, emoționată.*)

DIDINA (*cu glasul răgușit de emoție*): Bună ziua! (*Își drege glasul.*) Bună ziua, Maestre!

MAESTRUL (*o privește cu interes*): Tu ești?

VEVE: Ea este, Maestre. I-am spus unde am nimerit și s-a feștelit de tot.

DIDINA: Sunt fericită! (*Tușește.*) De emoție, Maestre. Poate n-o mai intra prostu ăsta la pârnaie. (*Plânge.*) Dacă-l prinde, eu nu-l mai aștept. Mă păzește de parc-aș fi aia fără mâini, de la muzeu, de stă polițistu lângă ea.

MAESTRUL (*se dă elegant*): Mi-a relatat el despre ce este vorba.

DIDINA (*lui Veve*): Ce-a făcut, mă?

VEVE: Ce-ai auzit.

MAESTRUL (*Didinei*): Vino mai aproape. (*Studiu.*) Mda! Derulați ce-am hotărât. (*Lui Veve.*) Întâi derulează tu.

VEVE (*nu prea știe ce are de făcut*): Dacă spui dumneata să derulez, derulez.

DIDINA: Derulez și eu, Maestre. Dacă trebuie...

VEVE: Derulăm amândoi.

MAESTRUL: Zici că te-ai aciuit pe la bucătăria închisorii.

VEVE: Cu un bucătar de lux.

MAESTRUL (*ton ridicat*): Ce te-am sfătuit eu, adineauri?

VEVE: Multe.

MAESTRUL: Ți-am spus că fiecare trebuie să facă ce se pricepe mai bine?

VEVE: Am băgat la cap.

MAESTRUL: Atunci, șterge-o la bucătărie și spală vasele! Că asta-i învățat. La pârnaie, ai spălat vase?

VEVE: Mormane de castroane de tablă!

MAESTRUL: Mâncare ai făcut?

VEVE: Zece marmide pe zi: o zi varză, o zi fasole, o zi varză, o zi...

MAESTRUL: Mie să-mi gătești ca-n societatea de consum.

VEVE: Să văd ce găsesc prin bucătărie.

MAESTRUL: Găsești de toate. Cine muncește, are. Eu nu mă țin de fusta femeii. La muncă! (*Îi arată spre bucătărie.*) Să văd ce știi.

VEVE (*pricepe că-l expediază*): Poate m-ajută și...

MAESTRUL: Ea știe altceva, să facă mai bine. Unde lucrezi?

DIDINA: Acasă. Când m-a cunoscut el, lucram la spital.

MAESTRUL (*interesat*): La spital?!

DIDINA: Făceam frecții bolnavilor.

MAESTRUL: Aveai mulți bolnavi?

VEVE: Mai ales doctori.

DIDINA: Seara cădeau bolnavi la pat și...

MAESTRUL: Meserie grea! Mai toți doctorii cad seara, bolnavi pe moarte.. (*Lui Veve.*) Du-te la vase! Până termină el de spălat, înzdrăvenește-mă și pe mine. Hai, la treabă!

VEVE (*pierit*): Dacă ar fi și ea...

MAESTRUL: E ocupată! Fiecare își face meseria: tu ai spălat vase, ea a făcut frecții!

DIDINA: Repede, că ne-așteaptă nașa.

(*Veve iese. La ușă, se mai oprește o dată.*)

MAESTRUL: Ia să văd eu, ce te-au învățat doctorii ăia.

DIDINA: Cu fața-n jos, Maestre.

(*El se așază cu fața-n jos, ea îl frecționează. Mâna Maestrului se plimbă pe picioarele ei, în timp ce scoate sunete de plăcere. În ușă apare Veve, ca o fiară. Didina îi face semne liniștitoare: acum e gata. Veve se retrage.*)

MAESTRUL: Ah! Mai jos!... Așa!... Mai la stânga!.. Ce picioare tari ai... Piatră!... Ah, tinerețea!... Măine, pe la cinci, vii la mine.

DIDINA: Vin, Maestre. Ce nu face o femeie, ca să-și salveze bărbatu!

MAESTRUL: Om îl fac! Ah! Mâini de aur! Îl învăț tot ce știi! Ah! Îi arăt secretele... Să-ți pui chiloți roșii. Când văd roșu...

DIDINA: Îmi cumpără Veve, mâine dimineață.

MAESTRUL: Ai dracului, doctorii ăia, te-au învățat carte... Mâini de aur și picioare de piatră!

(*Sub frecția profesională, Maestru adoarme, se aud primele sforăituri. Imediat apare Veve, dovadă că a fost lângă ușă: a văzut și a auzit tot.*)

VEVE: Te omor! În chiloți roșii!

DIDINA: Ssst! Îl trezești. Nu fi prost, mamă! Am adormit eu alții mai tineri. Știam că-n două minute, sforăie!

VEVE: Pe mine, de ce nu m-ai frecționat niciodată așa?

DIDINA: Ce-s proastă, puișor? Pe tine nu vreau să te-adorm. Pe tine te țin treaz toată noaptea! Care-i mai în câștig? Hai să gătim repede, și să plecăm acasă. Să-ți arate ție, mama, frecție adevărată!

(*Îl ia de mână și-l trage în bucătărie.*)

PARTEA a II-a

(Acasă la Veve. Didina îi dă cu sân, parcă ar vrea să-l înfurie și mai tare.)

DIDINA: Ești un prost!... Ești un prost!... Ești un prost!

VEVE: Cățea! Umbli numai cu coada-n sus! (*Arată.*) Uite-așa! Să nu scapi nimic.

DIDINA: Ești un prost! De ce-aș sta cu coada-n sus, la Maestru? Pot s-o țin și Paratrăsnet, că tot degeaba. (*Schimbă tonul, devine dulce.*) La vârsta lui, frecția-i totu, puișor. Ca să doarmă mai bine! Pe Maestru ești tu gelos?

VEVE: Ce-l mai frecționeai!

DIDINA: Când îl frecționez, îl hipnotizez! Știi ce zic, în gându meu? "Dormi, hodo... dormi hodo... dormi hodorogule..."

VEVE: Și hodorogu doarme.

DIDINA: El doarme și noi ne alegem cu ceva. Ia uite ce aparatură modernă ți-a dat. (*Arată căști, aparate electronice, aparat de sudură cu butelii mici etc.*) Cu astea, sare clanța ca deschisă cu iarba fiarelor!

VEVE: Habar n-am să le folosesc.

DIDINA: Te-nvață. Mai te uiți la televizor. De câte ori ți-am spus! "Mă, Veve, mai uită-te și tu la câte-un film. Să te cultivi!" Ne-am luat degeaba Sansungu? Viața a progresat, Veve! Nu mai merge cu dalta și ciocanu, ca pe vremuri! Vin ăia de-afară, cu unelte ultimă răcnet, și ne ia locu. Adică de ce să fure străinii, în țara noastră? Noi suntem mai proști ca ei?!

VEVE: Nu lăsăm noi țara pe mâinile străinilor!

DIDINA: Așa-mi plac! Noi să furăm la noi, ei să fure la ei. Împărțea! cinstită!

VEVE: Asta era pe timpul tatei, când de hoție se țineau hoții! Acum ne compromit amatorii. Tot omu, dacă poate să umfle ceva, umflă! Fiecare la nivelul lui, bine-nțeles! Unu umflă o fabrică, altu umflă o țară! După rang și posibilități. Noi, profesioniștii, am ajuns minoritari în branșă.

DIDINA: Mă, Veve, dă și tu o lovitură, să fiu mândră de tine! Să rămână amatorii cu gurile căscate de admirație! Te-aș iubi ca pe Stallone, dacă te-aș vedea, pe prima pagină, la "Evenimentu' Zilei", scris cu litere de-o șchioapă: "Veve ne-a lăsat țuț!" Of, Doamne, câte vise mi-am făcut cu tine și tu...

VEVE: Sunt tânăr, mai am timp să progrez. Dacă intrăm în Europa, am perspective. Altă prețuire din partea societății.

Închisorile: hotel trei stele! Mă simt protejat de comitete internaționale! "Câtă carne mănâncă pușcăriașu pe zi?" întreabă inspectorii. Păi, acum, când sunt afară, se interesează cineva câtă carne mănânc? Aiurea! Pot să crăp de foame, la colțu străzii! Îi pasă cuiva? E și păcat să nu dai unuia-n cap, și să trăiești protejat internațional!

DIDINA: Să dai lovitura, care să inspire un film. O piesă de teatru! Ai văzut cum scrie, pe unele filme: "Inspirat din fapte autentice." Ția oameni!

VEVE: Scrie asta? Ține-mă treaz, să-l văd până la sfârșit.

DIDINA (*plină de entuziasm*): Îl frecționez pe Maestru și la tălpi, numai să te văd mare! (*Se aude pendula bătând ora nouă.*) E timpul să pleci.

VEVE (*brusc circumspect*): Pe cine aștepți?

DIDINA (*izbucnește*): Pe dracu! Ești gelos și pe el? Vreau să-i frecționez coarnele: uite-așa!

VEVE (*râde*): Ești nebună!

DIDINA: Mai bine-i cereai Maestrului o zgardă electronică, să mă pooorți după tine. Mă ții de zgardă și facem foamea! Hai, pleacă! Ține seama de ce-a zis femeia! Ai schema casei la tine?

VEVE: Am. N-o ștergi nicăieri!

DIDINA: Îți pregătesc o prăjitură. Mai avem puțină făină, într-o pungă. Să nu dai rasol, și să faci vreo greșală.

VEVE: Adică să lipsesc mult. Ai nevoie de timp.

DIDINA (*exasperată*): Veve, ești bolnav! Boala ta mi s-a transmis și mie! Îmi plesnește capu, de durere! Pleacă o dată! Măine e sărbătoare, mergem la nași.

VEVE: Iar? Ce meserie bună e asta de naș! Toată ziua cadouri!

DIDINA: Până când ne pun pirostriile pe cap! La nași, nu te duci niciodată cu mâna goală.

VEVE: Fur mai mult pentru nași, decât pentru noi!

DIDINA: Nu te mai plânge! Pleacă!

VEVE (*supărat*): Plec! Nu presimt nimic bun! Poate scapi definitiv de mine. N-am apucat să-ți fac un copil! Îți rămânea o amintire!

DIDINA: Fă rost de parale, și-l ticluim în doi timpi și trei mișcări! Dacă ești grăbit, ți-l trântesc la șapte luni!

VEVE: Mai repede nu se poate?

DIDINA: Ce-s cățea, să făt la trei luni? Pleacă odată! Când vii, găsești copilu-n scutece! Băiat sau fată?

VEVE (*râde*): Băiat, să am urmaș în profesie. Îți dai seama cum o să mânuiască el toată aparatura asta?

DIDINA: Progresu, mamă!

VEVE: Ca să se descurce în atâta electronică, îl dau la politehnică. Numai un inginer capabil va putea fi un hoț adevărat! Știința...

DIDINA: Am văzut, într-un film, că unu privea, prin perete, ce se petrecea-n casa omului!

VEVE: Prin perete?

DIDINA: Prin perete. Altu privea prin tavan, din satelit.

VEVE: Tocmai din satelit?!

DIDINA: Zău, Veve. Mă gândeam: nu mai poți să chițai și tu, lângă bărbat, că te văd ăia din Cosmos! De câte ori stau cu tine, așa, mai intim, tresar la cel mai mic zgomot! Parcă tot se zgâiește un pârlit la mine! Și cum ești tu exigent, are ce vedea!

VEVE: De-aia nu mai ești Didina pe care-o știu, că te vede pârlitu prin tavan?

DIDINA: Îmi taie din elan!

VEVE: Adică de-asta le arde lor, în satelit, să se zgâiască la tine?

DIDINA: Sunt mulți bărbați perversi.

VEVE: Stingem lumina! Ce mă-sa o să mai vadă, perversu, pe-ntuneric?

DIDINA: Am citit că și pe-ntuneric...

VEVE: De-asta nu-mi place mie femeia cultă! Ți-am spus să nu mai citești toate prostiile din ziare! Ca mâine te văd pudică! Și eu, pudică, nu te țin! Mama lor, cu electronica lor cu tot! Strică femeile!

(*Veve își ia trusa și pleacă. Peste o clipă revine, spre exasperarea Didinei.*)

VEVE: Să-mi faci clătite. Când viu, să fie calde.

DIDINA: Sau clătite, sau copil.

VEVE: Și una, și alta! Și nu mai umbla-n chiloți prin casă! Nu prind eu unu, pe lângă casă, cu electronica de gât, că nu-l scapă din mâna mea toată poliția orașului! Adio!

(*Veve iese furios.*)

CORTINĂ DE ÎNTUNERIC

(Interiorul unui apartament: locuința lui Pelin. Veve intră și cercetează locul, la lumina unei lanterne. Luminează când planul de pe hârtie, când camera, pereții. Mormăie: "N-are icoană! Ateu! Nimeresc numai de-ăștia răi!" Descoperă telefonul și se grăbește să formeze un număr. Se aude apelul, dar nu răspunde nimeni.)

VEVE: Nici n-am ieșit bine din casă, și-a șters-o! *(Formează un alt număr de telefon.)* Alo? Eu sunt. Didina e la tine?... Mi-a spus că rămâne acasă și-mi face clătite. Sunt gelos? Pentru că vreau să știu ce face nevastă-mea, când eu muncesc? *(Închide, formează alt număr. Sună. La arlechin, apare Didina, în halat de baie.)* Când ai sosit acasă?

DIDINA: Ce te privește? Nu mi-ai spus "adio"?

VEVE: Adio, da' să nu bați bulevardele!

DIDINA: N-am plecat nicăieri.

VEVE: Minți! Am telefonat și nu mi-ai răspuns.

DIDINA: Eram în baie!

VEVE: Ce făceai?

DIDINA: Copilu. Nu mi-ai poruncit să-l fac, până te-ntorci? Lucram la el.

VEVE: Să nu te joci cu mine! Vin acasă!

DIDINA *(speriată)*: Veve! Stai și muncește! Ți-am spus că gelozia-i boală incompatibilă! Și ce zice femeia asta? Că ești incapabil!

Ți-a dat și cheia de la intrare.

(La radio, încetează o melodie și crainicul o anunță pe următoarea.)

VEVE: Ce bărbat e lângă tine?

DIDINA: Nu-i nimeni!

VEVE: Am auzit eu glas de bărbat. Își bate joc de mine?

DIDINA: Era la radio.

VEVE: Dă-l mai tare, să aud eu radio.

DIDINA: Acum cântă.

VEVE: Cântă de bucurie, că-mi faci copilu! Te-ajută și el? *(Didina râde.)* Râzi, cățea! Nu mai sunt prost să rabd! Adio!

DIDINA: Te sinucizi?

VEVE: Mă sinucid!

DIDINA: Ai frânghia la tine?

VEVE: Știi că nu plec fără ea. (*Privește lampa.*) Am și găsit un cui solid.

DIDINA: Veve! Mai gândește-te! (*Veve scoate frânghia din trusa de scule: nodul e făcut.*) Să nu regreti.

VEVE (*prinde sus lațul*): Când să mai regret?

DIDINA: Pe lumea ailaltă. O să te uiți în jos, și n-o să-ți placă ce vezi.

VEVE: Voi vedea cu cine te-ai mai înhăitat! Zbor în juru casei și privesc pe fereastră.

DIDINA: Doar îngerii zboară.

VEVE: Mă răsplătește Dumnezeu, pentru câte am suferit de la tine, și mă face înger!
(*Se închină. Face cruci mari, pravoslavnice. Între timp, Didina se aude, îngrijorată.*)

DIDINA: Veve! Ești nebun? Am glumit! Fii cuminte! Veve!

VEVE (*revine la receptor*): Adio! M-ai chinuit destul!

DIDINA: Ești bolnav de gelozie! Ți-am spus, de-atâtea ori, să mergem la doctor.

VEVE: La ăla? Eu îl trăgeam de mânecă: "Alo, domnu doctor, eu sunt bolnavu!" și el te dezbrăca pe tine. Adio!

DIDINA: Ești la adresa dată de vecină?

VEVE: Nu te mai privește!

DIDINA: Nu știu de unde să te recuperez!

VEVE: Vor scrie ziarele.

DIDINA: Dacă nu ești la adresa aia, lasă-i proprietarului numărul nostru de telefon. Roagă-l să mă sune, imediat ce te descoperă.
Agață-te mai la vedere.

VEVE: Cum intră, dă cu ochii de mine. Adio!

DIDINA (*sfâșietor*): Veve!

VEVE (*îngrijorat*): Ai pățit ceva?

DIDINA: Nu uita să lași numărul de telefon.

VEVE: Acum îl scriu. Adio!

DIDINA: Roagă-l pe Sfântu Petre să te numească îngeru meu păzitor. Că asta-ți place: să mă păzești.

VEVE: Nici un regiment de îngeri nu te păzește! Adio!

DIDINA: "Ai grijă de tine!" cum zic ăia, în filmele americane.

(Închide. Didina dispare. Veve scrie numărul de telefon și-l lipește pe frunte. Pregătește ștreangul, se suie pe masă și-l pune de gât.)

VEVE: Doamne, ce tânăr mor!

(Când să-și dea drumul, apare Pelin, proprietarul.)

PELIN: Hei! Ce faci dumneata acolo? Cine ești?

VEVE: Un nefericit! Mă sinucid.

PELIN: Alt loc n-ai mai găsit, decât în casa mea?

VEVE: Nu pățeai nimic. Am scris aici și fapta, și numărul de telefon. La numărul ăsta, răspunde nevastă-mea. Telefonează-i și spune-i că sunt unde știe ea.

PELIN: Stai, dom'le! Îmi lași numărul de telefon și gata?

VEVE: Vrei chirie?

PELIN: Nu vreau să te spânzuri în casa mea!

VEVE (*exasperat*): Am un ghinion formidabil! De câte ori încerc să mă sinucid, mă împiedică ceva! (*Rugându-l*) Te implor, mai pleacă zece minute de-acasă!

PELIN: Tinere! Cetățene! Indiferent ce necazuri ai, ține-ți firea! Și eu am trecut prin momente de-astea. Fii bărbat!

VEVE: Adio, domnule! Nu uita de telefon. Să-ți povestești, cât mai emoționant, ultimele clipe!

(Când își dă drumul, Pelin se repede și îl prinde în cârcă. Veve se zbate să scape.)

PELIN (*speriat*): Stai! Oprește-te!

VEVE: Lasă-mă!

PELIN: Scoate ștreangu ăla de la gât!

VEVE (*dramatic*): Dă-mi drumul! Vreau să mor!

PELIN: De ce să mori la mine-n casă?

VEVE: Aici am condiții.

PELIN: Dă-te jos! Sufăr de inimă!

VEVE: Lasă-mă!

PELIN (*gâfâind*): Ești greu! Mor înaintea dumitale! Nu vreau să te sinucizi aici. Cere-mi orice.

VEVE: Pantofi de damă, albastru-închis, ai?

PELIN: Am.

VEVE: Cu toc scurt?

PELIN: Și cu tocu scurt! Ia-ți ștreangu de la gât, că nu mai pot! Căutăm împreună și găsim pantofi de care vrei.

VEVE (*scoate o listă*): De câte ori plec, îmi dă listă! (*Citește.*) Serviciu de cafea ai?

PELIN: Am. Rosenthal.

VEVE: Să nu fie ciobit, că-i pentru nașa.

PELIN (*se clatină*): Cred c-am ciobit o ceașcă!

VEVE: Vezi, dacă nu ești atent?

PELIN: Am un serviciu de ceai, foarte frumos.

VEVE: De ceai? Știu eu? Scribe serviciu de cafea.

PELIN: Scoate-ți funia de la gât, că m-ai deșălat!

VEVE: Uitasem unde sunt.

PELIN (*țipă*): Dă-te dracului jos din cârca mea! Mă omori!

VEVE: Nu te enerva! Cobor!

(*Coboară greu. Pelin abia își trage sufletul, se trânteste în fotoliu, Veve îl îngrijește.*)

PELIN: Ești mai greu decât pari.

VEVE: Morții sunt grei. Eram ca și mort. Stai liniștit, trageți sufletu... Unde zici că-i serviciu ăla de ceai?

PELIN: Dincolo, în bufet.

(*Veve iese, Pelin abia respiră, ia un pumn de pastile.*)

VEVE (*din camera vecină*): L-am găsit. E fain! Rosenthal?

PELIN: Scribe pe el.

VEVE: Așa-i, scribe. Cred că merge! Nașa-i cam năzuroasă. Unde zici că ai pantofii albaștri? (*Apare în ușă.*) Îi trebuie la taionu gri!

PELIN: Vezi în debara.

VEVE: Mamă!!! O sută de perechi!

PELIN: Nevastă-mea, când a dat de bani, a înnebunit! Toată ziua cumpăra. A decedat într-un magazin, îngropată în pachete. Mi-am găsit o femeie: cumpără și-asta! Cumpără și suferă! Tot i se pare că nu m-a stors destul!

VEVE: Și Didina e cheltuitoare. Îi dai dimineața bugetu Americii pe mână și, până seara, praf îl face, nu mai are nici bugetu României! Dacă ar vedea pantofii ăștia, i-ar umfla pe toți.

PELIN: E hrăpăreață?

VEVE: Își fură și lucrurile ei! Le fură dintr-o poșetă și le ascunde în alta! Așa-i de lacomă!

PELIN: Grozavă femeie!

(Veve revine, îi arată o pereche de pantofi albaștri.)

VEVE: Ce zici? Nu știi dacă-i plac. Tocu-i prea înalt. (*Îl privește.*) Ai probleme cu sănătatea. Te-ai albit la față.

PELIN: Inima. Nu rezist la efort.

(*În camera vecină, se aude Didina strigându-l pe Veve.*)

DIDINA: Veveee! Unde ești? Te-ai spânzurat, mamă?

VEVE (*speriat*): Mi-a luat urma!

PELIN: Cine-i?

VEVE: Nevastă-mea. Mă caută.

PELIN: De unde știe că ești aici? Nu scrie nici numărul casei, nici apartamentul.

VEVE: Didina? Dacă-i dai drumu-n lad, găsește, fără nici o indicație, cazanu-n care fierbe Stalin!

PELIN: Ce spui?

DIDINA: Vevee! Unde ești?

VEVE: M-am spânzurat!

(*Didina apare în ușă.*)

DIDINA: Ești rece, mamă! Ai pornit spre Rai?

VEVE: A venit proprietaru și m-a oprit.

DIDINA: Tot ghinionist!

VEVE: Lasă ironiile! Măcar în fața omului ăsta.

DIDINA: De ce nu l-ai lăsat, domnule?

PELIN: Se poate, doamnă? În casa mea?

DIDINA: Ți-aș fi rămas recunoscătoare o viață!... Ai găsit pantofi?

VEVE (*îi arată*): Ia uite ce frumoși! Aproape noi.

PELIN (*o privește cu interes pe Didina*): Chiar noi.

VEVE: Tocu e cam...

DIDINA: Nu ți-am spus ce toc vreau? Țsta-i toc pentru mine?

VEVE: Așa purta femeia. Spune-i, dom'le, ceva!

PELIN: Cu toc, sunt mai eleganți, doamnă!

DIDINA: Să fiu mai înaltă ca el? A crescut mai mult în jos, decât în sus! Un mameluc!

PELIN: Nu sunt de aceeași părere. Soțu dumitale este un bărbat de ispravă. (*Veve, în spatele ei, îi mulțumește lui Pelin.*) În privința pantofilor, vă dau un sfat dezinteresat: sunt, într-adevăr, foarte frumoși. Tocu înalt subliniază finețea gleznei. (*Insinuant.*) O doamnă, ca dumneata, are glezna de căprioară.

DIDINA (*"gâdilată"*): E, domnule!

PELIN: Sunt pantofi confecționați de celebra casă de modă "Pagaroll".

DIDINA (*fericită*): "Pagaroll", din Paris? Dacă vă permiteți!

PELIN: Sunt cel mai mare exportator de piei de câine din România!

DIDINA: Ce rasă?

PELIN: Orice rasă. N-ați auzit de celebra societate "Dogs-Impex" S.R.L.?

DIDINA: Exportați în Franța?

PELIN: Numai în Italia. Acolo am relații. Un prieten mi-a spus: "Ce proști ați fost voi, românii, că v-ați declarat francofoni. Dacă vă făceați italofoani, încropeam niște afaceri, de stătea cățelu-n coadă! Francezii sunt scârțani!"

DIDINA: Scârțani! "Frații" noștri mai mari? N-aș fi crezut!

PELIN: Ei n-aruncă paralele, când se dau mari, cum aruncă italienii și românii. (*Revine.*) Doamnă, îmi dați voie să vi-i probez?

(*Se așază în genunchi, îi scoate pantoful, o încalță cu "Pagaroll", își cam uită mâinile pe picioarele ei. Pe Didina o trec fiorii de plăcere.*)

DIDINA: Vai, ce drăguț sunteți! (*Noi frisoane de plăcere.*) Ce-nseamnă un bărbat rafinat...

VEVE: Adică ce, adică ce?

PELIN (*o drege*): Soțu dumitale s-a dovedit un bărbat cu gust, când i-a ales.

DIDINA (*dansând fericită prin cameră*): Ce ușori sunt! Parcă zbor! Aveți și o poșetă asortată?

PELIN: Evident. "Pagaroll".

DIDINA: Ce bărbat de rasă!

VEVE: Dalmațian!

PELIN: Găsiți poșete în debara.

(*Didina iese, dansând.*)

VEVE (*șoptit*): Mai laudă-mă! Mai laudă-mă!

PELIN (*tare, către Didina, din camera vecină*): Soțu dumneavoastră e un bărbat rafinat...

DIDINA (*din camera vecină*): Un mârlan!

PELIN (*se sperie, Veve face un gest exasperat, adică: "Vezi cum se poartă cu minte?"*): Doamnă, sunteți nedreaptă! Mi se pare un bărbat simpatic, frumos, inteligent, spiritual, capabil în profesie...

VEVE (*îi șoptește*): Și îndrăgostit! Și îndrăgostit!

PELIN: Și îndrăgostit de dumneata.

DIDINA (*de afară*): M-am plictisit de când se tot omoară. Întreabă-l de câte ori s-a sinucis.

PELIN: Te sinucizi des?

VEVE: La două-trei zile.

PELIN: Stimată doamnă, asigurați-l de sentimentele dumneavoastră și nu se mai sinucide. (*Semn complice lui Veve.*) Să vă ofer și un cordon albastru, cu pafta medievală?

(*Didina apare în ușă.*)

DIDINA: "Pagaroll"?

PELIN: Bine-nțeles! Soția mea cumpăra numai de la "Pagaroll". Era fată de la țară, și când s-a rafinat, s-a rafinat de tot: purta cinșpe inele și douășpe brățări. Mai trist a fost, doamnă, că, după ce s-a rafinat la inele, s-a rafinat și la bărbați. Visa să moară-ntr-un magazin, cum visează actorii să moară pe scenă. Și Dumnezeu a ascultat-o! Paftaua o găsiți în sertaru de jos al șifonierului.

(*Didina dispăre.*)

VEVE: Spune-i că-i elegantă ca nașa.

PELIN: Soțu dumneavoastră zice că sunteți elegantă ca nașa. I-am găsit un serviciu de ceai Rosenthal.

DIDINA (*de alături*): Vă mulțumesc. Înțelegeți că avem obligații...

PELIN: Cum să nu înțeleg?

DIDINA: Ce bărbat adorabil! Și alții....

VEVE (*nu mai suportă*): Te-am îmbrăcat din zece apartamente! La cel mai înalt nivel!

DIDINA (*ironic, de alături*): Mai spune-o și pe-aia cu polonicu.

VEVE (*tare, prin ușă*): O spun, că-i adevărată.

DIDINA: Și pe-aia cu lăcomia mea.

VEVE: Și pe-aia! Nu-i adevărată?

PELIN (*intervine, ca să pună capăt ciondănelii*): Orice femeie și-ar dori un bărbat ca soțu dumitale.

DIDINA: Dacă-l dorește, să-l cumpere! Cer pe el cinci lei, să nu-l mănânc pe lumea-ailaltă.

VEVE: Mă vinzi ca pe câini? (*O pâraște.*) De-asta mă spânzur! (*Vrea să se urce pe masă. Pelin se opune.*) Lasă-mă! Am terminat cu viața!

PELIN (*luptându-se cu Veve*): Doamnă, dați-mi o mână de ajutor!

(*Intră Didina, îi privește luptându-se, dar nu se bagă.*)

DIDINA: De ce vrei dumneata să trăiască, dacă el vrea să dea ortu popii?

PELIN: Să-l dea, doamnă, dar nu în casa mea! Îmi aduce poliția pe cap. Convinge-l să renunțe!

DIDINA: Nu-l convinge nimeni! E încăpățânat ca un catâr. Umblă cu funia de rufe la el. Crezi că nu l-am rugat s-o lase acasă? Degeaba! Convinge-l dumneata, dacă poți.

PELIN: Pot, doamnă, da' n-am condiții! Nu convingi un om așa, una-două!

DIDINA: Așa i-o fi dat lui, să sfârșească agățat de-o funie.

PELIN: Du-te măcar în pod! Îți bat eu cuiu, de care să-ți legi funia!

VEVE (*se liniștește*): În pod?

PELIN: Pod înalt, spațios...

DIDINA (*iritată de discuția lor*): Ce pod, ce... Ne-am lungit la vorbă! Dă-te jos și caută-mi o pereche de pantofi vișină putredă.

Hai, că n-avem timp de pierdut. Îl ținem și pe dumnealui din treabă.

VEVE (*luat din scurt, coboară cuminte*): Vișină putredă?... Știu eu?

(*Veve iese. Didina devine seducătoare.*)

DIDINA: Ce ochi albaștri! Cum te-am auzit, parcă m-a fulgerat ceva. Ah – mi-am zis – glas de hipertiroidian!

PELIN: Într-adevăr, am probleme cu tiroida.

DIDINA: De-o viață caut un hipertiroidian autentic! Mototolu ăsta mi-a adus analize false.

PELIN: Dumneata de ce suferi?

DIDINA: La mine, curge foliculina, ca apa la robinet. Abia aștept să se spânzure!

PELIN: De ce ești așa de grăbită?

DIDINA: M-am săturat de amenințările lui. Când mă pupă, când îmi spune ",adio"! De-o sută de ori l-am găsit cu lațu de gât.

PELIN: Dacă nu soseam la timp...

DIDINA: Teatru! (*Se apropie, senzual, de Pelin.*) Trebuie să-l ajutăm puțin... (*Gest: să se spânzure.*) Dacă tot amână...

PELIN (*speriat*): Să comitem o crimă?!

DIDINA: Să-l îndemnăm!

PELIN: L-aș vedea tot timpul atârnat de lampă.

DIDINA (*îl sărută, el se ferește*): De ce mă respingi?

PELIN: Dacă ne surprinde?

DIDINA: Face o criză de gelozie și își pune lațu de gât. Cu mâna lui și nesilit de nimeni!

PELIN: Garantezi că nu se-nfurie și-mi dă cu ceva în cap?

DIDINA: Când se-nfurie, se răzbună pe el! Își dă și palme!

PELIN: Mare ghinionist! Să nu reușească el...

DIDINA: Hai să-i dăm noi puțin noroc! (*Îi sare de gât, îl sărută, el se zbate să scape.*) Nu mă iubești?

PELIN: Soțu dumitale e un bărbat plin de calitate.

DIDINA: Asta așteptam: să-i faci reclamă!

PELIN: De dragul dumitale își periclitează libertatea.

DIDINA: Când l-am cunoscut, avea trei condamnări.

PELIN: Profiți și dumneata de...

DIDINA: Dacă-l suport, nu-i firesc să am unele avantaje? (*Îl îmbrățișează.*) Eu pe tine te iubesc! Știu că vrei să-ți refaci viața cu o nebună!

PELIN (*se zbate*): Lasă-mă! Acum intră pe ușă...

DIDINA: Are treabă! Crezi că stă cu mâinile-n sân? Nu mă iubești nici un pic?

PELIN: De ce mă ispitești?

DIDINA (*geloasă*): Între noi e o femeie!

PELIN: A fost! Este! Nu mai știu!

DIDINA: Nu mai este! Ai părăsit-o! Faci un schimb avantajos! (*Îi sare de gât, îl sărută.*) Vei fi în câștig! Jur! Scăpăm de mormoloc și...

PELIN: Ce-ți place la mine?

DIDINA: Casa! (*Arată.*) Și toate astea. Sub comuniști, ce făceai!

PELIN (*cu haz*): Mă luptam cu proprietatea privată și capitalismu-n putrefacție!

DIDINA (*cu același ton*): Apărai cuceririle clasei muncitoare?

PELIN: Nu bănuiam că am talente de întreprinzător pe cont propriu. Eu, cel de-atunci, mă luptam cu mine, cel de-acum!

DIDINA: Te-ai aruncat în afaceri! Aveai cheag de pe timpul când luptai cu capitalismu...

PELIN: Șaișpe mii de lei! Atât am avut.

DIDINA: Șaișpe mii?

PELIN: Șaișpe mii!

DIDINA: Măi să fie! Toți ați pornit de la șaișpe mii?

PELIN: Care toți?

DIDINA: Toți miliardarii pe care i-am văzut la televizor jurau că au pornit în afaceri cu șaișpe mii de lei! Eu am avut treizeci și fac foamea lângă prostu ăsta.

PELIN: Un borfaș mărunț! N-are talent de om de afaceri.

DIDINA: E prea sentimental, dobitocu! Dacă nimerește în casa unui nenorocit, în loc să fure, mai lasă de la el ceva parale. Odată, și-a lăsat căciula și-un bilet: "Vindeți căciula și cumpărați mâncare copiilor." N-aveau nimic în frigider.

PELIN: Oamenii de afaceri și oamenii politici n-au sentimente. Au numai interese.

DIDINA: Mare hoț ăla de-a spus asta!

PELIN: Un politician mare!

DIDINA: Un politician mare a spus-o și un șmecher, mai mare, o repetă. De-aia-mi placi! Rămân aici! Ai nevoie de o femeie care să comande servitorii.

PELIN: În servitori n-am încredere. Curat face o verișoară scăpătată...

DIDINA: O dirijez eu. Sunt exact ce-ți trebuie: și în casă, și în pat. În pat... nu vreau să mă laud, da... Bărbații care stau cu mine înghit vitaminele cu pumnul! La masă, fripturi în sânge și vin puterea ursului!

PELIN: Ziceai că faceți foamea.

DIDINA: Dacă ar avea fripturi și vin negru, crezi că s-ar mai spânzura așa des? Nu face față, de-aia-i gelos. (*Râde.*) Când mie mi se face foame, el oftează că-i sătul!

PELIN (*scuzându-se*): Și eu, am o vârstă...

DIDINA: Când simt că-i nevoie, muncesc eu! Sunt robace, dacă locuiesc într-un interior ca ăsta! (*Îl mângâie.*) Îmi plac bărbații deștepți. Să pleci de la șaișpe mii și s-ajungi miliardar!... Mă-nveți și pe mine să fac afaceri bănoase?

PELIN: E greu.

DIDINA: Ce n-am?

PELIN: Trecut! N-ai trecut, n-ai prezent! Afacerea prosperă de azi pornește de la trecutul, deosebit, de ieri! Trecutul ajută prezentul.

DIDINA: Și dacă aveam trecut?!

PELIN: Aveai trecut, aveai relații!

DIDINA: Dacă aveam relații, îmi ajungeau șaișpe mii de lei?! Asta nu mai cred eu. Explică-mi să-nțeleg!

PELIN: Să zicem că pornim amândoi câte o afacere... Ca să pui pe picioare o afacere serioasă, lângă șaișpe mii ai tăi, mai ai nevoie de șaișpe milioane, sau șaișpe miliarde! Eu cer împrumut la bancă, tu ceri împrumut la bancă. Eu îl capăt și fără garanții, că am relații, tu nu-l capeți, oricâte garanții ai avea, că n-ai relații. Eu cer licență de export, tu ceri licență de export. Eu o capăt în trei zile, că am relații, tu n-o capeți niciodată, că n-ai relații. Eu cer materii prime, tu ceri materii prime. Mie îmi vin imediat, că am relații, pentru tine nu mai sunt, că n-ai relații! Asta înseamnă să-ntâlnești, în punctele-cheie, colegi ca frații. Să depeni cu ei amintiri din mii de

ședințe, când îți sorbeau cuvintele! Acum, dacă s-au dus dracului idealurile, cel puțin să rămână miliardele! (*Râde.*) E câte-un prost care tipă: "De ce numai ei? Vrem și noi!" "Mă, dobitocule, îmi zic, în sinea mea, cum adică? Eu am totu în mână și tu vii la de-a gata? Noi am muncit de-am făcut toate astea!" Ei credeau așa: plecați voi de la ciolan, venim noi la ciolan! (*Râde.*) Proști!

DIDINA: Regreți comunismu?

PELIN (*își scuipe în sân*): Mușcă-ți limba! Iar drepti, iar gradați, iar ordine, iar aplauze, iar frică? Să știi de la mine: comuniștii au dărmănat capitalismu, comuniștii îl pun pe picioare! Doar nu-s prost să oftez după "codu eticii și echității socialiste", când eu dau anunț la ziar: "Caut secretară drăguță, până-n 25 de ani!"

DIDINA (*îi sare de gât*): Ia-mă secretară! Învăț să dactilografiez. La zâmbet, știu tot!

PELIN: Asta cu secretara parcă-parcă.

DIDINA: Mă iei secretară? Hai să scăpăm de amărâtu ăsta. Fă-l să se spânzure! Te rog!
(*Intră Veve, aude ce spune Didina. Are în mână o pereche de pantofi. Îi vede îmbrățișați.*)

VEVE: Și, dacă nu mă spânzur! Dacă schimb foaia?

PELIN (*se degajează*): Nu e ceea ce crezi că vezi.

DIDINA (*îl sărută pe Pelin*): Îl iubesc! Spânzură-te odată!

VEVE: Nu mă spânzur! Îl omor!

PELIN: Jur că nu e ce vezi. Ai dreptate să fii supărat.

VEVE (*îl amenință cu pistolul*): Recunoști? Atunci, plătește! M-am plictisit să mă tot agăț de funie! (*Didinei.*) Leagă-l de scaun!

DIDINA (*ridică din umeri: "n-am ce face", îi șoptește*): Așa dă ordine, când e furios. Dacă nu-l ascult, mă-mpușcă! Stai cuminte!

VEVE: Ce tot şușotiți acolo? Vă-mpușc pe amândoi!

DIDINA: Nu mi-ai cerut să-l leg? (*Îl leagă zdravăn de spătarul scaunului.*) L-am legat burduf!

(*Se produce o neașteptată schimbare: Didina și Veve izbucnesc în hohote de râs, se îmbrățișează, se sărută. Pelin, legat de scaun, asistă neputincios la manifestările lor de bucurie.*)

VEVE (*printre hohote*): Ce dobitoc!

DIDINA (*mângâindu-l și sărutându-l pe Veve*): Să fii tu gelos, mamă, pe evazionistu ăsta fiscal?

PELIN: Vei regreta insultele astea!

DIDINA: Eu nu-s de la televiziune, să mă prefac proastă! Auzi, "domnu șaișpe mii", aia de la televizor își dă ochii peste cap și se

minunează: "Iată, dragi telespectatori, ce înseamnă să ai spirit întreprinzător!" Mai bine ar anunța Inspekția Financiară! Să te ia la bani mărunți! Ai priceput, domnu evaziune?

PELIN: Mi-am plătit impozitele la zi! Până la un leu! Dacă nu procedam așa, nu ajungeam miliardar! Impozitu a fost ceva sfânt, pentru mine!

DIDINA (*pusă pe glume*): I-auzi, Veve! O fi apărut o nouă sectă: "Închinătorii la impozit"! Ca mâine vedem înălțându-se "Biserica impozitului"! Cei de la Inspekția Financiară, în sutană popească, vor sluji la un altar din dosare! (*Veve râde.*) Eu mă-nscriu prima! (*Privește în jur.*) Văd că-i o religie care îmbogățește!

VEVE: Ce ai mai respectat, domnu Pelin, de te-ai îmbogățit așa?

PELIN: Am respectat legile! N-am introdus marfă-n țară, fără să plătesc taxele vamale! N-am vândut unor firme fictive, să măresc de fiecare dată prețurile. N-am importat falsuri! E plină piața de falsuri. Cetățeanu cumpără etichete, nu produse! Dacă respectați legile și impozitele, miliardari ajungeți! Că impozitele asta urmăresc: să facă, din fiecare cetățean, un miliardar!

(*Cei doi râd, se opresc brusc.*)

DIDINA: Gata! Ne-am distrat destul. Ai pregătit geamantanele?

VEVE: Sunt la ușă. Cât l-ai vrăjit, le-am făcut ochi!

DIDINA: Ai găsit și ceva mai... verzișori, mai de pus pe deget sau la gât?

VEVE: Nu vezi valizele? Vai de șalele mele! Doar nu-s nebun să fur pantofi vechi!

(*Veve iese, târând valizele.*)

DIDINA: N-aș fi crezut că poți fi atât de calm!

PELIN: Mâine vă iau urma.

DIDINA: Până mâine, omul nostru sare trei granițe. (*Se așază pe genunchii lui.*) Zău că-mi placi! Dacă n-aș practica meseria asta nenorocită, aș mai veni pe-aici.

PELIN: Te-aștept.

DIDINA: Cu poliția?

PELIN: Nu amestec poliția în treburile mele!

DIDINA: Mă placi?

PELIN: Te-aștept... să te iert. N-am uitat problema foliculinei.

DIDINA: Când mi-ai luat picioru-n palmă, să mă-ncalți, m-a trecut un fior din creștet până-n talpă! (*Privește în jur.*) Aș fi rămas în cuibușoru ăsta...

(*Îl aude pe Veve, se ridică de pe genunchii lui Pelin. Veve apare, deșelat de greutatea altor două valize imense, pe care le cară.*)

VEVE: Gata! Plecăm!

DIDINA: O fi sosit Maestru. Ne-așteaptă afară!

VEVE: Ce caută Maestru aici?

DIDINA: L-am chemat, să te vadă atârnat! Cine să m-ajute? Pleacă o dată! Mai caut eu ceva!

VEVE: Mă dai afară?

DIDINA: Ce să-mi facă? E legat fedeleș!

VEVE (*îi leagă gura cu batista*): Dacă-l dezlegi, te omor!

(*Veve iese, trăgând de geamantane.*)

DIDINA (*după el*): Când vrea femeia, pupă și prin plapumă!...

PELIN (*legat la gură, mormăie ceva, ce ar putea să însemne: dezleagă-mă*): Mmmmm!

DIDINA (*dezleagă batista, se așază pe genunchii lui, sărută*): Săruți ca Stallone! Eu, pentru Stallone, îl dau deoparte și pe Tarzan! (*Îl sărută.*) Curat Stallone! (*Apucată de amoc erotic, îi rupe nasturii cămășii, îl sărută.*) Măcar cu-atâta să m-aleg! (*Trece brusc la altceva.*)

Dacă mă-ntorc, vorbim și despre acțiunile alea?!

PELIN: Ce acțiuni?

DIDINA: Nu te feri de mine. Veve nu știe. Le-am căutat. Nu mai sunt la locu lor.

PELIN: De unde ai aflat de acțiuni?

DIDINA (*de gâtul lui, sărutându-l*): Te-a trădat. Mi-a cerut să-i aduc ei acțiunile... că sunt la purtător.

PELIN: Dora...

DIDINA: Eu nu trădez bărbatu care m-a ghiftuit... Nu trebuia să mă respingi! Greu găsești o femeie ca mine!

(*Din camera vecină, dă buzna Dora.*)

DORA: Asta ți-am spus eu să faci, nenorocito?

DIDINA (*o pâărăște*): Ea m-a trimis! Cu planu casei!

DORA: Te-omor!

DIDINA: Tu, pe mine! Poate vrei să rămâi cheală!

(Amândouă țipă, se iau la bătaie, se păruiesc.)

PELIN (*disperat*): Potoliți-vă! Îmi aduceți poliția pe cap! (*Se zbate, e bine legat.*): Vă omor eu, pe amândouă!

DIDINA: Pe ea omoar-o! Te-a trădat!

DORA: Te iubesc! Te-am trădat din gelozie!

DIDINA: Minte!

(În clipa când Didina spune "minte!" Dora ia un obiect oarecare și o lovește în cap. Didina cade leșinată: Dora, în genunchi, îi îmbrățișează picioarele lui Pelin.)

DORA: Te iubesc!

PELIN: M-ai trădat!

DORA: Gelozia orbește femeia! Am fost oarbă, m-am însănătoșit! Iartă-mă!

PELIN: Dezleagă-mă!

DORA: Promite-mi că vom fi iar fericiți!

(Didina își revine, se ridică, ia un alt obiect, o pocnește pe Dora în cap. Dora cade leșinată. Didina îngenunchează în locul ei, îmbrățișează picioarele lui Pelin.)

DIDINA: Vom fi fericiți! Veve se spânzură, asta rămâne damblagie, suntem singuri! Noi și acțiunile! Viața e-n fața noastră! Hai să fugim în lume!

PELIN: Ce să fac în lume, la vârsta mea?

DIDINA: Muncim!

PELIN: După o viață de șef, s-ajung subaltern? Cine sunt eu, în altă parte? Nimeni! Aici, când n-am mai fost șef, am devenit patron!

DIDINA: Ce profund ești! Rămânem! Unde sunt acțiunile, să nu le ia Dora! Împreună, vom ajunge...

(Dora sare în picioare.)

DORA: La Morgă! Mai departe, nici un pas! (*Lui Pelin.*) Zece gloanțe torn în ea!

PELIN (*Didinei*): Prinde-o! Să nu ia revolveru!

(Dora fuge pe ușă. Didina iese după ea. Se aud, în camera vecină, țipete, obiecte spărgându-se, dovadă că lupta a fost reluată.)

PELIN (*țipă la ele*): Nu spargeți cristalu! Vă omor! (*Chiar atunci, se aude un cristal spărgându-se.*) Oglinda venețiană!
(*Apare Veve, țipând furios.*)

VEVE: Am terminat! Dă-mi sfoara! Sfoara! (*Îl dezleagă pe Pelin, să-și ia sfoară.*) În clipa asta, mă spânzur.

PELIN: Omorâți-vă! Bateți-vă! Jupuiți-vă! Casa mea o s-ajungă osuar! (*Veve își leagă lațul de lampă.*) Ce s-a întâmplat?

VEVE: Individu o aștepta afară! Stâtea ferit, după colț! Credea că nu-l văd.

PELIN: Ce individ?

VEVE: Ăla pe care l-am auzit în casă, când am vorbit cu ea la telefon. Adio!

PELIN (*se repede să-l oprească, se trezește iar cu el în cârcă*): Te-am rugat să nu te spânzuri în casa mea! Ai luat tot ce-ai poftit, de ce vrei să-mi faci răul ăsta?

VEVE (*în cârca lui Pelin*): Dă-mi drumu! Acuma pot s-o fac!

PELIN: Să-mi văd numele-n ziare?

VEVE: Îți ofer ceasu meu de aur, furat dintr-un muzeu, dacă-mi dai drumu!

PELIN: Divorțează! Îți plătesc eu avocatul. Nu te costă un leu și scapi de ea. E plin orașu de femei singure. O chem aici și-o pun să iscălească! Dac-o mai fi în viață!

VEVE: Cine s-o omoare?

PELIN: Dora. Și coboară odată din cârca mea, că-mi rupi șira spinării!

VEVE (*sare jos*): Unde-i Dora?

PELIN (*abia se mișcă*): M-ai distrus!

VEVE: Îmi pare rău! Nu vreau să rămâi handicapat, din cauza mea. M-a nenorocit femeia asta!

PELIN: Divorțează!

VEVE: Nu sunt însurat cu acte. Doar îi spun "pleacă", și gata.

PELIN: Dacă poți scăpa atât de ușor, de ce n-o faci?!

VEVE: Sufletu omului!... Da' nu mai suport! Îl chem pe Maestru și îi cer voie să mă despart de ea. Poate mă lasă. Că o apreciază, domnuleee! Nu mă-nvață nimic, dacă nu-i și ea de față! Și-o să sufăăăr...

(*Plânge pe pieptul lui Pelin.*)

PELIN (*Îl mângâie ca pe un copil*): Lasă că-ți trece. Femei, slavă Domnului! Și eu sunt sentimental. Plâng de câte ori mă despart

de-o femeie.

VEVE: Dacă ai ști cât sufăr. Mă doare în coșu pieptului!

PELIN: Pe mine mă doare acolo, când aud Inspekția Financiară! Mi se face un gol, cât pumnul, la lingurea!

VEVE: Eu când aud poliția, pătesc așa.

PELIN: Necazu trebuie omorât din fașă, la "Inspekția Financiară". Când ajungi la poliție...

VEVE: Nu se mai poate face nimic?

PELIN: Se poate, da' se dublează cheltuielile... Polițistu are experiență mare! Uite-așa, uite-așa joacă dosarul! Te stoarce ca pe-o lămâie!

VEVE: Mie-mi spui?

PELIN: Trăim într-o țară bogată... avem și mare, avem și șes, avem și munți... oamenii sunt petrecăreți... leafa nu-i niciodată atât de mare, câtă poftă de petrecere are românul. Polițiștii nu-s și ei români?

VEVE (*revine la preocupările lui*): Unde este, dom'le? A fugit cu ăla! Nu-i pasă că mă spânzur!

PELIN: N-a fugit nicăieri. (*Arată.*) E-n a treia cameră!

VEVE: Trăiește?

PELIN (*se aud, într-o cameră îndepărtată, obiecte de sticlă care se sparg. Îi atrage atenția lui Veeve*): Auzi? E-n viață! Dacă supraviețuiește, zece ani plătește pagubele pe care mi le face! Dacă nu, te costă doar înmormântarea! (*Se aud țipetele "luptătoarelor".*) O recunoști?

VEVE (*vrea să iasă, Pelin îl oprește*): Cine se bate?

PELIN: Noi, prin reprezentantele noastre. Femeia mea se păruiește cu femeia ta!

VEVE (*încearcă iar să iasă*): Să nu pățească ceva! Nu suport gândul că o doare...

PELIN: Lasă-le, să-și rezolve singure problemele! De ce să facem noi prost, ceea ce fac ele atât de bine! (*Zgomote.*) I-auzi!

Puteam noi să le păruim așa?

VEVE (*îndrăgostit*): Îi smulge tot părul!

PELIN: Kojac să le văd!

VEVE: O iubesc, domnule!

PELIN: Asta-i nenorocirea: le iubim și le iertăm! Nici eu n-aș fi putut s-o păruiesc pe Dora, cum o păruiește Didina!

VEVE: Îi lustruiește chelia!

(Afară, noi zgomote, țipete, Veve vrea să iasă, e oprit.)

PELIN: Încă puțină răbdare! Una trebuie să cadă!

(Intră, sleite de puteri, Didina și Dora, fiecare cu mâna în ciuful celeilalte. Nu mai au putere nici să țipe, nici să se tragă de păr. Sunt aproape chele. Amândouă au în mână câte un smoc de păr din capul celeilalte. Sunt ca doi boxeri, după douăsprezece reprize, când cad unul în brațele celuilalt. Se împleticesc, țipă – dar abia se aud.)

DIDINA *(cade pe Veve)*: Omoar-o! M-a jignit!

DORA *(cade pe Pelin)*: Împușc-o! N-am găsit pistolul!

PELIN: Nu las eu arma la îndemâna femeii!

DORA: Ne-au furat! Nu mai avem nici dolari, nici bijuterii!

DIDINA *(lui Pelin)*: Ea ne-a trimis aici!

(Încep iar lupta, lentă, ca filmată cu încetinitorul. Cei doi bărbați trag de ele și le despart.)

DIDINA *(lui Veve)*: Dacă n-o omori, spânzură-te! Nu ești în stare de nimic!

DORA: Împușc-o! Mi-a luat toți pantofii albaștri!

(Intră Maestrul. Didina și Veve împietresc.)

MAESTRUL: Ce se petrece aici? *(Veve și Didina bâiguie ceva, nu se înțelege nimic.)* Se-aude hărmălaia din stradă! Profesia noastră are nevoie de liniștea bijutierului! Aparatura electronică nu face zgomot, nici cât un țânțar.

DIDINA *(îl pârăște)*: Tot cu uneltele moștenite lucrează, Maestre! *(Arată.)* Și cu frânghia! De-aia te-am chemat: să vezi ce face și cum lucrează!

MAESTRUL *(îi trage două palme zdravene lui Veve, care le primește stând drept)*: Nu ți-e rușine, să-ți bați joc de profesie?

VEVE *(pârăște)*: S-a înțeles cu el, vor să mă sinucidă!

MAESTRUL *(ridică mâna, să-l pocnească și pe Pelin, rămâne cu palma sus)*: Cine-i domnu? Un coleg?

PELIN: Păgubașu. Proprietaru.

MAESTRUL: Pe dumneata te fură?!

PELIN: Mi-a făcut cinstea să mă aleagă pe mine.

MAESTRUL *(răstiți)*: De ce este proprietaru acasă? Nu-i cunoști programul?

VEVE (*vinovat*): Nu.

MAESTRUL (*îi mai trage două palme*): Nu se prinde nimic de tine! N-ai stofă! N-ai stofă! Bine că am sosit la timp, să mă conving!

Proprietaru acasă, și tu dai buzna!

VEVE: De ce să mă feresc, Maestre? E de-al nostru!

MAESTRUL: De-al nostru! (*Îl cercetează cu privirea.*) Cu cine-ai lucrat?

PELIN: Singur. IMPEX S.R.L.! Investitor unic.

DIDINA: De la șaișpe mii, în doi ani, la miliarde! Îți dai seama ce-a lucrat? L-a lăudat și la televizor!

MAESTRUL (*iritat*): Televiziunea! Habar n-au! Pe mine, maestru, nu m-au lăudat niciodată!

VEVE: Ferească Dumnezeu! Noi, când ajungem la televizor, schimbăm hainele.

MAESTRUL: Proștii schimbă hainele!

VEVE: Fă-ți un IMPEX S.R.L., și te văd la TVR! Cu condiția să lucrezi ca... și ca... și ca... și ca... și ca... Nu-i mai spun, că-i cunoaștem. Dacă nu știi să "muncești" ca ei, degeaba deschizi firmă.

MAESTRUL (*se plimbă prin cameră, ținând-o pe Didina de umeri*): Zici că-i de-al nostru?

VEVE (*arată în jur*): De-al nostru sută la sută! Maestru și el. (*Maestrului, confidențial.*) Vă transmit o rugămintă. M-am lăudat că sunt elevu dumneavoastră. Am crescut în ochii lui. A priceput că mă iubiți, dacă ați venit să-mi dați o lecție, chiar la locu faptei. "Sunt un perfecționist! mi-a zis. Toată viața am învățat. Ar fi păcat să scap un prilej ca ăsta." Vrea să AUDIEZE și el. Plătește în valută. Pe deasupra, mai aflăm și noi câte ceva de la el. Că experiență (*Își plimbă ochii prin casă.*), slavă Domnului, are!

MAESTRUL (*ironic*): Ai devenit și tu perfecționist?

VEVE: Dacă-mi ceri dumneata să mă fac perfecționist, mă fac perfecționist!

MAESTRUL (*ferm*): N-ai ce să-nveți de la el! Amator! Dacă n-ar fi haosu ăsta-n țară, ar fi fost de mult în pușcărie! Vreți să-ți dovedesc ce slab e? (*Se adresează lui Pelin.*) De ce ții contabilitate dublă, domnu Pelin? Una acasă, alta la firmă?

PELIN (*a sfeclit-o*): Cum puteți crede că...

MAESTRUL: Păstrezi, la vedere, documente compromițătoare?

PELIN: Nu am acasă nici un...

MAESTRUL: Ce acte sunt în biblioraftu ăla roșu?

PELIN: Nu e...

MAESTRUL: Eu nu mă deşelam ca prostu, cu valizele. (*Veve lasă privirea.*) Eu luam numai biblioraftu şi plăteai pe el dolari grei! Ai avut baftă că te-a călcat tineretu!

PELIN (*gata să leşine*): Recunosc...

MAESTRUL: Țara e-n derivă, dacă amatori ca tine au ajuns miliardari peste noapte! (*Reproș, cu ton ridicat.*) Dacă erai profesionist, n-ajungea țara-n halu ăsta! Ați dus-o de râpă! Amatorii sunt lacomi! Nesătui! Profesionistu știe că e bine să trăim toți! Nu ți-aș da lecții, da' trebuie să salvăm țara! Învățați să furați cu obraz! Există și-o morală a hoțului, pe care trebuie s-o respectați! Hămesiiilor! (*Se aude, strident, sirena poliției. Toți sar în picioare, gata să fugă. Cel mai speriat este Pelin.*) Stați pe locurile voastre! Masa!

VEVE: Petrecerea!

(*Se naște o agitație deosebită: femeile, Veve așază pe masă tot felul de bunătăți. Pelin se ocupă de băutura fină. Totul se petrece sub imperiul sirenei, care se aude din ce în ce mai aproape și mai tare. În timpul cel mai scurt, masa e încărcată cu bunătăți. Cei prezenți se așază în jurul ei și așteaptă. Ridică, toți odată, paharele, la semnul Maestrului – și rămân cu ele sus, în stop-cadru, așteptând un nou semn. Maestrul, în mijlocul camerei, cu paharul ridicat, pare un dirijor. Sirena se aude și mai tare, sporind tensiunea celor nemișcați și cu ochii la ușa. Cineva ciocănește. Maestrul face semn și declanșează petrecerea: toți încep să ciocnească și să toasteze, mimând o petrecere în toi. Bătăile se repetă. La un alt semn al Maestrului, Veve deschide larg ușa. Apare un polițist care salută, vesel, cu brațele ridicate.*)

MAESTRUL: Stați liniștiți, e băiatu nostru!

VEVE: Mă duc pân-afară, că mi s-a udat chilotu!

(*Izbucnesc râsete. Polițistul ia parte la veselia generală. I se dă un pahar. Se ciocnește, se bea, se face haz de Didina, care și-a revenit din sperietură și s-a agățat de gâtul polițistului. Apare Veve, cu un aparat de radio, la care se transmite o sârbă îndrăcită. E primit cu strigăte de bucurie. Buna dispoziție crește. Veve trage primele fluierături pe melodie. Didina îl ia pe polițist la dans. Veve se prinde și el, apoi Dora și, unul câte unul, toți. Sârba se-nvârtește cu foc, se aud chiuiturile obișnuite: "Ha! Ha! Ha!" și chiar cunoscute strigături în versuri despre fericire...*)

Cortina coboară încet, pe sârba "fericiților".

– Sfârșit –

EU HOȚ, TU HOȚ, EI BANDIȚI!

("IMITAȚIA" SA)

– comedie –

PERSONAJELE:

(în ordinea cuvântului):

ALI
NANU
TICU
AHMET
SUCIU
MIRELA
LOLA
MEMET
FINESCU

PARTEA I

(Un laborator: doi ingineri chimiști, în halate albe, în fața unor eprubete, mojar, creuzet etc. Unul este Nanu. El încearcă să scoată, dintr-un creuzet cu gura mai strâmtă, "ceva", o substanță, care nu curge, așa cum se aștepta. Al doilea este Ticu. El asistă, oarecum blazat, la eforturile lui Nanu.

Apare, supărat, Ali, un oriental, dar îmbrăcat europenește. Nanu se grăbește să ascundă creuzetul, Ticu pare amuzat de teama prietenului.)

ALI (*supărat, dar nu exploziv*): Tomnu Ahmet a întrebat la mine cum stam. În ce faza sunteți.

NANU: Avansată.

ALI: Cât de avansată?

NANU: Avansată de tot.

ALI (*ridică tonul*): Cum se fie *avansată de tot*, o treaba care trebuia terminată acum trei luni? Asta estem intirziată de tot. Tomnu Ahmet estem supărat foc! Așa ziceți la voi: supărat foc.

TICU: Foc și pară!

ALI (*nu pricepe expresia*): Focu și pară?! Para mancam!

TICU (*imită vorba străină*). Mancam când para estem la copac!

ALI: La voi, Iomani, estem posibil orice: mancam para, mancam foc! Treaba nu mancam!

TICU (*flegmatic*): După ce-i puțină, s-o mai și mâncăm?

ALI (*râde, a înțeles*): Tumneata haiosă estem! Treaba ioc!

TICU: Muncesc, domnu Ali, da', în cercetare, munca nu se vede la prima ochire.

ALI (*ton înțelept, prietenos*): Tomnu Ahmet primește multe FAX, telefoanele, scrisorile... Partener amenința cu judecata pe el!

TICU: Imbecili!

ALI: Cine imbecil?

TICU: Ția care amenință. Habar n-au ce este cercetarea!

NANU: Dai cu zarul! O dată cade bine, o dată cade rău!

TICU: Ca la barbut! O dată dai şase şase, o dată trei doi!

ALI: Tomnu Ahmet a creat la voi condiții good! A adus la Lomania...

TICU: România!

ALI: Lomania! Așa am spus și eu! Tomnu Ahmet a investit dolar la Lomania! El vrea ajuta Lomania. Adus aparatur. (*Arată laboratorul.*) Aparatur... aparatur... aparatur... laborator... modernizat.

NANU: La mâna a doua!

TICU: A șaptea!

ALI: Inca merge good!

TICU: Very good! Le-aruncaseră nemții la gunoi!

ALI (*râde*): Tu glumești mereu! La Lomania, tomnu Ahmet a reparat. A facut ca nou! Acum, și mai good estem! (*Arată laboratorul.*)

Frumos! Frumos! Milionari ajungem!

TICU: Eu am toate șansele!

ALI (*râde*): Tu șomer ai fost! Tomnu Ahmet angajat la tine. El ajuta pe lomanii. A facut la voi economia de piața. A facut una societate comercial: "IMITAȚIA" SA! A adus la voi asta – cum se cheama? – eu nu estem chimist, eu distribuitor estem... Ai adus la voi asta, când ai multe, multe formule, ca furnici, pe hârtia, și voi inginer faceții ceva good! Tomnu Ahmet adus aici formula "durolam – oțel plastic". Durolam înlocuiește oțel. Tomnu Ahmet a platit formula in strainatate, a dat mulți dolarii pe ea.

NANU: A cumpărat-o!

ALI: Cumparat! (*Tainic.*) Imitam "DUROLAM", scriam pe el "ORIGINAL DUROLAM". Toate fabrici vrea "durolam"! Tomnu Ahmet a platit reclama! A platit la ziar! Lomanii bun chimist estem. Tomnu Ahmet facem parfum, facem whisky, facem ciocolat... tot, tot original! Understand? El platit la voi leafa bun. Voi șomer ații fost. Durolam faceții!

NANU: Facem.

ALI: Good! Tomnu Ahmet are mult contract pentru durolam. Repede-repede, voi faceți "durolam-oțel plastic"!

NANU: Muncim ziua și noaptea!

ALI: Dacă în trei zile, tomnu Ahmet nu are "durolam-oțel plastic", ai sfeclit-o together! Toți trei in belea intram, tomnu Ahmet aruncam pe noi la gunoi! Understand?

TICU: O zbâncim!

NANU (*Îl imită*): *Toți* trei!

ALI (*Miră*): Zbarcim! (*Râde*) Tu ai vorbe che eu nu pricep nimic... "Zbarcim"!

TICU: O zbârcim toți trei.

ALI: Adică ai sfeclit-o?

TICU: Mai rău!

ALI: Aoleu! Tomnu Ahmet trimite pe mine acasa, zice: prostule! Copii ai mei, jale estem! Tomnu Ahmet raspundem in fața lui tomnu Memet! Tomnu Memet parale avem.

TICU: Suntem avansați, domnule Ali. Industria siderurgică mondială tremură de frica durolamului! Stai liniștit!

NANU: Se termină bine!

ALI (*răsuflă, sincer îngrijorat*): Dai Allah, se terminam bine! Găsiți o soluția! Tomnu Ahmet furios ca tigrul!

NANU: Miel îl facem! Du-te și informează-l că e aproape gata.

TICU: Chiar gata!

ALI: Tomnu Ahmet pleaca la noi acasa, aducem bombon, whisky, țigara good! (*Râde, face cu ochiul.*) Ieftin! Orient whisky! Orient Kent! Orient Chanel! Mult parfum aduce: Chanel, Dior, Fabergé, ieftin-ieftin! La Lomania se vinde!

TICU: Vama ioc.

ALI (*râde, îl amenință prietenește cu degetul*): Tu știi, tu știi! Vameș, la voi, acadea estem! Sugiuc! Saraegli! E? Spun la tomnu Ahmet "durolam" gata?

TICU: E ca și făcut, dom'le! E-n creuzet.

ALI: Good! Eu plec, spun la tomnu Ahmet: gata estem!

TICU: Când vine, plasează contrabanda și ne mărește lefurile! Primim lefuri, ca în țară la voi.

ALI (*râde*): Ha, ha! Tu glumeț estem! La noi inginer scump, la voi șomer.

TICU: La noi este o vorbă, domnule Ali: cât plătești, atâta cumperi!

ALI: Cumparam, cumparam! Tomnu Ahmet sacrificam pentru Lomania!

TICU: Suflet mare! Suferă de dragul nostru!

ALI: Așa, așa!

TICU: De dragul nostru, face contrabandă și își riscă libertatea.

ALI: Nu bre! La voi, la Lomania, nu riscam nimic! La Lomania vameș acadea, poliția acadea, funcționar minister acadea...

TICU: Toți acadele!

NANU: Țară de bombonari!

ALI: Ha, ha! Tu glumești (*Grăbit.*) Am plecat. Tomnu Ahmet așteptam pe mine cu veștile. La revedere!

(Ali iese grăbit. Cei doi tac până când Ticu scoate un sunet, nu tocmai elegant.)

TICU: Ciuciu!

NANU: Bine că n-a văzut proba. *(Scoate creuzetul pe care l-a ascuns, privește substanța din el.)* O să ne bage-n belea, porcăria asta.

TICU: Prima șarjă de laborator din celebrul "durolam-oțelul plastic"! Materialul ieftin, ușor și dur, care va dărâma industria metalurgică! Se toarnă direct în forma dorită, nu mai este necesară nici o prelucrare, nu se deformează, nu se uzează, nu se înmoaie, nici la șapte sute de grade! Invenția secolului! Nu știu ce laborator străin o ține sub cheie, la cererea siderurgiștilor. O invenție a cărei formulă, domnul Ahmet a reușit s-o procure!

NANU: Ahmet sau Memet, ăla cu bani. Nu se știe care dintre ei a ciordit-o!

TICU: Amândoi!

NANU: Șmecheri mari!

TICU: Adică numai ei?

NANU: Așa crede domnul Ahmet!

TICU: Îl facem noi să creadă că mai sunt și alții! Din păcate, nu iese nimic în creuzet.

NANU *(întoarce vasul)*: Nu curge nici o picătură. Ar trebui să fie ca o smântână, pe care s-o poți turna în forma dorită. Cum s-o mai torni, dacă s-a făcut ca piatra?

TICU *(gest)*: Un eșec!

NANU: Mușcă-ți limba! Ne-aleargă Ali, cu sabia străbună! Spargem vasul!?

TICU: Sparge-l! Nu e durolam, da' ceva tot e! Să aflăm ce!

NANU *(hotărându-se)*: Îl sparg!

(Sparge vasul, din el scoate un gogoloi verde, sau galben, sau roșu, de mărimea unei portocale, sau ceva mai mare. Studiază, amândoi, îndelung, gogoloiul, îl miroso, îl pipăie, încearcă să muște din el etc.)

TICU: Nu miroase urât...

NANU (*mirosindu-l*): Mosc!

TICU (*miroase*): Micșunele...

NANU (*mai miroase o dată*): Scorțișoară...

TICU (*miroase*): Vanilie!

NANU: O fi gustos? (*la gogoloiul.*) Am gustul dezvoltat, ca un degustător de vinuri. (*Încearcă, fără rezultat, să muște din gogoloi.*)

Îmi alunecă dinții! (*Mușcă.*) Imposibil!

TICU: Dă să-ncerc eu! (*Încearcă și el să muște, nu reușește, constată ironic.*) Uite că s-a făcut oțel! Nu vrea Ahmet oțel-plastic?

NANU: Oțel, da' întărit prea devreme. N-a rămas puțină substanță, pe cioburile alea? (*Caută, găsește.*) Uite o bucățică... (*O bagă în gură, încearcă s-o mestece, s-o spargă, nu reușește.*) Beton!

TICU: Ce gust are?

NANU (*o sugă*): Scorțișoară!

TICU: Scorțișoară?!

NANU (*mai mestecă*): Scorțișoară...

TICU: Grozav!

NANU: De ce grozav?

TICU: Pentru că îmi umblă o idee prin cap!

NANU: O idee sau o invenție!

TICU: Ideea unei invenții!

NANU: Am realizat "durolam"-ul parfumat!

TICU: Durolam nu, dar ceva tot am inventat! Ceva mai grozav decât "durolam-oțelul plastic"!

NANU: Ceva care se cheamă...

TICU: Ceva care se cheamă... "guma de mestecat perpetuă"! (*Nanu își face cruce.*) Te-ai înscris în corul patriarhiei?

NANU: De câte ori mă aflu în fața unui nebun, mă închin și-l rog pe Dumnezeu să facă ceva pentru el! "Gumă de mestecat?!"

TICU: Ca să impresioneze: "Chewingum perpetuu"!

NANU: Perpetuu!

TICU: Sau: "guma de mestecat fără sfârșit!"

(Nanu izbucnește într-un lung hohot de râs.)

NANU: Frumoșii nebuni ai marilor laboratoare! "Chewingum-ul perpetuu"!

TICU: Dacă asta a ieșit, asta am inventat!

NANU: Parcă-l văd pe Ali, molfăind invenția și întrebând spre Mecca: "Mahomed, prooroc al lui Allah, spune Tu lui Ali, ce mestecam?" "Ali, credincios al lui Allah, tu mesteci "chewingum perpetuu"!" "Foarte frumos asta, very good, mare invenția estem, ma duc se telefonez la balamucu!"

TICU *(explică)*: O lamă de chewingum, după trei minute, și-a pierdut gustul! Deoarece chewingum-ul nostru nu are gustul adăugat, ci aparține chiar substanței, îl va păstra la nesfârșit...

NANU: Și cum substanța nu se mestecă și nu se topește, cine cumpără o bucată, suge la ea toată viața, de dimineața până noaptea!

TICU: Respirația lui va fi parfumată, la nesfârșit, cu suav miros de mosc și în gură va simți plăcutul gust de vanilie! *(Gustă.)* Miros de mosc, gust de vanilie!

NANU: Micșunele, mosc, vanilie, vedem noi! N-are rost să ne batem capul cu amănuntele!

TICU: Dacă va susține produsul, printr-o reclamă potrivită, victoria este asigurată! N-are concurență, locul e gol ca-n palmă!

NANU: Să-l chemăm pe Ali! Vreau să-l văd cum reacționează! Pe unde o fi?

TICU: Cred că "ajută", demografic, Lomania. Face pe fantele, pe la laboratorul doi!

NANU: Dacă a constatat că *lomanii* nu fac față și populația scade, ne-ajută el!

TICU *(la telefon)*: Domnul Ali este pe la voi, fetelor? Spune-i că dorim să-i comunicăm ceva foarte important. *(Astupă receptorul cu palma.)* Ți-am spus eu că-i în laboratorul doi?... Domnul Ali? Vă rugăm să poftiți până la noi. Vrem să vă comunicăm ceva... *(Închide telefonul.)* Vine mintenaș!

NANU: Ce să-i spunem că am inventat: "chewingum perpetuu" sau "bomboana fără sfârșit"?

TICU: Bomboana trebuie să fie dulce.

NANU: Dacă-i adăugăm o cantitate de zahăr...

TICU: Complicăm lucrurile. Invenția este gata, nu mai are nevoie de nimic! Am muncit, ne-am străduit, am realizat! Clar?

(Intră Ali.)

NANU: Domnule Ali, ați fost îngrijorat degeaba. Noi am muncit!

TICU: Și am realizat ceva de talie mondială!

ALI: Allah a vrut!

TICU: Și Allah, și Dumnezeu, o fi dat o mână de ajutor și Buddha, toți au pus umărul, ca să iasă ceva grozav!

NANU: Comunică-i domnului Ahmet că invenția noastră îi va amortiza cheltuielile laboratorului într-un singur an!

ALI (*impresionat*): Unu anu?! Allah a vrut!

TICU: Allah iubește Lomania!

ALI: Îmî vine se trag un chiuitu, ca la voi la nunta! Eu am fost la voi la nunta! Am dansatu și am chiuitu. (*Nerăbdător.*) Aratam durolam! Multe luni a trecut de chind eu vreau s-o ved cum arata el!

(*Ticu îi face semn lui Nanu să-i ofere gogoloiul.*)

NANU: Poftim!

ALI (*ia gogoloiul, îl privește pe toate părțile*): Ce-i asta?!

TICU (*sigur pe el*): "Chewingum perpetuu"!

ALI: Perpetuu?! Adica mergem tot timpu?!

TICU: Nu mergem, stam. Domnule Ali, ai în mână o mare invenție: *guma de mestecat fără sfârșit!*

NANU (*repede*): Am muncit, ne-am străduit, n-a fost în zadar! Suntem mândri!

TICU (*îl învăluie*): Omenirea așteaptă, de cinci mii de ani, invenția asta!

NANU: Nu avea ce mesteca. (*Îi împinge gogoloiul sub nas.*) Poftim! Miroșiți! Mosc!

TICU: Micșunele!

NANU: Și mosc, și micșunele!

ALI (*își revine, țipă*): Sunteți nebunii? Guma de mestecatu? Asta așteptam tomnu Ahmet de la voi? Guma de mestecatu?

NANU: Fără sfârșit! Asta a ieșit din formulele pe care ni le-a adus el. Ce a ieșit e mai valoros decât durolamul. Plastic dur, mai au și alții, "chewingum perpetuu", numai domnul Ahmet! Piața mondială a liberă.

ALI (*mai mult mort*): Tomnu Nanu, eu leșin, bre!

NANU: Nu leșina, că iese bine!

TICU: *Trebuie* să iasă bine, domnule Ali! Trebuie! Dacă iese bine, înseamnă că dumneata ai supravegheat bine. Noi avem merite,

dumneata ai merite! Domnul Ahmet ne felicită pe noi, te felicită și pe dumneata. (*Ali vrea să spună ceva, îl oprește.*) Nu te grăbi să vorbești. Suntem în aceeași barcă, noi toți, cu copiii noștri. Dacă noi n-avem merite, nici dumneata n-ai merite! Pricepi! Trebuie să pricepi, dacă vrei să-ți fie bine dumitale și celor unșpe copii, pe care trebuie să-i crești, în așteptarea celui de-al doișpelea! Gustă, domnule Ali, în numele celor cinșpe copii pe care-i vei avea și al idealului nobil de a salva Lomania!

NANU: Miroșiți! Mosc!

TICU: Micșunele!

NANU: Perspectivele sunt extraordinare! Miroșiți!

TICU: Gustați!

NANU: Miroșiți și gustați! Aveți în mână invenția secolului douăzeci și unu!

(*Sub privirea lui Ticu, Ali duce gogoloiul la nas, îl miroase, trăgând îndelung aer în piept. Cei doi trag și ei aer pe nas, o dată cu el, urmărindu-l îndeaproape...*).

ALI: Narcize!

NANU: Mosc.

TICU: Micșunele!

(*Miros toți trei odată gogoloiul.*)

ALI: Narcize!

NANU: Mosc!

TICU: Micșunele! Om vedea ce, să nu ne pierdem vremea în amănunte!

NANU: Domnule Ali, în calitate de om de încredere al principalului investitor, ești mai capabil decât noi! De-asta ai priceput, înaintea noastră, că drum înapoi nu există! Toți ne iubim lefurile, chiar și de-o sută de dolari! Dumneata o iubești mai tare, că-i de trei mii! Leafă mică, leafă mare, trebuie să supraviețuim! Dispunem de trei mirosuri: ce facem cu ele? În calitate pe care o ai, hotărăști!

TICU: Leafa e mai mare, scrupulele sunt mai mici! Hotărăște cum îl convingem pe domnul Ahmet!

ALI (*a priceput situația*): Invenție al vostru, grozav estem!

TICU-NANU (*eliberați*): Asta-i, dom'le! Porumbel ți-a ieșit din gură!

ALI (*intră în joc*): Eu știm negoț facem. Trei miros avem? Trei ambalaj tiparim: pe una scriam mosc, pe una scriam micșunele, pe alta scriam narcize. Cumparator miroase ce vrea el! Avem trei produs, in loc de unu.

TICU–NANU: Trăiască Orientul!

TICU: Domnule Ali, am înțeles că ai înțeles! Ahmet e–n mâinile noastre!

NANU (*lui Ticu, despre Ali*): Alt rang, altă viziune! Superioară!

(*Ali încearcă să muște din gogoloi, nu reușește, își rupe un dinte, se vaită zgomotos.*)

ALI: Au! Rupt la mine dintele! (*Le arată, într–adevăr, nu mai are un dinte.*) Asta estem chewingum? Asta piatra!

TICU: Da' perpetuă! Piatră–piatră, da' fără moarte! Invenția e gândită până la cele mai mici amănunte! Din *gogoloiul* ăsta, vom tăia bucăți subțiri, adecvate, perfect șlefuite. Cumpărătorul să nu–și rupă dinții. El o va suge, delicat, bucurându–se de gustul și mirosul ei, până la adânci bătrânețe.

NANU: Fiecare cetățean va dispune de chewingum–ul vieții sale.

TICU: Oferit la botez, de nașul său.

NANU: Se vor produce schimbări substanțiale în raporturile tradiționale dintre fini și nași!

TICU: Viața omului contemporan va fi răvășită de această invenție uluitoare, așa cum a fost răvășită de invenția televiziunii.

NANU: Și antibioticele!

TICU: Și laserul...

NANU: Și sateliții artificiali!

TICU–NANU: Domnule Ali, suntem mari!

TICU (*a mai găsit o bucățică de substanță pe cioburi, i–o oferă lui Ali*): Gustați!

(*Au toți trei câte o bucată de substanță în gură, o sug, o plimbă dintr–o parte în alta a gurii: o "degustă" cu cea mai mare concentrare, până când hotărăsc scurt.*)

ALI: Cuișoare!...

NANU: Scorțișoară!...

TICU: Vanilie!

ALI (*se concentrează, mai suge bucățica, urmărit de cei doi, hotărăște mai ferm*): Cuișoare!

NANU: Scorțișoară!...

TICU: Vanilie!

ALI: Tomnu Ahmet hotarește. El decidem trei problem: ce estem, ce miros avem, ce gust avem... Tiparim trei ambalaj: miros

micșunele, gust vanilia; miros mosc, gust cuișoare; miros narciza, gust scorțișoara.

TICU–NANU: Trei produse în loc de unul!

TICU: Căpătăm câte o primă substanțială pentru fiecare!

ALI: Loman deștept estem!

NANU: Plus combinațiile posibile, din care decurg alte prime!

ALI: Combinația?!

NANU (*enumeră foarte repede, zăpăcindu-l*): Tipărim ambalaje cu miros de micșunele și gust de cuișoare, miros micșunele, gust scorțișoară! Mosc și vanilie, mosc și cuișoare, mosc și scorțișoară, scorțișoară–micșunele, scorțișoară–mosc, scorțișoară–cuișoare! Scorțișoară–scorțișoară, mosc–mosc, cuișoare–cuișoare!

ALI (*entuziasmat*): Allah ai dat atita invenția!

TICU: Credeai că în *gogoloiul* ăsta zace atâta inteligență?

NANU: Invenții gârlă!

ALI (*revelație*): Ghirla–ghirla, da' voi nu știți, ce invenția mare ați facut! Asta eu știți!

TICU: Nu excludem contribuția străină, în aflarea rezultatelor muncii noastre.

ALI: Ați muncitu, ați inventatu, nu știți ce! Cine estem nebun se rupa dințile lui, in chewingum al vostru? (*Le arată dintele lipsă.*) Eu m–am sacrificatu, da' cumparator, de ce se rupa dințile lui? Ai? (*Decide, răspicat*). Ați inventatu ceva și mai grozavu dechit guma de mestecatu.

NANU: Ce–am inventat, domnule Ali? Doar n–a ieșit bombă atomică?

ALI: Ați inventatu... un deodorantu!

NANU–TICU (*rămași cu gurile căscate*): De...o...do...rant?!

ALI: De–o–do–rantu perpetuu! El se chiama "deodorantu fara moartea"!

NANU (*cade pe scaun*): E tare!

TICU: Orientul! (*Își arată degetul.*) Aici ne are!

NANU: La deștu' mic... de la picior!

TICU (*vorbește ca Ali*): Explicam la noi, tomnu Ali, cum s–a transformatu guma de mestecatu in deodorantu?

NANU: Explicam la noi, tomnu Ali, che noi am ramas mutu!

ALI (*râde triumfător*): Voi nu știți, eu explicam! Existam deodorantu cu pudra de talcu amestecat in lichidu. Talc din tub se lipește la pielea, o zi miros good estem! Daca in loc de praf de talc, punem in tub praf cu miros natural, cum estem invenție al nostru, deodorantu estem fara moartea! Praf se lipește de pielea și miros ține de la o baie, la alta baie! Facem reclama: "Daca nu faceți baia o saptamina, nu disperați, veți mirosi la fel de placutu, folosind deodorantu fara moartea, cu miros de narciza".

NANU: Mosc!

TICU: Micșunele!

ALI: Tomnu Ahmet știe cum miroase. Tomnu Ahmet acționar principal!

TICU (*supralicitează*): Mortul parfumat cu deodorantul nostru, va păstra un miros plăcut, până la descompunerea totală!

NANU (*arătându-l pe Ali*): Are geniu!

TICU: Chimia e un fleac, negustoria este totul!

NANU: A-nceput să-mi fie frică...

TICU: De cine?

NANU: De Ahmet... Dacă trepădușul ăsta de Ali este așa de șmecher, ce trebuie să fie acționarul principal?!

ALI (*a auzit numele lui Ahmet*): Auleu! Chiar așa! Tomnu Ahmet! Trebuie să anunțam pe el.

TICU: Ce îi anunți: guma de mestecat fără sfârșit sau deodorantul fără moarte?

ALI: Tumneata anunți la el. Tomnu Ahmet, chind furios estem, Ali fugim departe de la el. Atita mult invenția estem, che eu nu știm ce se ziceam la tomnu Ahmet! Tu inginer estem, tomnu Ahmet crede inginer, nu crede Ali. Daca tu nu spui ce așteptam el, tomnu Ahmet poate zicem bravo, poate dai pe tine afara din laborator. Daca Ali spunem ceva care supara pe el, zice: "Sictir, Ali!" Atunci, jale estem!

NANU (*hotărât*): Trebuie să-l convingem, dom'le! Trebuie! O fi el oriental, da' și noi suntem aici de câteva mii de ani!

TICU: Domule Ali, cheamă-l aici! Dumneata vorbești, noi te susținem. Ca frații!

NANU: După ce îl convingem, să-i vorbești pe larg despre strădaniile chimiștilor. Adică ale noastre!

TICU: Să reiasă pasiunea pe care am depus-o în realizarea invențiilor. Fără pasiune...

ALI: Eu laudam pe voi, voi laudați pe mine!

TICU: Gata, dom'le, am priceput!

NANU: Orientul!

ALI: Eu am controlat bine la voi!

NANU: Asta se subînțelege! Fără dumneata... (*Îl imită.*) Laudam! Laudam!

TICU: Să-i explici că noi iubim laboratorul domnului Ali!

NANU: Și că ne străduim, prin invențiile noastre, să ținem pasul cu industria mondială, pe care am depășit-o, de fapt! Adică n-am inventat noi atâtea bunuri, doar așa, de florile mărului! Le-am inventat ca să cucerim piața mondială cu produse noi, moderne, fără concurență. Produsele noastre îi vor aduce de zece ori mai multe parale decât nenorocitul ăla de durolam, care n-a vrut să iasă, în ruptul capului!

ALI: Ma duc sa chem pe el. (*Pleacă agale, ca spre abator, se mai întoarce o dată.*) Allah e atotputernic! Allah era grija de Ali! (*Iese.*)

NANU (*imediat ce închide ușa*): Ai văzut cum se bagă și el? "Și voi se me laudați pe mine!" Știi cum o să-i povestească lui Ahmet? "Tomnu Ahmet, *eu – eu* am supravegheat bine pe ingineri, și ei au realizatu produse unice in lumea!" Și dă-i și dă-i: mosc și cuișoare, narcize și scortîșoară...

TICU: Trebuie să ne laude și pe noi!

NANU: Ne laudă că am fost cuminți și l-am ascultat.

(*Ușa se deschide larg, împinsă de Ali, care îi face loc domnului Ahmet să intre. Oriental, 45 de ani.*)

ALI (*face temenele*): Pofțiți, tomnu Ahmet! Asta o zi mare estem! Inginer surpriza frumos facem!

(*Rămâne lângă ușă.*)

TICU: Nu i-a spus nimic.

NANU: l-a fost frică.

AHMET: Buna ziua!

TICU-NANU: Bună ziua, domnule Ahmet!

ALI (*de lângă ușă*): Tomnu Ahmet ai fost mulțumit, de multe ori, de rezultate laborator.

AHMET: Partenerii cerut la mine: "Durolam! Dai durolam! Nu dai durolam, tribunal mergem, pagube mari avem!"

ALI: Inginerii munceam, tomnu Ahmet!

TICU: Cu pasiune!

NANU: Și simțul răspunderii!...

ALI: Ziua și noaptea munceam...

TICU: Supravegheați de domnul Ali!

NANU: Domnul Ali ne cerea zilnic: "Faceți invenția pentru tomnu Ahmet. Tomnu Ahmet platește..."

ALI: Ceream o invenția care se aducem mulții banii. Ei au inventat ceva giugiuc!

AHMET (*surprins*): Ce au inventat?! Durolam au inventat!

ALI: Inginerii au zis la mine: "Tomnu Ali, noi inventam ceva care nu exista in nici o țara!"

AHMET (*mai ferm*): Durolam!

(*"Împușcături" rapide, să-l copleșească.*)

TICU: Durolam există la nemți, la americani, la francezi.

NANU: Importăm cât vrem.

TICU: Gumă de mestecat fără sfârșit nu există la nimeni! Chewingum perpetuu!

NANU: Fiecare om cu guma lui! Export fără limită!

TICU: Celebritate!

TICU: Lovitura laboratorului "IMITAȚIA" SA!

ALI: Chiștigam milioane dolari! Toți oamenii sugeram gumul nostru!

TICU: Omu și gumu!

AHMET (*își revine din uluială, urlă*): Pușca! Revolver! Omor pe voi! (*Ali fuge din cameră.*) Șase luni am așteptatu durolam, voi dați mie guma de mestecat? (*Urlă.*) Ali! Ali! Parteneri telefonam dimineața, telefonam noaptea: "Durolam! Importam durolam!" (*Țipă.*) Ali! Ali! (*Nu apare nimeni.*) Tribunal! Pușcaria! (*Smucește ușa, să strige, se trezește în fața lui Ali, care asculta. Îl aduce înăuntru, îi trage șuturi în spate.*) Acasa zbori! Numai Allah scapa la tine!

ALI (*țipă*): Ascultați, tomnu Ahmet! Vorbim tomnu Ticu! Tomnu Nanu, salvați Ali!

(*Ahmet pleacă furios, Ali, împleticindu-se, cade pe scaun.*)

TICU (*strigă după Ahmet*). Domnu Ahmet! Domnu Ahmet!

ALI: Socrii mei are mic magazin in *suc*. Suc, la noi, piața estem! Vindem, cumparam, traim...

NANU: Socrii mei stau pe capul meu! Cu pensia lor nu cumpără nici un "chewingum perpetuu".

ALI: Tomnu Ticu, tat-al vostru, om mare estem... Daca el dai un telefon la tomnu Ahmet, liniștim pe el! Rugam, tomnu Ticu,

facem ceva pentru Ali!

TICU: Suntem la mâna lui Allah! Nu mai pot să fac nimic!

(Ticu iese, hotărât, din cameră.)

NANU: De ce a zis că nu mai poate să facă nimic? Nici domnu Ahmet nu s-a purtat cu mânuși, ca de obicei. Dacă n-o mai fi taică-său la minister? S-a schimbat guvernul?

ALI: Ceva scandal prin ziar? *(Îi dă un ziar lui Nanu.)* Citește!

NANU *(răsfoiește)*: Aici, nu... Pe pagina asta, nu... *(Descoperă.)* Ce ziar mi-ai dat? Țsta-i ziarul de ieri!

ALI: Ali zapacit estem! *(Caută alt ziar, i-l dă.)* Citește!

NANU *(răsfoiește, citește pe fiecare pagină)*: "S-a vândut pe nimic flota maritimă românească!" "Mafia pune stăpânire pe porturile dunărene?" "Cu prețul unei biciclete s-a cumpărat un hotel!" "Producție de grâu extraordinară, noi importăm făină!" Opa! *(Citește.)*

"Conducerea ministerului chimiei asistă, dezinteresată, cum se duc de râpă fabrici întregi! Sunt oferite, pe nimic, așa-zișilor investitori străini, lipsiți de capital, puși pe jefuit fabrici, laboratoare, întreprinderi"... Domnule Ali, e groasă!

ALI *(nu pricepe)*: Groasa?! Adica nu este bun?

NANU: Adică este nasol!

(Ca un răspuns, intră Ticu, enervat, se plimbă prin laborator, asistat de cei doi.)

NANU *(dulce)*: Vrei să ne spui ceva, Ticule?

TICU: Eu, nu! Poate altcineva!

(Intră Ahmet, surprinzător de calm, cel puțin în aparență.)

AHMET *(ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic)*: Ce voiați să spuneți, adineauri? Am primit un telefon și *cineva* m-a rugat pe mine se ascult pe voi pina la capatu. Ce vrei sa-mi spui, Ali?

ALI *(pe jumătate mort)*: Eu, tomnu Ahmet, estem bolnav, explicam tomnu... adica și eu explicam...

AHMET: Vorbești harababura, nu înțeleg nimic. Vorbește clar!

ALI: Adica s-a muncitu... A ieșitu ceva, dar e altceva... Se ne bucuram, puteam se nu iasa nimic. Ați înțelesu?

AHMET: Nu!

ALI: Am emoția, tomnu Ahmet.

NANU: Nu înțeleg din cauza dinților. Fac prea mult zgomot...

ALI: Așa clanțanescu eu... chind nu potu explica bine. Explica tumneata, tomnu Nanu!

NANU: Domnul Ali vrea să spună că dispunem de o mare invenție: "deodorantul fără moarte"... Un produs unic în lume...

ALI: Așa estem!

AHMET: Ali, mie mi-a spus cineva, odată, că ești un imbecil, și eu n-am crezut pe el! (*Răstit.*) Acum cred!

ALI: Asta estem ziua plina de succes, tomnu Ahmet. Deodorant estem.

AHMET (*răstit*): Ce inventam noi, Ali? Cosmetica inventam? Durolam inventam!

TICU (*intervine pedant*): Elaborarea unei investiții este un act de creație: Îți vine un gând, te obsedează, îl realizezi întâi pe el!

ALI (*a prins curaj*): Așa estem! Ingineri grozav estem! Ai venit la ei o idee extraordinara, ai facut pe ea! Cucerim piața mondiala.

Chiștigam milioane dolarii. Rugam, tomnu Ahmet, ascultați pe ei. Ai facut big invenția! Explicam, tomnu Ticu!

AHMET: Am primit explicația de la unchi a lu tomnu Ticu. Unchiu de la Parlamentu. Ai explicat la mine prin telefon.

NANU: Câte explicații curg prin firele noastre de telefon! Și câtă înțelepciune! Dacă am putea s-o strângem, am face un lac mare și ne-am plimba cu barca pe el...

AHMET: Tomnu Nanu, vreau s-aud pe tumneata.

NANU (*arătând gogoloiu*): Domnu Ahmet, voi fi scurt și concret. Țsta era produsul... Vă rog să-l mirosiți. (*Ahmet miroase.*) A ce miroase?

AHMET (*decide ferm*): Viorele!

NANU: Mosc.

ALI: Narcize.

TICU: Vanilie.

NANU: O grădină într-un produs!

AHMET (*iritat*): Vreau se aud clar: ce ați inventat?

ALI: Un deodorantu fara moartea.

NANU: Domnul Ali a fost de acord.

AHMET: Lasam Ali! Tumneata ce ai inventatu?

NANU: Eu am inventat ce a hotărât domnul Ali!

AHMET: Tumneata, tomnu Ticu, ai spus la mine che ai inventat guma de mestecatu: "chewingum-perpetuu".

ALI (*se repede*): Tomnu Ticu a crezut că a inventat "chewingum-perpetuu", dar a înțeles, la urma, că a inventat "deodorant fără moartea".

AHMET: Nu înțeleg nimic! Guma de mestecat sau deodorant?

NANU: Domnule Ahmet, ca să înțelegi, trebuie să guști!

ALI: Atenția la dinții (*îi arată lui Ahmet dințele lipsă.*) Lipsa! Ai rupt în "chewingum-perpetuu".

NANU: Pentru că l-a mestecat! (*Lui Ahmet, oferindu-i o bucată.*) Poftim, gustați! Produsul se suge, ca o bomboană. Durează la nesfârșit, parfumând cavitatea bucală...

(*Ahmet ia bucata oferită, o suge, o "savurează".*)

AHMET (*decide*): Rom!

ALI: Cuișoare.

TICU: Vanilie.

NANU: Scorțișoară.

TICU (*slogan*): Tot Orientul într-un produs!

NANU: Și Extremul Orient! Nu mai există nici un alt produs, pe plan mondial, cu atâtea gusturi! "Toate mirodeniile, într-un singur produs!"

ALI (*cuprins de entuziasm*): Pe cutia scriam: romu, cuișoara, vanilia, scorțișoara!

NANU: Plus mosc, narcize, micșunele, viorele!

AHMET (*țipă înnebunit*): Ce ați inventat? Ce ați inventat?

ALI: Tumeata patron, tumeata hotărăști. Aia spui, aia estem! Laboratoru lucrează ceva very good, tomnu Ahmet. O invenția este o invenția, chiar dacă este alta invenția! N-avem durolam, avem chewingum, dolar să chiștigam!

AHMET: Ce ofer eu partener contract?

TICU: Oferim ce avem!

NANU: Ceva mai valoros decât durolamul!

ALI: Nu grabim refuzăm, tomnu Ahmet! Furia nu aducea nimic bun... Eu am numerat, în ghindul meu, pînă la o mie, și ai ghindul cel mai bun! La export ne ajută și tata lu domnu Ticu!

NANU: Nu trebuie decât să hotărăști ce am inventat!

ALI: Allah a vrut așa, tomnu Ahmet! Guma de mestecatu estem sau "deodorantu fara sfârșitu" estem! Numai patron știe asta!

NANU: Guma de mestecat!

AHMET: Guma de mestecatu nu se poate, deodorantu nu se poate. Pentru deodorantu și guma de mestecatu, trebuie aprobare speciala, de la minister sanatate, minister agricultur, protecția cumparator, poliția sanitara! Multe, multe aprobari! Trei ani dureaza, pina aprobat estem! Aliment dam! Inventam ceva care mergem repede pe piața. (*Hotărând.*) Ați inventatu un parfum pentru parfumat casele. Understand? Camerele! Locuințele! (*Cei trei scapă un "aaa" admirativ.*) Asta ați inventatu! Exista spray pentru parfumat casele cu mirosu de brad. Miros de brad trece. Praf al nostru, fara moarte estem!

ALI (*sare bucuros, sesizând schimbarea*): Al nostru, domnu Ahmet!

AHMET: Al nostru! Praf al nostru, daca estem pulverizatu in locuința, mirosu de vioarele...

ALI: Narcize.

TICU: Micșunele.

NANU: Mosc.

AHMET: Ramine pina la demolarea casei, care poate se fie și peste o suta de ani. (*Teoretizează, ca și când ar ține un curs.*) Din generația in generația, familia respectiva pastreaza miros al lui, de vioarele...

ALI: Narcize.

TICU: Micșunele.

NANU: Mosc.

AHMET: Miros apropie generațiile. Dai la ele un aer comun! Apelam și la un sociologu se aprecieze consecințe sociale. Asta praf consolideaza familia!

TICU: Nanule, ăsta-i banditul mare!

NANU: Eu hoț, tu hoț, el bandit!

ALI: Daca ai luat tomnu Ahmet problema, rezolvat estem.

AHMET (*hotărâște*): Asta praf "consolidarea de la familia"! Ați priceputu?

NANU: Domnule Ahmet, ești uriaș! Nu m-aș fi gândit, o mie de ani, nici la produs, nici la consecințe! (*Încântat.*) "Consolidarea familiei!" Se va aproba licența de fabricare în doi timpi și trei mișcări!

AHMET: Ca se dam greutate la produs, trebuie se inființam o "comisia de omologare interna"!

ALI (*admirativ, celor doi*): Alta treapta, alta viziunea! Alta viziunea, alta acțiunea! Alta acțiunea, alta chiștigu!

AHMET: Important estem se hotarasca și un foru științificu intern! Understand?

TICU (*admirativ*): Ne are la deștul mic!

AHMET: For științificu dai greutate la produs! Scriam pe el: Aprobato for științificu.

NANU (*și el pătruns de admirație*): Ai dreptate, domnule Ali. Nouă, simpli ingineri, ne scapă multe! Viziunea e deasupra noastră.

Domnul Ahmet are viziune!

AHMET: Voi lomanii știți se ghidiliți la orgoliu.

NANU: Eu să flatez? Jur și pe Allah că spun doar ce gândesc!

AHMET: Dacă facem toate astea, chind vine tomnu Memet, finanțator al meu, mulțumit estem. El hotaraște tot. El dam baní, el mai deștept ca noi estem. Understand? Dupy ce el zice da, noi știm ce am inventatu. Piny atunci, convocați comisia.

TICU: Chemați-le urgent, aici, pe Suciu, Mirela și Lola...

NANU (*la telefon*): Alo! Suciu, Mirela și Lola sunt convocate, urgent, de domnul Ahmet, aici, la noi. (*Închide.*) Sunt trei femei cu firi și preocupări diferite.

TICU: Eu aș conta mai mult pe Lola. Ea aduce în comisie gustul modern.

NANU: Doamna Suciu e o gospodină foarte bună. Va aprecia "praful parfumat pentru locuințe".

TICU: Mirela e cea mai sensibilă: va aprecia guma de mestecat.

AHMET: Aranjați trei mese. In fața lor chite o bucata de produs. Spargeți bucațele!

(*Ticu iese cu gogoloiul: se vor auzi lovituri puternice de ciocan. Ticu aranjează trei măsuțe, acoperite cu hârtie albă.*)

NANU (*lui Ahmet*): Bună ideea comisiei de omologare. Acuma, pentru că ne-am calmat, s-o spunem pe-aia dreaptă, domnule Ahmet: cuțitul e la os! Dacă eșuăm cu produsul ăsta, nimic nu ne mai salvează. Falimentul e pe noi!

AHMET: Asta nenorocire mare! Tomnu Memet, financiar, nu iarta pe mine! Vine in control, vedem situația. Nu-i bun produs, parale nu mai dam!

NANU: Ne-am propus prea mult cu durolamul.

AHMET: Ați spus la mine ca dam lovitura!

NANU: Șomerul promite multe!

AHMET: Tu pezevenghi!

NANU: Vom câștiga milioane! A sosit comisia internă de omologare.

(Pe ușă au apărut: Suciu – gospodină în vârstă, Mirela – slabă, timidă, până în 40 de ani, Lola – vampă, frumoasă, 25 de ani, fiecare comportându-se ca atare. Evident, Lola se bucură de simpatia tuturor bărbaților.)

AHMET: Poftiți! Poftiți! Luați loc! Fiecare la o masă! *(Lola se așază la masa din mijloc.)* Așa! Tomnu Nanu, oferiți produs!

(Apare Ticu, a spart gogoloiul în trei, pune câte o bucată în fața fiecăruia membru al comisiei.)

NANU: Vă rog să mirosiți...

AHMET: Mai întâi se le informam pe tumnealor de ce au fostu chemate aici, din ce comisia fac ele partea și de ce a fostu înființata comisia.

NANU: Aveți dreptate, m-am pripit...

AHMET *(celor trei femei, care privesc, foarte curioase, bucățile de gogoloi)*: Stimate toamnele, astăzi avem un mare evenimentu: prima șarja de laborator al unui produs foarte interesantu. Fara sprijinu tumneavoastra nu-l putem perfecționa pe el.

TICU *(lui Nanu)*: Școală mare! Vezi cum le ia?

NANU: Altă treaptă!

AHMET: Tumneavoastra estem membrele comisiei interne de omologare! Va felicitam! *(Aplauzele. Cele trei sunt încântate.)* In laborator al nostru, s-a petrecutu un evenimentu de talia naționala.

NANU: Mondială!

AHMET: Laborator al nostru a inventatu produs unic in lume, fara concurența pe piața internaționala. *(Cele trei aplaudă spontan.)* Pentru omologare produs, am înființatu o "Comisia Interna de Omologare a Produselor Proprii", pe scurtu *(pronunță în engleză literele)*

C.I.O.P.P. Comisia trebuie se hotarasca ce estem asta minunat produs, ce calitate are el și la ce estem bun! Va rugam se mirosiți pe el...

(Cele trei miros, trăgând aer tare pe nas, bucățile de gogoloi.)

SUCIU: Garoafe.

MIRELA *(romantică)*: Trandafir.

LOLA: Frezii.

(Cei trei bărbați se privesc consternați.)

AHMET: Stimate membre ale "Comisia Interna de Omologare a Produselor Proprii", pe scurt C.I.O.P.P., va rugam se mai mirosiți inca o data, cu tot responsabilitate.

(Cele trei miros produsul, răspund repede, una după alta.)

SUCIU: Garoafe.

MIRELA: Trandafir.

LOLA: Frezii.

ALI: Narcize.

NANU: Mosc.

TICU: Tabac.

AHMET (*răstit*): Viorele!

ALI: Atita mirosurile zapacește gospodinele.

NANU: Destramă familia... care urma să fie consolidată!

AHMET (*răstit*): O consolidam sau o zapacim? (*Hotărăște*.) O consolidam! Înțeleg se ne batem cap se aflam ce am inventatu! Adica ce produs vindem! Da' se nu reușim o majoritatea simpla, nicî chind fixam miros al lui? Va rog se mai mirosiți o data, cu și mai mare responsabilitatea!

(Cele trei miros îndelung produsul, ezită, au priceput că au dat greș.)

SUCIU (*șoptind*): Garoafe.

MIRELA (*ezitând*): Trandafir.

LOLA (*tare, cu tupeu*): Frezii.

AHMET (*la foc*): Dați dovada de incompetența!

SUCIU (*stupefiată*): Domnu Ahmet, noi vrem să dovedim că suntem competente, da' nu știm cum.

MIRELA (*plângând bâzâit*): Vă rog să spuneți cuuuum...

LOLA (*îl privește pe Ahmet în față și o ține pe-a ei*): Frezii!

AHMET: Tomnișoara Lola, am facutu la dumneata cinstea de a te alege in comisia, și nu dai dovada de recunoștința! Trebuie se hotarim, prin majoritatea simpla, a ce miroase el!

LOLA (*înfruntând*): Frezii!

AHMET (*exasperat, dar având, evident, un ochi de simpatie pentru frumoasa tinerică*): Tomnișoara Lola, eu cred che tumneata ai mirosu alteratu. Adica ai defectu la nas. Duci o viața dezordonata și nas estem paradiť. Understand?

LOLA: Ce are viața mea, cu mirosul produsului?

AHMET: Are! In nas al tau, stai mereu tot felu de miros urit. Stai, stai, defectam nas! Mai miroșiți inca o data!

(Cele trei miros îndelung produsul. Mirela izbucnește în plâns.)

MIRELA: Nu știu a ce trebuie să miroasăăă.

ALI: Narcize.

NANU: Frezii.

AHMET: Tomnilor, moment dificil estem!

SUCIU (*gospodărește*): Domnu Ahmet, ce-o lungim atâta? Spune dumneata ce miros vrei să aibă, și așa o să miroasă. Avem peste zece ani de producție, am făcut parte din multe comisii, când dumneata nici nu știai unde este România! Avem în sânge disciplina de producție! Spuneți-ne clar a ce trebuie să miroasă?

AHMET: Vioarele!

SUCIU: Vioarele! (*Miroase, convinsă.*) Vioarele! Chiar vioarele! Ce atâta poveste? Că o face, că o drege! Vioarele și gata! Este, Mirela, că miroase a vioarele?

MIRELA: Aduce...

SUCIU: Miroase clar! Vioarele!

LOLA: Frezii!

AHMET (*reproș*): Tumneata numai contra estem!

(Ali îi face semn lui Ahmet să tacă, îl trage deoparte.)

ALI: Tomnu Ahmet, trebuie sa spun ceva very important. Asta Lola... frumușica estem, tumneata cunoaștem bine la ea.

AHMET: Și, ce este cu asta?

ALI: Estem ceva important. Tumneata se nu mai contați pe ea, cum ații contatu. Am aflat che tomnu Memet...

AHMET: Bancher al nostru?

ALI: Bancher care ai venit se controleze pe noi cum cheltuim banii.

AHMET: Ce are Memet cu Lola?

ALI: Are! Chind ai fost ultima data in control (*Cunoscutul joc cu degetele, care arată unirea.*), Memet la Lola, Lola la Memet... Chit ai stat el aici, Lola aratat lui oraș, aratat muntele, aratat marea... Tot aratat! Eu spus asta la tumneata, ca se știi cum rezolvați mirosolu

in cunoștința de cauza! Eu sfatuim așa: vrea Lola frezia, frezia se fie! Vrea Lola frezia, tomnu Memet vrea frezia! Lasam se miroase ca ea! Important estem se miroase a ceva!

(Ahmet rămâne pe gânduri. Ali îl ia și pe Nanu deoparte, se vede că îi spune același lucru, ca și lui Ahmet.)

AHMET (*o întoarce delicat*): Democrația, la voi, la Lomania, la început estem. Democrația legile are. Șef asculta pe oameni. La gust și la culoare, nu am prieten! Eu credeam ca asta substanța miroase a viorele.

LOLA (*împotriva*): Frezii.

AHMET: Vedeți? Daca miroase frezii? la mai dați la mine, se mai miros o data. (*I se dă, miroase îndelung.*) Ce important estem stare sufletesc! Stare sufletesc schimba miros, de parca estem altceva... De chind discutam noi, stare sufletesc schimba miros, de parca estem altceva... De chind discutam noi, stare sufletesc al meu, parca-parca, s-a schimbat și el. Acuma, parca frezia!

MIRELA: Viorele.

AHMET (*răstît*): Frazia!

MIRELA (*plânge bâzâit*): Adineauri ați spus vioreleeee...

AHMET: Am spus! La alta stare sufletesc. Acuma miros estem cum zice tomnișoara Lola: frezia! (*Le oferă gogoloiul.*) Poftim, mirosiți! Miroase a frezia.

SUCIU (*miroase*): Frezii.

MIRELA: Frezii...

LOLA: Frezii.

AHMET (*mulțumit*): In unanimitate, C.I.O.P.P. a hotarit: miroase a frezia. Este obiecția?

(Nanu vrea să spună ceva, Ali îl calcă pe picior.)

ALI: Toți mirosim frezia!

AHMET: Praf "Consolidarea de la familia", pentru parfumat casele, are miros frezia! Miros tomnișoara Lola, cel mai fin estem. Felicitări tomnișoara Lola! Acuma stabilim gustu. Tomnu Nanu servește la "Comisia Interna de Omologare a Produselor Proprii" cu bucațele de invenția. (*Comisiei.*) Tumneavoastra nu mestecați pe ea, sugeți ca pe bonbon și hotariți ce gustu are... Dupa ce gustați, poate che vom schimba invenția. Unii oameni cred che ea este guma de mestecatu, adica, "chewingum-perpetuu", alții cred che ea este "deodorantu fara moartea", mulți cred che este praf pentru parfumatu locuințele, numitu: "Consolidarea de la familia". Comisia decide care estem din astea trei! Gustați!

(Cele trei femei sug "produsul".)

SUCIU: Ananas.

MIRELA: Cacao.

LOLA: Migdale.

(Cei trei bărbați au rămas iar cu gurile căscate. Ahmet dă semne că e gata s-o ia razna: a căpătat un tic foarte caraghios, își scutură scurt capul.)

AHMET: Cum, adica?

LOLA: Adică migdale!

MIRELA: Cacao.

SUCIU: Ananas.

(Urmează un lung moment de tăcere, Ahmet nu mai știe ce să spună, apoi izbucnește.)

AHMET: Che mama lu draculu, cum ziceți voi, lomanii, asta piatra are o mia de gusturi?!

LOLA (*insistă*): Migdale!

AHMET (*plin de ură, dar drăguț la suprafață*): Tomnișoara Lola, la noi democrația mai dezvoltat estem, da' la migdale nu renunțăm! (*Ridică tonul.*) Cine se parfumeze casa lui cu un produs amar? Migdala amar estem!

NANU: Imaginează-ți o domnișoară parfumată cu migdale, pe care o sărută un bărbat, poate chiar Stallone sau Schwarzenegger. Ce simte Stallone, în clipa care putea să fie sublimă? Simte amar! Poate să rămână, toată noaptea, cu acest gust neplăcut? Așteaptă femeia, degeaba, până dimineța! Alta este situația, dacă bărbatul simte scorțișoară!

TICU: Domnișoară Lola, vrei să dai peste cap munca, de luni de zile, a colectivului nostru? Să periclitezi planul valutar al firmei?

LOLA (*încăpățânându-se*): Migdale!

AHMET (*scapă caii, țipă*): Niciodată! Desființăm "Comisia Interna de Omologare Produse Proprii!" pe scurtu, C.I.O.P.P.!

NANU: Domnule Ahmet, nu te grabi!

AHMET: Ma grabescu?

NANU: O comisie înființată, greu se mai desființează. Aude presa, aude radioul, întreabă, răscolesc! Nu-i bine! Ca să desființezi o comisie trebuie să argumentezi de ce ai înființat-o! Lucrurile se complică... Sunteți amabil! (*Îl ia deoparte.*) Domnule Ahmet, experiența mea nu se compară cu experiența dumneavoastră. Vă dau, totuși un sfat, valabil în România! Dacă vrei să scapi de o comisie, n-o

desființezi.

AHMET: Da' ce facem cu ea?

NANU: Simplu: n-o mai convoci. Câte comisii sunt în România? Ohoho! Le desființează cineva? Nimeni. Le uită! O comisie uitată este ca și desființată! Vă rog să procedați în consecință!

AHMET (*celor trei femei*): Dragele membre de la "Comisia Interna de Omologare Produse Proprii", pe scurtu C.I.O.P.P., ședinț-al nostru s-a sfârșitu. Pentru ședința viitor, va convocam noi la... la o data ce va fi anunțată din timpu.

TICU (*intervine, este surprins de hotărâre*): Domnule Ahmet, mă iertați. Hotărârea e pripită. (*Îl ia și el deoparte.*) Ar fi păcat să avem în mână o comisie și să nu profităm de ea! Cu o comisie, bine dirijată, se pot face multe. Dumneata ai gândit minunat, când ai spus că altfel se duce un produs la forurile de aprobare, dacă a fost aprobat, în prealabil, de "Comisia Internă de Omologare a Produselor Proprii". Eu vă mai propun ceva, ca să obținem, cât mai repede, omologarea produselor. Să mai adăugăm comisiei încă o calitate. Îi schimbăm titulatura. De exemplu, eu i-aș spune: "Comisia Internă de Omologare a Produselor Proprii și Cointeresarea Cumpărătorului". Pe scurt: C.I.O.P.P.C.C. (*Pronunță literele ca în alfabetul nostru.*) Poate să treacă cineva peste comisia asta, acum, când toată presa vorbește despre protecția cumpărătorului! Parlamentul, guvernul, președinția, toți îl protejează! Vin alegerile: vor curge vagoane de cerneală pentru cointeresarea cumpărătorului în achiziționarea produselor de calitate! Un produs omologat de C.I.O.P.P.C.C. este altfel primit de toate forurile de avizare! Vă rog să hotărâți, dacă am dreptate!

(*Ahmet, după o matură chibzuință, revine la membrele comisiei. Ticu iese din laborator.*)

AHMET: Dragele membrele de la C.I.O.P.P.C.C., (*A pronunțat englezește.*) va rugam se mai stați puțin, pina la terminarea lucrarilor. (*Cele trei se așază iar.*) Nu plecam de aici, pina chindu nu hotarim ce estem, a ce miroase, și ce gustu are produs al nostru! Clar? Clar!

LOLA (*încăpățânată*): Migdale!

AHMET (*gata să cadă în genunchi*): Tomnișoara Lola! Tumneata știi chit te-am apreciat...

NANU (*semn cu cotul lui Al*): Și încă ce apreciere...

AHMET: Veniți linga ceilalți membri de la comisia. Fiți de aceeași parere cu ei, pentru ca tomnu Memet, bucuros se fie! If domnu bancheru bucuros estem, noi toți bucuroși estem! Ce gustu are produs al nostru, toamna Suci?

SUCIU (*nu-și dă seama ce așteaptă el*): Ananas...

AHMET: Tumneata, de chind n-ai mai mincatu ananas?

SUCIU: Ehe, la leafa mea...

AHMET: Atunci, ai tumneata ceva impotriva, daca produs are gust de rom?

SUCIU: Nu, domnu Ahmet, da' să știu eu...

AHMET: Rom.

SUCIU: Rom.

AHMET: Tomnișoara Mirela...

MIRELA (*începe să bâzâie*): Nu știuuuuu...

AHMET: De ce nu ai fost atenta la toamna Suciului?

MIRELA: A greșit și doamna Suciul...

AHMET: A greșit, da' pe urma s-a îndreptat. Și-a dat seama că are gust de rom...

SUCIU: Rom, dragă!

MIRELA (*șoptit, lui Suciul*): Rom e bine?

SUCIU: Da.

MIRELA (*smiorcăindu-se*): Are gust de roooooom...

AHMET: S-a format o majoritate! Democratic, hotărăm...

LOLA: Migdale!

AHMET (*țipă*): Invitam aici pe domnul Memet! Domnul Memet este banier al nostru și acționar; el hotărăște!

ALI: Deși a venit în inspecția, se deranjează pe domnul Memet, pentru o problemă așa de mică?

AHMET: Habar n-avem ce am inventat și ce gust are! Asta problema mică?

ALI: Tomnișoara Lola, peste domnul Memet nu trecem. El e mai sus, el știe mai bine, el decide!

LOLA: Migdale!

AHMET (*răpus*): Poate că tumneata cunoști mai bine gusturile... Tomnișoara Mirela, tumneata ai sarcina să nu mai plângi, dacă nu înțelegi. Stai cu urechile pe domnul Memet, că domnul Memet știe tot. Numai el și Allah! Restul, vorbe-n vânt și democrație fără rost!

LOLA: Migdale!

(*Ahmet se plimbă ca un leu prin cameră.*)

NANU: Domnișoară Lola, așa, prietenește, spune dom'le, de ce o ții una și bună cu migdalele astea? Ce pierzi, ce câștigi?

LOLA (*îl trage pe Nanu lângă ea*): Îl urăsc pe Ahmet! Tot ce zice el, fac împotrivă! Un bărbat, când mă părăsește, să se ferească! Nu-l uit nici în mormânt! Până nu-l văd în faliment și aruncat de-aici, nu mă las! Dacă nu pot eu, cu picioarele astea, să falimentez un nenorocit care-a venit în România cu trei dolari în buzunar, și-acum se dă om de afaceri milionar... mă mărit! Înseamnă că nu sunt bună de nimic!

MIRELA (*hodoronc-tronc, bâzâie*): Eu am emoțiiiiiiiiii...

LOLA: De ce, Mirela? Domnul Memet este un bancher elegant! Culant! Se poartă cu femeile ca spaniolii...

NANU (*privind afară*): Vine domnul Memet, împreună cu Ticu...

MIRELA (*bâzâie*): Mă doare burtaaa...

(Toți cei din scenă, în afară de Ahmet, împietersc, de parcă ar fi fost loviți de o vrajă. Lola singură își revine și începe să se pieptene, să se fardeze. Nanu se adresează publicului.)

NANU: Aici, fiind exact jumătatea piesei, autorul m-a rugat să vă propun o pauză de 15 minute.

PARTEA a II-a

(Piesa se reia cu patru replici mai înainte de pauză. Toți sunt la locurile dinaintea "împietririi", inclusiv Ahmet.)

MIRELA (*bâzâie*): Eu am emoțiiiiiiiiii...

LOLA: De ce, Mirela? Domnul Memet este un bancher elegant! Culant! Se poartă cu femeile ca spaniolii...

NANU (*privind afară*): Vine domnul Memet, împreună cu Ticu...

MIRELA (*bâzâie*): Mă doare burtaaa...

(Intră Memet, oriental bine, 50 de ani și ceva – maniere și îmbrăcăminte ca în anii '30: batistă la buzunar, ceas la vestă. Un adevărat domn, cărunt.)

FEMEILE (*în picioare*): Bună ziua, domnu Memet!

MEMET: Luați loc, luați loc! Se poate se va ridicați tumneavoastra în picioarele? Eu sunt barbat. *(Le strânge mâinile, păstrându-le puțin degetele în palmele lui. Mirela e gata să leșine de plăcere. Suciul e mai mult mirată, Lola primește gestul ca fiind firesc.)* Tomnu

Ticu mi-a spus che aveți unele probleme. (*Se așază pe scaun, pedant, tot timpul cu ochii pe Lola, pe care, evident, o place.*) Se vedem despre ce este vorba!

AHMET: Tomnu Memet, estem vorba despre invenția noastră...

MEMET: Durolam oțel-plastic!

NANU (*după un timp de tăcere, destul de lung, sare în ajutor*): Ce durolam, domnule Memet! Durolamul e nimic pe lângă invențiile noastre.

MEMET: Invențiile?!

NANU: Invenții, că sunt mai multe, una mai aducătoare de profit decât alta!

MEMET (*atenție sporită*): Ce spui tumneata?

NANU: Nu vă cerem decât un singur lucru: să aveți răbdare și să ne ascultați până la capăt. Domnul Ahmet, explică la dumneata!

AHMET: O inovație fara egal pe piața mondială. Fara egal și fara concurența! Pentru ca tot se fie gata, am așteptat pe tumneavoastra.

MEMET (*mirat*): Ce se fac eu?

AHMET (*bombă*): Se ne spuneți ce am inventatu.

MEMET (*spre surprinderea tuturor, nu i se pare nefirească propunerea – alt grad, altă înălțime, altă înțelegere a realității*): Dacă trebuie se hotarasc... hotarasc.

AHMET (*înviorat*): Ingineri au inventatu ceva grozav, da' nu știm ce. Dacă nu știm ce, nu putem decide calitățile, ca se le bagam in producția.

MEMET (*firesc*): Se le fixam!

AHMET (*și el ușor dezorientat de felul cum primește Memet veștile*): Prima: vrem se știm ce invenția avem.

MEMET: Se stabilim!

AHMET: Ar putea să fie un foarte bun "chewingum perpetuu", un "deodorantu fara moartea" sau un praf pentru parfumatu casele pe care noi l-am numitu "Consolidarea de la familia"! "Comisia Interna de Omologare Produse Proprii și Cointeresarea Cumparatorilor", pe scurtu, C.I.O.P.P.C.C. aștepta se afle ce omologheaza! (*Îi oferă o bucată de gogoloi.*) Acesta este produs!

MEMET: Mi-a povestit tomnu Ticu despre asta! O invenția formidabila. (*Cântărește gogoloiul în palmă.*) O victoria!

ALI: Victoria mare! Rugam s-o mirosiți pe ea! Comisia așteapta! Stabiliți miros al lui!

MEMET (*ține gogoloiul elegant, îl miroase privind cu ochii grei spre Lola, decide, ca și când i s-ar adresa*): "Nu ma uitam"! Cea mai gingașa și cea mai suava floarea... "Nu ma uitam"!

(*Consternare.*)

AHMET: Tomnu Memet, noi credeam altceva.

(*Ceilalți își aruncă repede părerile.*)

ALI: Narcize.

SUCIU: Garoafe.

TICU: Micșunele.

MIRELA: Trandafir.

NANU: Mosc.

AHMET: Vioarele.

LOLA (*dur*): Frezii!

AHMET (*izbucnește*): Are prea multe calități! Dacă inventam durolam, faceam roți de motoare fara mirosu și scapam de toate incurcături...

MEMET (*n-a auzit nimic din tot ce a spus Ahmet, a privit-o galeș pe Lola, care și-a "uitat" fusta mai sus pe picioare*): "Nu ma uitam"!

LOLA: Frezii.

ALI (*ca să împace lucrurile*): Tomnu Memet, ce decideți dumneavoastră!

MEMET (*parcă-i trimite un sărut Lolei, cedează*): Frezia!

LOLA (*plăcut impresionată, cedează și ea*): "Nu mă uita"!

(*Inversarea îi face pe ceilalți să se privească năuciți.*)

ALI (*revine*): Tomnu Memet, ve rugam, hotăriți un miros!

MEMET (*plutind*): Frezia!

LOLA (*oftând*): "Nu mă uita"!

NANU: Invenție dificilă!

ALI: Produs greu! Rupem piața mondială! Inginer a muncit foarte serios...

NANU: Cu responsabilitate. (*Își arată degetul mic.*) Aici avem concurența!

AHMET: Concuram–concuram, da' nu știm ce concuram!

TICU (*ferm*): Orice și pe oricine! Nu există nici un fabricant în stare să pună pe piață un produs cu atâtea mirosuri!

ALI: Omu și mirosu!

AHMET: O gradina într-un produs! Vrea cumparator crinî? Miroase crinî. Vrea el "regina de la noaptea"? Miroase "regina de la noaptea"!

TICU: Să-l botezăm "O grădină într-un produs"! Romantic! (*Îl deranjează pe Memet, care a stat ochi în ochi cu Lola.*) Am dreptate, domnule Memet?

MEMET (*adus pe pământ*): Dreptate la ce?

TICU: La produs. "O grădină într-un produs"!

MEMET: Orice se poate!

AHMET (*are o idee*): Tomnu Memet, am gasit un compromis. Pe cutia de la produs, tiparim pe amindoi: *frezia* și "*nu ma uitam*"!

Cine miroase frezia, citește frezia, cine miroase "nu ma uitam", citește "nu ma uitam"! Acum, in numele de la "Comitetulu Intern de Omologarea de la Produsele Proprii și Cointeresare de la Cumparator", pe scurt C.I.O.P.P.C.C., va rog se gustați! (*Îi oferă o bucată mai mică.*) Atenția la dinții!

ALI (*îi arată dintele lipsă*): Vedeți? M-am lacomitu și...

(*Memet sugă bucățica de produs, încearcă să afle ce gust are, toți stau cu ochii pe el.*)

MEMET: Banana!

TOȚI: Ba-na-nă?!

MEMET: Banana!

LOLA: Migdală!

MEMET (*cedează*): Migdala!

AHMET (*își ia inima-n dinți*): Tomnu Memet, ratam produs! Tumneavoastra ați saruta pe tomnișora Lola, daca ar fi amara?

LOLA: Migdală...

MEMET (*privire languroasă*): Dragostea indulcește și fiere!

AHMET: Ce facem cu barbat care nu avem dragostea pentru femeia? Asta produs numai pentru indragostiții?

NANU: Mai sunt și bărbați cărora dragostea nu le-a anulat simțul gustului!

AHMET: Un deodorantu amar...

MEMET: Despre ce deodorantu vorbești?

AHMET (*aiurit*): Deodorantu de adineauri...

MEMET: Nu exista nici un deodorantu.

AHMET: Chewingum amar?!

MEMET: Nu este vorba despre nici o guma de mestecatu!

AHMET: Atunci, poate știți dumneavoastra ce estem. Noi tot timpul am muncitu la deodorantu.

MEMET (*categoric*): Produsu este o pudra!

TOȚI: Pudră?!

MEMET: Cea mai fina pudra! Concuram Caron, concuram Dior, concuram Chanel. Bagam panica in toate fabrici de cosmeticele. Asta substanța tare, macinata fin, cu mirosu ei natural, miroase totdeauna! Pudra pentru o viața!

MEMET: Asta estem titlu! Pudra cu mirosulu de migdale.

LOLA: Liliac!

MEMET: Cum zice tomnișoara Lola: mirosu de liliacu și gustu ba-na-na! (*Către celelalte membre ale comisiei.*) Tumneavoastra ce parere aveți?

SUCIU: Banană!

MIRELA (*e gata să plângă, sub privirea lui Memet, șoptește*): Banană...

AHMET: Aveți dreptatea! Va felicit! Mai vreți se adaugați ceva? Ca membrele de la comisia interna etc. etc. etc... puteți se spuneți.

SUCIU (*gospodină*): Aș avea o sugestie.

MEMET: Se auzim!

SUCIU: Dacă tot o măcinați, nu puteți face din ea un insecticid? Eu am în bucătărie gândaci. Dau cu tot felu de insecticide, multe cu miros urât. Unele produc tuse! Ar fi grozav un insecticid care să miroasă a garoafe!

MIRELA: Trandafiri.

LOLA: Frezii.

MIRELA: Ananas.

SUCIU: Gustul nu contează. Cine mănâncă insecticid? (*Modestă.*) Asta a fost propunerea mea.

(*Toți așteaptă, nu știu dacă i-a plăcut lui Memet propunerea ei.*)

MEMET (*pe gânduri*): Propunere de la tumneata, s-ar putea să fie buna... Ce avem de pierdut, dacă o jumătate de la produs facem pudra, pentru infrumusețatu femeii și o jumătate faceam insecticidu de omorit ghindacile?

AHMET: Bravo! Intram în Europa cu doi produse! Pe cutia de la pudra scriam: cu mirosu de frezia, cum a zis tomnișoara Lola, pe cutia de la insecticidu, scriam moscu...

ALI: Narciza.

TICU: Micșunele.

AHMET: Vioarele.

MIRELA: Trandafiri.

SUCIU: Liliac.

NANU: Sau oricare alt miros, pentru că produsul are, slavă Domnului, atâtea mirosuri câte dorim noi!

MEMET (*pe gânduri, cucerit de idee*): Ar fi ceva! Ar fi ceva! Voi, lomanii aveți idei! Da' în cazul asta, nu mai știu cine a făcut invenția: tomnu Ticu, tomnu Ahmet sau toamna Suciul? Ideea aparține toamnei Suciul. Fără ea, produsul rămânea doar pudra, noi habar nu aveam de insecticidu.

ALI: Praful parfumat pentru locuințele!

TICU: Deodorant!

AHMET: Chewingum!

MEMET: Dragele mele! Degeaba ai făcut o invenția, dacă nu știm cum să exploatați pe ea! Trebuie să facem vilva! Să se știe, să se vorbească, să se vada, să se audă! De toate astea, mă ocup eu! (*Ochi în ochi cu Lola.*) Sacrific timp al meu și rămân în România, pentru multu, multu, multu timp! Trebuie să lansăm toate produsele! (*Toți aplaudă.*) Vă mulțumesc! Ahmet, telefonează la corespondent radio și televiziune locală și invită pe ei aici! Azi, începe acțiunea "invenția de la secolu"! Ahmet, mergem la treabă! Tomnișoara Lola, dai la mine puțin ajutoru?

LOLA: Cu plăcere!

MEMET: Pofțiți cu noi!

(Ies Memet, Lola, Ticu.)

AHMET: Tomnu Nanu, toamna Iacob, pregatiți laborator! Conferința de presa! Ați auzit ca sosește și tomnu Finescu, ministru secretaru de stat, de la Bucureștii. Chind vine el, tot se fie la punctu...

IACOB: Ce caută Finescu?

NANU: Cum ce caută! 51 la sută din acțiuni sunt ale statului. E tip greu. Să vezi cum se poartă Memet cu el.

AHMET: Așa estem. Tomnu Finescu greu estem!

(Iese grăbit. Nanu și Suciul se apucă să aranjeze laboratorul. Trag spre perete mesele cu eprubete, mai aduc două mese, le lipesc lângă celelalte, le acoperă cu o pânză albă. Iacob aduce un suport de microfon.)

NANU: Doamna Suciul, bine mai știe Memet să le-aranjeze. Parcă-i român! Am rămas mut de admirație. Cum a știut s-o aducă din condei, ca să tragă spuza pe turta lui, m-a umplut de admirație. Ca mâine auzim că a fost invitat să țină cursuri la toate facultățile din Africa, Asia Mică și Extremul Orient! Se prezintă savant în fața Lolei! Unu copt, ca el, ce să-i mai ofere altceva, decât "glorie științifică"?

SUCIU: E prins bine... Ochi în ochi, tot timpul!

NANU: Dumneata prea o pui mereu în valoare pe Lola. Lola e capabilă, Lola are invenții, Lola face parte din C.I.O.P.P.C.C. Odată vine Memet, într-un elan erotic, și-o aruncă drept în fruntea sectorului, în locul dumitale!

SUCIU (*amar*): La "meritele" ei, de ce n-ar avans-o?

TICU: Știm noi ce fel de merite!

(Intră Lola, privește.)

LOLA: Domnu Ahmet nu-i aici?

NANU: A ieșit adineauri.

LOLA: Îl așteaptă domnu Memet.

NANU: Mai descoase-l pe Memet, dacă e rost de ceva prime. Poate pune de-o primă cu Finescu.

LOLA: Eu să-l întreb? În ce calitate?

NANU: De... salariată a întreprinderii.

SUCIU: De membră a C.I.O.P.P.C.C.-ului!

NANU: Inventatoare!

LOLA: N-are timp, domnu Memet, să stea de vorbă cu mine!

(Iese, la fel de grăbită.)

SUCIU: S-o fi supărat...

NANU: De ce să vorbească acuma cu Memet? Au destul timp diseară, stând comod în...

SUCIU: În?!

NANU: Nu mai mă trage și dumneata de limbă. Stând orizontal!

SUCIU: Parcă vorbea "orizontal" cu Finescu.

NANU: Și Finescu, și... Dacă-i șef, Lola "discută orizontal" cu el. Da' știi ce mi-e teamă? Să nu fi aflat Finescu despre "discuțiile orizontale" pe care le duce Lola cu Memet și-a venit să ne bage bețe-n roate! Dacă o ține una și bună cu durolamul, am feștelit-o! Ministerul așteaptă durolam, să-și facă planul financiar la export. Cu Ahmet și cu Memet ne-am descurcat, dar cu Finescu...

SUCIU: De ce crezi că se fac toate pregătirile astea, chiar aici, în laborator? Ca să-i ia ochii. Când apare Finescu, să găsească "sărbătoarea" în toi și să-i astupe gura!

NANU: Parcă-l aud pe Finescu: "Ce se petrece aici, domnule Memet? Văd presa, văd televiziunea, văd radio-ul!" *(Îl imită pe Memet.)* "Sarbatorim victoria pe care o așteptam noi toții. Suntem fericiții. Nu-i durolam, e pasta de dinți, crema de ghețele, excitant pentru barbații senilî, piața mondială e în mina noastră!" Îl amețește enumerându-i invențiile și calculându-i câștigurile. La urmă, îi strecoară și lui o invenție, are și el nevoie de competență. E ministru, nu? Minte luminată.

SUCIU: Pe deasupra, mai vin și drepturile de inventator!

NANU: Bani are. Mai vârtos vrea glorie! Glorie științifică! Pentru el și pentru Lola. Să vezi cum o să înceapă să apară fotografia Lolei în toată presa! Și sub fotografie: abnegație, pasiune, competență, dăruire, frumusețe!

SUCIU: Să-i fim recunoscători că aduce glorie întreprinderii!

NANU: Mă, și n-o ieși, până la urmă, durolamul ăla! Eu am mai încercat, adineauri, câte ceva. Am schimbat presiunea și cantitatea de diluant... Aș vrea să pot spune: "Domnilor, acesta este drumul spre durolam! Vă rog să luați o mostră!" Toată lumea cu gura căscată! Televiziunea pune obiectivul pe noi! Stai pe lângă mine, să intrăm amândoi în cadru.

(Intră Mirela, fericită, are un ziar în mână.)

SUCIU: De ce ești așa fericită?

MIRELA: A sosit televiziunea. Nu m-am văzut niciodată la televizor.

NANU: Vi se adresează cineva cu domnișoară și, a doua zi, toți burlacii din România vor năvăli aici, orașul în care trăiește o fermecătoare femeie, încă nemăritată! Vei primi saci întregi de cereri în căsătorie!

MIRELA (*gata să bâzâie*): De ce mă jigneești...

SUCIU: Bine că ți-ai adus aminte, a treia zi, după Scripturi, să bâzâi jignită!

(*Ali intră, împingând în laborator o cameră video pe trepied.*)

NANU: Vin?

ALI: Imediat!

(*Mirela se așază la masa acoperită cu pânză. Nanu scoate la iveală un vas de sticlă, asemănător cu cel spart, privește substanța lăptoasă din el. Ali împinge camera video lângă peretele din dreapta. Nanu lasă vasul de sticlă și ciocănește în microfon: îl probează.*)

NANU: Unu... unu... unu, doi, trei! Se-aude?

SUCIU: Se-aude!

MIRELA (*naivă*): Vom sta la masa prezidiului... (*Se aranjează în așa fel încât să fie în dreptul aparatului de filmat.*) Eu stau aici.

NANU: Stai! (*Răutăcios, mișcă aparatul, obiectivul cade în altă direcție.*) E un loc bun!

MIRELA (*se așază pe locul unde este îndreptat acum obiectivul*): Locul ăsta e și mai comod.

NANU (*mișcă iar aparatul*): Foarte bine! Dacă e comod...

MIRELA (*înțepe să bâzâie*): Doamna Suciuuuuuu!... Nanu râde de mine...

SUCIU: Cum râde, Mirela? N-am auzit o vorbă rea.

MIRELA: Râde cu aparatuuuuuu...

SUCIU: Lasă-l dracului, că la televizor pari și mai bătrână...

NANU (*arată ziarul local adus de Mirela*): Mâine vom citi: "Eveniment științific la "IMITAȚIA" SA. Au fost lansate, pe piață, o gamă largă de noi produse realizate în laboratorul propriu. S-a remarcat, prin capacitatea sa creatoare, inginera Lola Statu. La numai douăzeci și cinci de ani, a dat dovadă de un înalt profesionalism!" Profesionalistă!

ALI: Și, ce, nu estem profesionista?

SUCIU: Domnu Ali! Să nu vorbești în dodii!

ALI (*nu știe*): În dodia? Cum adică?

SUCIU: Adică în doi peri!

ALI: Ce am spus? Am spus ca Lola estem profesionista!

SUCIU: Știu eu!

NANU: Ce știi? Nu știi nimic! Și-acum, du-te, toarnă-mă la Memet!

(Intră Ahmet, are în brațe mai multe cutii, de diferite forme, mărimi și culori, pe care le pune pe masă, lângă microfon.)

AHMET: Cum stam, cum stam?

NANU: Excelent! Totul e pus la punct pe măsura evenimentului.

ALI *(supralicitează)*: Sarbatoare poate sa inceapa. Noi am straduitu, am realizatu, bucuroșii estem!

SUCIU: Băieți buni! Uitați ce frumos arată laboratoru.

AHMET *(recunoaște)*: Frumos, frumos, da multe emoțiile. Am macinatu puțin produs... De la secția ambalaj am luat cutii, pe care am scris ce estem...

ALI *(bucuros)*: Incepe asaltu pe piața mondiala!

AHMET: Produse atita de complicata, n-am avutu niciodata pina acuma. *(Lui Nanu.)* Microfon funcționeaza?

NANU: Perfect.

AHMET: Nu știu chit de tare se vorbescu...

NANU: Faceți probă. Noi reglăm volumul după glas.

AHMET: Se nu fie prea incet și se enerveze pe tomnu Finescu. Tomnu Finescu, de la departament, important estem. Memet promis comision la tomnu ministru Finescu. El primim comision, dam aprobare.

NANU: Finescu e cam fudul de-o ureche. Să dați sunetul ceva mai tare. *(Mirelei.)* Nu știți de ce ureche suferă? Să-i punem difuzorul lângă urechea surdă...

MIRELA: Urechea stângă, da' nu știu dacă stânga lui sau stânga celui care vorbește.

ALI: Facem proba de microfonu!

AHMET *(la microfon, scoate o foaie de hârtie, citește)*: Nu banuiți voi ce bucuria a datu Allah la suflet al meu! *(Celor de față.)*

Incepem mai cu caldura. Bine am zis?

NANU: Să fie ca o mărturisire de suflet!

AHMET: Tomnu Nanu, tumneata știi vorbește bine. Spune tumneata, eu scriu... Invațam de la tine.

NANU *(la microfon)*: Stimați domni! *(Ahmet notează.)* Sunt copleșit de emoție! De aici, din orașelul nostru, din laboratorul nostru,

mai până ieri necunoscute, vor porni în lume produse care vor uimi cumpărătorii de pretutindeni! Cum să nu-ți vină o lacrimă, în colțul ochilor, când te gândești că parizienii, care până astăzi știu că pe lume există numai Chanel, Dior, Caron și alte câteva mărci, oarecum celebre, vor afla că, în Europa, mai precis, aici, la noi, în laboratorul "IMITAȚIA" SA, se produc deodorante fără moarte, mirosind după preferință, pudră pentru o viață, parfumuri garantate până la distrugerea costumului de haine. Tot ce producem noi este fără sfârșit! (*Aplauze.*)

SUCIU (*emoționată*): Minunat! Minunat!

MIRELA (*bâzâind*): Îmi vine să plâng de emoțieeee...

AHMET: Prea sensibila. Prea sensibila...

NANU: Sensibilitatea are rolul său social, domnule Ahmet! Două-trei lacrimi, când va fi de față și domnul ministru Finescu, vor cădea bine... Creează atmosfera lirică necesară. La noi, la români, lirismul e la mare preț! Domnul Finescu, la un șpriț, fredonează romane.

MIRELA: De unde știi?

NANU: Am fost prin județul în care a fost ștab. Ce chefuri! Ce romane! Doamna Mirela, dumneata ești cu lacrima. Va fi prima dimitale lacrimă imortalizată pe banda magnetică! Da' vezi să n-o iei cu plânsul înainte s-ajungă discursul la locul potrivit. Dumneata să smiorcăi și ascultătorii să nu știe de ce. Plângi când îți fac eu semn. Cine a așezat aparatul ăsta așa aproape?

ALI: Eu l-am carat de la mașina. Pina vine operator. El știe unde-l pune pe el.

AHMET: Se filmeze mai de departe, se vada lumea laborator. Impingeți aparat mai incolo.

(*Ali și Nanu împing în culise aparatul de filmat, revin imediat.*)

MIRELA (*interesată*): Domnu Ahmet, cine o să stea lângă domnu ministru Finescu?

AHMET: De-o parte, tomnu Memet, de-o parte, eu...

MIRELA (*dezamăgită*): Așa e regula?...

AHMET: Vedeam cetățenii: patron, ministru, șef... Pe urma, chind ciocnim un pahar de vinu, stam toți în juru lu tomnu Finescu. El ministru departament, el aprobat produs! Linga el stam membrii C.I.O.P.P.C.C.-ului!

NANU (*aparte, lui Ali*): Adică Lola. Ca să o poată invita pe Lola, le suportă și pe ele...

(*Intră Ticu, aduce o veste minunată.*)

TICU: Domnule Ahmet, domnul ministru secretar de stat Finescu apare din clipă în clipă, însoțit de domnul Memet și Lola, ca

membră a C.I.O.P.P.C.C.-ului!

NANU (*lui Ali*): Pe Lola, mai bine o pune a șefa protocolului.

AHMET (*tuturo*): Tomnilor! Se zambii! Se fim bucuroși de așa invenții. Se înțelege tomnu ministru che, la noi, toate mergem bine și chind mergem reu! Acuma se vada ca mergem bine și aveam realizări unice! El suparat estem de intirzierea. Unde estem operator televiziune?

TICU: Domnul ministru Finescu l-a văzut pe operatorul televiziunii și i-a cerut să nu înregistreze nimic. Întâi să aprecieze dânsul realizările. Să aprobe!

NANU: Aiurea! Nu vreau să fie văzut pe-aici!

MIRELA (*dezamăgită*): Nu mai vine televiziunea?

ALI (*privind afară*): Au sosit! (*Tare, către cei de-afară.*) Sa trăiți! (*Intră Finescu – un bărbat în jur de 50 de ani, pe cât posibil scund –, Lola, Memet, Ahmet sar să-i întâmpine. Agitația crește brusc, Mirela, de emoție, începe să plângă bâzâit, Suciul îi astupă gura.*)

NANU: Nu ți-am spus, mă femeie, să nu bâzâi prea devreme?

(*Intră Finescu, Lola, Memet.*)

AHMET: Bine ați venit tomnu ministru Finescu!

NANU: Să trăiți!

FINESCU: Bună ziua! (*Privește în jur.*) Văd că ați convocat și colegii din laboratorul doi.

AHMET: Tomnu ministru, estem prezenți doar membrii C.I.O.P.P.C.C.

TICU: Comisia s-a pronunțat, cu exigență, asupra produselor. Dacă mai socotiți necesar să invităm pe cineva... (*Finescu face semn că nu.*) Aici sunt produsele de care v-am vorbit.

MEMET: O gama larga de produse și, fiecare din ele, are multe variantele, dupa preferințele de la cumparator! Tomnu ministru Finescu, victoria! Aveți aici lista de inventatorii... Chiar aproape de tumneata estem un inventator principal, tomnișora Lola...

LOLA (*numai zâmbet și modestie*): Lăsați, domnu Memet...

MEMET: De ce lasam? Meritele estem meritele!

AHMET: Tomnu ministru, oamenii estem emoționați! Vreau se va spun chiteva cuvintele... (*Scoate din buzunar hârtia pe care a notat discursul lui Nanu.*) Stimați tomni! Sunt copleșitu de emoția...

MEMET (*plictisit*): Mai tarziu, mai tarziu, Ahmet... Prima data se informam pe tomnu ministru Finescu despre realizările, și pe

urma sarbatoarea și discursu...

AHMET (*pricepe*): Tomnu ministru Finescu, ați fost acum trei lunii pe aici, pe la noi...

FINESCU: Când am pus, foarte serios, problema durolamului.

AHMET (*schimb de priviri cu Memet, care îl îndeamnă*): Ve amintiți che tumneata ai vorbitu foarte frumosu despre "durolam-oțel de plastic" și ați datu mai multe idei, sfaturi, povețele... Ce credeți che ne-a sugeratu ideile tumneavoastra despre durolam! Ne-a sugeratu un parfum! (*Finescu devine atent.*) Merghindu și mai departe, pe firu de la sfaturile tumneavoastra, am inventatu un "parfum pudra-infinita". Estem aici, uitați, in cutia asta... (*Deschide cutia.*) Noi n-am uitat de la cine am primit ideea... Toți inginerii noștri au recunoscutu che ideea este al vostru, ei n-au facutu dechit s-o realizeze. Ideea este totu, nu? (*Vorbește, în timp ce Finescu ia praf din cutie, îl pune în palmă, îl privește curios: miroase.*) Inginerii estem oameni cinstiți, n-au vrutu se fure ideile tumneavoastra... Uitați, aici, pe cutia asta... numele tumneavoastra... inventator... "Parfum-pudra infinita" estem invenția voastră, cu drepturile banești cu tot! Celelalte estem ale altor inginerii, care au și ei meritele... De exemplu, tomnișoara Lola. Ea a muncitu ziua și, mai ales, nopțile, pina chind a invinsu.

MEMET (*mulțumit*): Ve rog se mirosiți, tomnu ministru, se știm și noi ce aprobați! Miros estem de la substanța, nu estem adaos, de aici și trainicia lui... Adica, așa cum se zice, științific, remanența de la el! Adica, el estem, practic, fara sfirșitu... Miros de "nu ma uitam", floarea așa de gingașa...

(*Ceilalți, foarte repede unul după altul.*)

ALI: Narcize.

SUCIU: Garoafe.

TICU: Micșunele.

NANU: Mosc.

MIRELA: Trandafiri.

AHMET: Viorele.

LOLA (*tare, răspicat*): Frezii!

(*Toți amuțesc, speriați de intervenția fermă a Lolei.*)

FINESCU (*miroase îndelung, hotărâște*). Tuberoze! (*Afirmația a căzut ca o bombă.*) Tuberoze!

(*Spontan, toți încep să aplaude.*)

AHMET: Tomnu ministru, parca ne-a luat cineva mirosu... Nu ne-am datu seama ce mirosim... (*Miroase, mărturisește încântat.*)

Tuberoze! Asta e! Nu ne-am priceputu!

NANU (*extaz*): Tuberoze! Și cum sună cuvintul! (*Îl gustă fonetic.*) Tu-be-ro-ze...

MEMET: Valoare produs a crescut! Inventator știe mai bine a ce miroase invenția lui! Tomnu ministru Finescu, tumneata ai inventatu asta parfum... e normalu se știți mai bine ca noi a ce miroase... (*Cu ton mai sec.*) Tomnișora Lola, și tumneata ai greșitu, mai miroase inca o data.

(*Lola miroase îndelung, toți știu că e încăpățânată, Memet o îndeamnă, din ochi, să spună ce trebuie.*)

LOLA: Tuberoze!

MEMET (*ușurat*): Bravo, tomnișora Lola! Normal se știi. Tu mare chimist!

MIRELA (*bâzâind, se declară de acord*): Tuberozeeee...

AHMET (*cu ton*): S-a auzitu, toamna Mirela... (*Lui Finescu.*) Tomnu Ministru, toți membrele de la "Comisia Interna pentru Omologare Produs Proprii și Cointeresarea Cumparatorului", pe scurtu, C.I.O.P.P.C.C., au aderatu la tuberoze!

(*Toți ceilalți se grăbesc și ei.*)

ALI: Tuberoze.

TICU-NANU: Tuberoze!

AHMET: Tuberoze!

(*Între timp, foarte concentrat, Finescu mai miroase praful din palmă... Cât timp miroase el, Ticu se apropie de Nanu.*)

TICU: Ai mai încercat ceva?

NANU: Am schimbat dizolvantul.. Restul de la Dumnezeu!

TICU: Mai târziu vom vedea ce-a ieșit.

FINESCU (*a mirosit, trânteste altă bombă*): Crin! Crin!

MEHMET (*cedează, șovăind*): Tuberoze spre crinu...

AHMET (*apasă pe primul cuvânt*): Crinu spre tuberoze.

ALI: Tuberoze-crin.

NANU-TICU: Crin-tuberoze...

(*Scurtă pauză, după care se aude bâzâitul Mirelei, un "ăăă" prelung: nu mai știe ce să spună.*)

MEMET: Ce s-a intimplatu?!

TICU (*explică*): Domnișoara Mirela este... domnișoară! Are probleme de viață... E foarte sensibilă. De emoție...

SUCIU: Ține-te, dragă! (*Tare, să se audă.*) Crin! Crin curat!

AHMET: Aveți dreptate! Mare lucru e gospodina! Crin, tomnișora Mirela!

TOȚI: Crin curat!

MEMET: Și eu zic asta: crinu curatu! Da' se nu insistam... Avem mult produs... Al dumneavoastră, tomnu ministru, o se miroase așa cum vreți. Mai ghindiți. Noi nu tiparim ambalaj, așteptam se ne spuneți hotărit a ce miroase... (*Finescu ia o cutie de pe masă, citește, Memet precizează.*) "Chewingum perpetuu"... V-am spus che am inventatu o guma de mestecatu unica. Piața mondială nu cunoaște așa ceva... Gustu de banana estem foarte rafinat, cum se zice!

(*În timp ce Finescu desface bucățica de chewingum, toți șoptesc.*)

ALI: Cuișoare...

MIRELA: Cacao.

AHMET: Rom.

SUCIU: Ananas.

LOLA (*tare, ferm*): Migdale!

(*Iar moment greu de depășit. La îndemnul lui Ali, Finescu bagă bucata de chewingum în gură.*)

ALI (*prudent, arătându-i dințele lipsă*): Nu mestecați prea tare!

AHMET: Liniște, Ali! Se auzim!

(*Toți așteaptă hotărârea. Unii imită masticăția acestuia.*)

FINESCU (*după o îndelungată gândire*): Roșcovă!

AHMET: Se avem noi așa norocu, tomnu ministru? (*Celorlalți.*) A mai gustatu cineva guma de mestecatu cu gust de roșcova?

TOȚI: Nuuu!

MIRELA (*bâzâind ca o sirenă*): Roș-co-văăă...

TICU: Roșcovă, domnișoara Mirela! De ce-o mai bâzâi, dacă suntem toți de acord! Un produs de două ori mai valoros!

AHMET (*scoate o hârtie*): Aveți aici, tomnu ministru Finescu, un calcul de vinzare în dolar american... Noi putem produce acum zece... poate chiar dublu de milioane bucați de chewingum! Preț de cost estem foarte mic și mai scadem... Dacă vindem la preț de

chewingum, care se gasește pe piața... chiștigam peste un milion dolarí. Numai cu un produsu!... Estem în pragu de mare lovitură financiară. (*Lui Finescu.*) Ce gustu are, chewingum?

FINESCU (*între timp a supt chewingum-ul și hotărăște*): Nucă de cocos!

AHMET (*exasperat*): Nenorocit produsu! Asta produs are prea multe gust! Nu mai știm la care se ne oprim...

ALI: "Chewingum cu gustu universalu!"

AHMET: Asta nu e reu! Ce ziceți, tomnu ministru? Impacam pe toată lumea.

FINESCU (*trânțește altă bombă*): Curmală!...

AHMET: Tomnu ministru Finescu, noi estem emoționați. Atita invenția, dintr-o lovitură!

TICU (*vagă ironie*): Nici în grădina botanică nu dai de atâtea gusturi și mirosuri, câte sunt în produsul nostru!

NANU: Doamna Suciu, ca președintă a "Comisiei Interne pentru Omologarea Produselor Proprii și Cointeresarea Cumpărătorului", pe scurt C.I.O.P.P.C.C. – notează tot ce spune domnul ministru Finescu. Să știe comisia ce trece în procesul-verbal de constatare.

SUCIU: Notează Mirela, că scrie mai frumos!

FINESCU (*a mai morfolit bucățica de "produs", trânțește altă bombă*): Tupapao!

(*Uluială absolută! De data asta nu cunosc nici fructul, nici gustul. Se întreabă, șoptit: "Ce este asta?" Momentul este adus la culme de bâzâitul Mirelei, cunoscutul "ăăă", enervându-i pe toți. N-o mai oprește nimeni, sunt cu ochii pe Finescu.*)

NANU (*își asumă răspunderea*): Domnule ministru Finescu, membrii "Comisiei Interne pentru Omologarea Produselor Proprii și Cointeresarea Cumpărătorului", pe scurt C.I.O.P.P.C.C. nu a activat și în străinătate, cum ați activat dumneavoastră, când ați luptat pentru imaginea României pe mapamond și în S.U.A.!

TICU: Nu e nimic rău că "produsul" are gust de tupapao, chiar dacă membrii C.I.O.P.P.C.C. nu-l cunosc. Taci, domnișoară Mirela, parcă suntem la creșă! (*Mirela tace brusc.*) Noi avem deplină încredere în gustul domnului Ministru Finescu... Domnule ministru, vă adresăm o singură rugămintă: să ne îndrumați, unde putem citi, unele amănunte, despre Tupapao, ca să nu inventăm ceva de care habar nu avem ce este. O fi un arbust, o fi un copac, o fi ca un măr, o fi ca un morcov, o fi crescând în pământ, o fi crescând pe apă... Eu am curajul să mă declar incompetent în materie de Tupapao, dar sunt gata să remediez.

AHMET: Și eu vreau remediez.

TOȚI: Și noi.

TICU: Evident că este ceva de mâncare: mă gândesc la cele două silabe "pa-pa", pe care le conține: tu-pa-pa-o!

NANU: Câtă perspicacitate! Eu nu le observasem! "Pa-pa"! Trebuie să fie copac!

ALI: Copacu? De ce copacu?

AHMET: Ce e de mancare crește in copacu.

SUCIU (*gospodină*): Da' cartofii? Da' ridichiile? Da' țelina? Și multe altele!

AHMET: Așa e, toamna Suciu! Buna observația ați facutu! De-aia am promovat pe tumneata la "Comisia Interna pentru Omologarea de la Produsele Proprii și Cointeresarea de la Cumparator", pe scurt: C.I.O.P.P.C.C.

ALI: Tomnu ministru Finescu, așteptam se ne faceți o vorbirea despre tupapao.

FINESCU: V-aș fi spus lucruri foarte interesante despre tupapao, dar uite că, tot mestecându-l, mi se pare că, de fapt, are gust de papatutu.

ALI (*uluit, reia ultimele silabe*): Tu-tu!

AHMET: Pa-pa!

TICU: Tu-tu!

SUCIU: Tu-tu!

MIRELA: Pa-pa!

MEMET: Tutupapa?!

FINESCU: Papatutu!

AHMET (*îl trage pe Memet deoparte*): Ceva nu estem in regula...

MEMET: I-am datu prea puțin. Numai invenția "pudra fara sfirșitu" estem puțin pentru funcția lui.

AHMET: O fi asta, o fi altceva, nu știu. Prea multe gusturî de care habar n-avem! Ce am inventatu noi? Poate ne incearca?

MEMET (*celorlalți*): In ultima instanța, ma ghindesc daca estem bine se punem un gust pe care cumparator nu știe! Eu intreb: adica de ce "tupatupa"?

AHMET: Pa-tu-pa-tu!

ALI: Tu-tu-pa-pa!

TICU: Papatutu!

MEMET: Așa! Bine spui! De ce se zicem "Patupatu" și se nu zicem caisa, pruna, maru pe care cumparator cunoaște?

SUCIU (*tare*): Păstârnac! Ascultați-mă pe mine! Punem gust de păstârnac! Eu sunt gospodină, mai am un an până la pensie.

AHMET: De ce păstârnacu?!

SUCIU: O cunoștință de-a mea a fost în străinătate și mi-a jurat că păstârnacu lor nu are gust de păstârnac! Nici roșiile – gust de roșii!

AHMET: Atuncea cum are gustu?

TICU: Roșiile au gust de castravete și castravetele gust de păstârnac!

SUCIU: Nu râde, domnu Ticu! Mi-a jurat că toate sunt sălcii! Tupatupa, papatutu, degeaba. Păstârnac! Ascultați-mă pe mine, că sunt gospodină, mai am un pic până la pensie.

MEMET: Se hotărăscă C.I.O.P.P.C.C.! Se ascultam o reprezentanta mai tinera! Cu gusturî moderne. Păstârnacu, dupa parerea-mi mea, e depășitu! Ce propui, tomnișora Lola? (*Spre Finescu.*) Permiteți o parare de la generația tinara?

FINESCU: Sunt foarte curios.

LOLA (*ferm*): Migdale.

AHMET (*sare*): Problema migdalelor am lamuritu! Intoarcem iar la ele?

TICU: Așa este! Să fie un gust apropiat de cel sesizat de domnul ministru Finescu.

NANU: Domnule ministru, permiteți-mi o întrebare: cu ce aduce la gust papatutu?... Cu ce fruct sau zarzavat, de pe la noi, ca să ne facem o idee...

FINESCU (*ochi în ochi cu Lola*). Cu migdalele!

TICU (*ridică mâinile, oprește totul*): Un moment! Un moment, vă rog! Permiteți-mi să vă amintesc ceva: că ne-am întâlnit aici pentru a sărbători mai multe victorii! Tocmai sărbătoarea am uitat-o, domnule ministru și domnule Memet. Vă rog să acceptați o pauză de zece minute, bem un pahar de șampanie, ne felicităm, așa cum procedează românii când își sărbătoresc victoriile!

NANU (*îl ajută, luând propunerea ca acceptată*): Domnișoară Lola, invită-l pe domnul ministru la masa de-alături! Invită-l și pe domnul Memet...

MEMET: Pauza, pauza! (*Bucuros că Lola îl ia de braț și-l conduce*): Ali! Trimitem pe cineva cumparam mult șampania!

NANU: Este pregătită... (*Le arată.*) Poftiți, poftiți!

(*les toți, în afară de Ticu, Nanu și Ali.*)

TICU: Domnule Ali, dumneata rămâi.

ALI: De ce ai facut asta?

TICU: Domnule Ali, să vorbim pe șleau! Invențiile sunt în pericol!

ALI: Allah!

TICU: De Finescu, nici Allah nu trece, dacă nu are plicul în mână! Nu vezi cum ne joacă?

ALI: Ce vrei facem?

TICU: Domnule Ali, noi doar îți sesizăm dumitale, dumneata sesizezi mai sus. E tot ce putem face. Noi suntem plevușca. Gingirica! Peștișorii! Mai șmecherim și noi. Eu sunt hoț, tu ești hoț, ei sunt bandiți! Taie și spânzură! Cheamă-l aici, discret, pe domnul Ahmet, să discutăm.

(Ali iese.)

NANU: Ce te-a apucat? Mergea bine, atmosfera era plăcută, priviri languroase la Lola.

TICU: Memet languros, da' Finescu?

NANU: Și Finescu! N-ai observat că ne-a îndrăgit, în ultimul timp?

TICU: Fum în ochi! Voia să știe, la zi, cum stăm cu durolamul.

(Intră, mirat, Ahmet.)

AHMET: Ce vrem, tomnu Ticu?

TICU: Domnule Ahmet, pierdem partida! Nu-ți dai seama?

AHMET: Nu înțeleg!

TICU: Ce naiba, dom'le, să-l învăț eu pe un oriental, ce-i ciubucul? Pentru mine, e clar: Finescu ne "plimbă"! Tupatupa, patupatu, vorbe! Cu papatutu ne-nvârtește zece ani!

AHMET: Și eu vedem che nu e in regula. Ce se facem? Spune tu.

TICU: Pe timpul când cheștiile astea se numeau ciubuc, știam. De când ciubucul a devenit comision, nu mai știu! Măriți ciubucul!

AHMET: Eu prea mic pentru hotarirea asta.

TICU: Trimite-l pe domnul Memet. Grăbiți-vă!

(Ahmet iese.)

NANU: Vor să scape cu un ciubuc mic. Nu știi că, în câteva secole de istorie comună, elevul și-a întrecut profesorul! Recunoști că Finescu lucrează fin de tot?

TICU: Maestru! Zâmbet, glume, ochi dulci, speranțe, aparentă obiectivitate. Știe tot!

(*Râd. Apare Memet.*)

MEMET: M-ai chematu, tomnu Ticu?

TICU: Domnule Memet, nu simți nimic în aer?

MEMET (*fals naiv*): Ce se simțimu?!

TICU: Domnule Memet, i-ai dat?

MEMET (*atenț*): Ce se dam?

TICU (*gest*): Lui Finescu.

MEMET (*ofuscat*): Tomnu Ticu...

TICU: Domnule Memet, pierdem partida! Ați ajuns foarte sus! Acolo, sus, între dumneavoastră, se joacă deschis! Tare, da' deschis! Ca de la rechin la rechin! Noi, la nivelul nostru, borfași mărunți, ne mai tragem clapa! Acolo sus, nu merge. Aerul e tare, nu reziști fără sprijin... Sprijinul costă. I-ai dat?

MEMET (*îl trage mai departe pe Nanu, cedează*): Am promis...

TICU: Ai promis?...

MEMET: Am promis comision...

TICU: Finescu este om de promisiuni? La funcția lui! I-ai dat?

MEMET: Eu estem om serios.

TICU: Toți suntem ca lacrima, până la proba contrarie. I-ai dat?

MEMET: Ma ghindeam ca...

TICU: Domnule Memet... I-ai dat? Vrei un autograf?

MEMET: Autograf?!

TICU: E artist! Artiștii mari dau autografe. El știe cât costă numele lui pe-o aprobare! Cât i-ai promis?

MEMET (*recunoaște*): Unu procentu!

TICU: Unu?

MEMET: Cifra de afaceri mare.

TICU: Domnule Memet, acum știu: am pierdut. Păcat de perspectivă.

MEMET: El nu estem suparat. Zimbește! Ridem! Glumim!

TICU: Zâmbește, da' nu iscălește. Glumește, da' nu zice: am aprobat! Vrei să ne mai zâmbească doi ani? Domnule Memet, nu cumva ești neamț?

MEMET (*râde*): Am trei neveste și Allah în cer!

TICU: Vreun străbunic, ceva, s-o fi scăldat în Rhin. O fi luptat pe sub zidurile Vienei. O fi pus mâna pe o nemțoaică.

MEMET (*râde*): Ce sa facem?

TICU: Ce știi că trebuie! Acolo, sus, nu mă pricep *cum* se procedează! Tot ce știu este asta: eu chem comisia să continuăm, dumneata mai rămâi cu el, câteva minute, dincolo, și faci ceea ce știi că trebuie să faci. Nu te amăgi că poate-l duci. Nu-l duci!

MEMET (*admirativ*): Lomanii, grozav oameni estem!

(*Memet iese. Ticu, din ușă, cheamă membrii comisiei.*)

TICU: Doamnele din C.I.O.P.P.C.C. sunt rugate să poftească la comisie... Pofțiți și dumneavoastră.

(*Intră toți, mai puțin Finescu și Memet. Femeile râd, îmbujorate de șampanie.*)

SUCIU (*Lole*): Te pierde din ochi!

MIRELA: Dacă tot te muți la București, avem și noi unde să dormim, că hotelurile costă o groază de bani!

LOLA: Eu cu boșorogu ăsta?

(*Râd. Ahmet le dă mai multe foi de hârtie.*)

AHMET: Procesu verbalu! Va rog se iscaliți, aici jos, la membrí.... Toate exemplarele.

(*Femeile vor să semneze.*)

NANU: Încă nu semnați. Poate că se ivește vreo schimbare.

(*Iese grăbit, spre interiorul laboratorului.*)

TICU: Să mai așteptăm puțin.

ALI: Se mai așteptam, așa cum zicii dumneata, am adus-o bine din condeiu.

TICU: Ține minte ce-a spus Ticu adineauri: Eu hoț, tu hoț, ei bandiți! Dacă nu suntem uniți...

ALI: Uniți! Eu mic, tomnu Ticu...

TICU: Eu trepăduș, tu trepăduș, ei cu biciul!

ALI: Daca ieșim bine cu invenția...

(*Intră Finescu și Memet, în bună dispoziție, cu paharele în mâini.*)

FINESCU: În sănătatea domnișoarei Lola! Ne-a scos din încurcătură. Orice cumpărător cunoaște gustul migdalei! Migdale!

MEMET: Tomnișoara Lola estem un inginer cu viitoru în fața!

FINESCU: Deocamdată, rămânem la migdale! Mai târziu, cum se zice, văzând și făcând.

AHMET (*scoate, dintr-o mapă, câteva foi de hârtie, i le întinde lui Finescu*): Dacă sunteții de acord, semnații tomnu ministru.

FINESCU: Felicitări! Ați lucrat extraordinar! Când o să-l informez pe domnul ministru plin, că aveți multe invenții grozave, aprobă imediat! Avem nevoie de exporturi! Sunteți patrioți!

(*Intră Nanu, cu un alt vas de sticlă, în care este un lichid lăptos.*)

NANU: Domnule ministru secretar de stat, mai avem o invenție! A noastră! A mea și a lui Ticu.

AHMET: Durolam!?

MEMET: Durolam!?

NANU: Domnule ministru secretar de stat, vă rugăm să cercetați. Avem aici, cel mai bun lipici din lume! Lipiciul universal! Există adezivi pentru piele, hârtie, lemn, există pentru metal și sticlă, există pentru cauciuc și materiale plastice... Adezivul nostru lipește orice: este universal!

(*Memet și Ahmet schimbă priviri pline de ură la adresa lui Nanu. Mirela începe să bâzâie.*)

SUCIU: Nu plânge, dragă! E un moment important.

TICU: Domnule ministru secretar de stat, vă rog să propuneți comisiei C.I.O.P.P.C.C. să verifice, pe loc, toate calitățile lipiciului universal. Vă cedăm dumneavoastră toate celelalte invenții! Și drepturile bănești ce decurg din lege.

FINESCU: Să verifice! (*Lui Memet și Ahmet.*) Aveți ceva împotrivă?

AHMET (*mârâind*): Nu...

ALI (*ia apărarea lui Nanu și lui Ticu*): Tomnu Memet, asta produs a lucrat în timp liber. El a respectat plan al nostru!

FINESCU: Cu atât mai bine. Să-mi dați o listă cu toate invențiile! Vreau să știu ce au inventat în cadrul laboratorului.

MEMET (*aparte, Lolei*): Lipici este prostu! Înțeles? Așa treci în procesu-verbal.

LOLA: Cred și eu.

TICU (*îl trage deoparte pe Nanu, a observat că Lola și Memet au discutat ceva*): Atenție la Lola!

AHMET: Se poftescă toata comisia la masa!

FINESCU (*celor doi*): Acum, între noi: aveți durolam? Să știu cum procedez.

NANU: Al dracului ghinion, domnule ministru, orice iese, numai durolam, nu!

FINESCU (*lui Ahmet*): Sunt în laborator ingineri de mare valoare. Într-o zi o să mă chemați să testăm un nou tip de marmeladă.

AHMET: Intram și-n industria alimentara, tomnu ministru?! Lomania este minunata. In ea se poate orice!

TICU (*lui Nanu*): Vezi la Lola!

NANU: Nici o grijă! Fii atent la experiență! (*Tuturor.*) Domnișoara Lola, vă rog să întindeți palma! (*Lola, făcând o schimă de neîncredere, întinde o bucată de carton. Nanu îi toarnă pe el substanță din vasul de sticlă.*) Și dumitale, doamna Suciu, să-ți torn un pic. (*Îi toarnă.*) Și dumitale, domnișoară Mirela...

TICU: Ungeți orice obiect vreți și veți vedea că se lipește... Aveți aici lemn, sticlă, fier...

(*Toți sunt strânși în jurul mesei, curioși. Nanu scapă vasul de sticlă pe masă și se sparge. Sunt stropiți cu lipici. Începe o "harababură" în care sunt cu toții antrenați. Unii își scot batistele, alții pun mâna pe câte un obiect și nu se mai pot dezlipi. Se agită cu un scaun sau o eprubetă, prin toată încăperea, nu pot scăpa de ele. Suciu are o basma, o "plimbă", dintr-o palmă în alta, până o rupe. Lola îi întinde mâna lui Memet, palmele lor se lipesc și e imposibil să le mai desprindă. Finescu vrea s-o ajute pe Lola, palmele i se lipesc de fusta ei, nu mai poate scăpa. Ahmet pune palma pe haina lui Ali, n-o mai poate deslipi. Acesta îi prinde brațul, rămâne și el lipit. Memet, încercând să scape din lipitura Lolei, pune cealaltă mână pe bluza ei, s-o împingă, palma i se lipește de bluză. Când o retrage, din bluză se rupe o bucată, Lola rămâne în sutien. Finescu e lipit cu palma de fusta Lolei. O retrage, fusta i se descheie și Lola rămâne și fără fustă. Mirela vrea să scape de microfonul care i s-a lipit de palmă, începe să bâzâie. Bâzâitul ei, amplificat, aduce cu un motor de avion puternic ambalat. În cele din urmă, cu palma unuia în părul celuilalt, cu hainele rupte, cu cravatele scoase, obosiți, încep să țipe, îngroziți. Vacarm!)*

SUCIU (*disperată că nu-și poate scoate mâna din păr, urlă*): E foarte bun! Lipește orice! Se aprobă!

(*Supărată, își înfinge cealaltă mână în părul lui Ticu, îl trage lângă ea. Ali și-a întins mâna spre Nanu, să-l tragă din locul în care este fixat de lipici și rămân cu palmele lipite. Memet e lipit de Lola, ca și Finescu.*)

AHMET (*țipă să acopere tot vacarmul*): După cum vedeți, tomnu ministru, produs are cea mai inalta calitate! Cucerim piața mondială!

(*Rămân prinși unul de altul, într-un monolit uman. Toți au tălpile lipite de dușumea, par bătuți în cuie, se mișcă numai de la mijloc în sus. Se unduiesc, parcă sunt trestii bătute de vânt.*)

MEMET: Tomnu ministru, va garantam... va asiguram che invadam piața universală și realizam sute milioane dolar!

AHMET: "Guma de mestecat" aducem zece milion dolar!

MEMET: "Deodorantu fara moartea", cu miros de "nu ma uitam", aduce trei milion dolar!

AHMET: "Praful de parfumat casele: intarirea de la familia" aduce treizeci de milion dolar!

TOȚI: Treizeci milioane!

MEMET: "Pudra pentru o viața" va pune la pamintu casele cosmetice de pe tot globu și vom câștiga patruzeci de milion dolar!

TOȚI: Patruzeci de milioane!

MEMET: "Insecticid parfumat", se va vinde, fara concurența, și chiștigam cincizeci milion dolar!

TOȚI: Cincizeci de milioane!

MEMET: "IMITAȚIA" SA va prospera an de an!

TOȚI: Vom câștiga sute de milioane!

FINESCU: Aveți ingineri extraordinari! Întotdeauna inventează câte ceva! Au promis durolam, au inventat "pasta de dinți care astupă cariile"! Au promis durolam, au inventat "crema de ghetete care ține cât încălțăminte". Au promis durolam, au inventat "chitul cu uscare foarte rapidă", pentru ferestre. Au promis durolam, au inventat "rujul de buze etern"! Au promis durolam, au inventat "substanța de confecționat oase artificiale", pentru joaca pisicilor și a câinilor! Felicitări! Ne punem mari speranțe în voi! Acum sunt sigur: vom redresa balanța economică! Vă poruncesc: înaintați!

(Toți încep să se zbată, încercând să-și dezlipească tălpile de dușumea. O zbatere din care răzbat doar găfâielile efortului. O zbatere fără succes, deoarece nimeni nu se mișcă din loc. Nu mai țipă nimeni. Crește doar găfâitul, până la geamăt. O scenă lungă, de efort, fără nici un rezultat. Un efort din ce în ce mai disperat, în care neputința se schimbă în furie, în ură. Sunt din ce în ce mai violenți unii cu alții: își rup hainele, se trag de păr, se lovesc, ca să scape și să înainteze. Când unul reușește să facă un pas, îl trag ceilalți înapoi, cu fețele schimonosite de ură. Cortina coboară încet pe această zbatere fără nici un rezultat.)

– Sfârșit –